วีดีโอทีวี จัดทำโดยทีมงาน

วางตลาดทุกวันที่ 5 ■ 20 ■

เพ็ญพักตร์

รายปักษ์

ฉบับ 84

★ ชายใด อยากยาว อยากใหญ่
รีบเปิดไปอ่าน
เสริมชายที่อวัยวะเพศ
ใน 'ทฤษฎีทางเพศ' ด่วน !

★ สัมผัสชีวิตสาวแคระ
ถึงตัวเล็กแต่เซ็กซ์สะบัด

25.

สาวไทยใน ฮ่องกง 97

นวลน้อง ในห้องน้ำ

ประตูห้องน้ำถูกเปิดออก และเมื่อเธอแทรกตัวเข้าไปในห้องน้ำแล้ว...ลูกบิดประตูจึงถูกล็อค หญิงสาวค่อย ๆ เปลื้องเสื้อผ้าออกทีละชิ้น ๆ จนกระทั่งในที่สุดเรือนร่างของเธอก็เปลือยเปล่าขาวผ่อง ละอองน้ำจากฝักบัวค่อย ๆ หลั่งไหลออกมาชโลมเรือนกายของเธอจนชุ่มฉ่ำ สักครู่ฟองสบู่ก็ระบายไปทั่วเนื้อทั่วตัวของเธอเมื่อเธอลูบไล้สบู่ไปตามสรรพางค์กาย หยาดน้ำหยดสุดท้ายลงมากระทบพื้นห้องน้ำ...เมื่อเธอเอื้อมมือไปปิดหลังจากชำระล้างคราบเหงื่อไคลออกไปจากเรือนร่างเรียบร้อยแล้ว- -และนั่นเป็นฉาก ๆ หนึ่งที่ฉันได้เห็นเธออย่างเปิดเผย

--คราวนี้มาแปลกหน่อยนะ...ว่ากันเป็นเรื่องเป็นราวไปเลย ก็ดูรูปไปพลาง...อ่านเรื่องไปบ้างพอเป็นกระสาย หัวใจจะได้ไม่วาย

CHER:

■ เชอร์อีกแล้ว

หลังจากเสียทรัพย์ไปหลายล้านเพื่อทำให้เนื้อตัวสะสวยรวยเสน่ห์ *สาว เชอร์* ก็เริ่มสวมใส่เสื้อผ้าแบบคนจน ๆ คือ จนเสียจนไม่มีเงินจะซื้อเสื้อผ้ามาใส่แยะ ๆ หรือว่าเธอขี้ร้อนผ้าผ่อนไม่ชอบนุ่งก็ไม่รู้ เล่นเอาคนที่เห็นเธอแล้วให้รู้สึกเสียวสยิวไปตาม ๆ กัน แถมเนื้อตัวบางส่วนนั้นพลันแข็งทื่อเป็นหินยามที่เห็น

แฮ่ม- - เชอร์จ๋า..ชุดนี้ไม่โป๊สะบั้นหั่นแหลกไปหน่อยหรือ...ใส่แบบนี้แก้เสียไม่ดีกว่ารึจ๊ะ

ถามไปแบบนี้เชอร์ก็จีบปากจีบคอพ้อว่า *"แหม...แค่นี้ยังน้อยไปที่จริงแล้วอยากโชว์มากกว่านี้ด้วยซ้ำ แต่เดี๊ยนกลัวถูกจับ...ตะหากล่ะ ขืนแก้ผ้าก้อ--อุจาดสิคะคุณพี่ขา แบบนี้ดีกว่าเพราะว่ามันศิลปี๊ดี"*

จ้ะ--เห็นด้วยทุกอย่างเลย

♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣♣

■ เรียกแรงใจ

คนอเมริกันเป็นพวกที่นิยมการกีฬาอย่างที่สุด พอเริ่มเข้าฤดูใบไม้ผลิกันทีไรต้องมีการแข่งขันแมทช์ต่าง ๆ กันเต็มบ้านเต็มเมืองไปหมด ไม่ว่าจะเป็น *เบสบอลล์* หรือ *อเมริกันฟุตบอล* กีฬาโปรดของคนทั้งชาติ

การดูแค่กีฬาบางครั้งก็สร้างความเบื่อหน่ายให้ผู้ชมเหมือนกัน ดังนั้นเพื่อให้คนดูสดชื่น มีแรงเชียร์ พวกหัวฉลาดก็เอาสาว ๆ สวย ๆ ร่างอวบอัดล้น ๆ แบบที่เรียกกันว่า *สาวบิมโบ้* มาเป็นเชียร์ลีดเดอร์ให้ทั้งนักกีฬาและคนดูกระชุ่มกระชวย เพราะแต่ละครั้งที่

ลงแขก

เขตโซเวียตนะเนี่ย

เป็นที่ทราบกันทั่วไปว่าสัญ-ลักษณ์ *ค้อนกับเคียว* นั้นเป็นเทรดมาร์กของ *โซเวียต* แต่ค้อนอันเดียวกับเคียวห่วย ๆ ที่เห็นนี้ออกจะแปลก ๆ อยู่สักหน่อย เพราะว่าเป็นการทำขึ้นเพื่อแซวกันฉันเพื่อน ระหว่างคนโลกเสรีที่มีอารมณ์ขันฟุ้มเฟือยและอยากแจกจ่ายให้ประชากรหมีขาวได้ขำกันมั่ง ไม่รู้เหมือนกันว่าหมีเห็นแล้วจะยิ้มออกไหม

อ้อ- - ป้ายที่เห็นนี้ปักอยู่ใน *ประเทศออสเตรเลีย* ที่ชอบโล้ชอบเลียนะ หวังว่าคงไม่มีใครที่จี่เง่าเบาไอคิวพอที่จะหลงเชื่อนะว่าสหภาพโซเวียตนั้นอยู่แถวนั้นจริง ๆ

แต่ก็ไม่แน่เหมือนกันนา ถ้าไปเจอเอากะเหรี่ยงบ้องตื้นที่เพิ่งไปเมืองนอกเข้าเป็นครั้งแรก

ผ่านงานมาเยอะ

จามันค้า คนขวามือกำลังยืนมอง *จูลี่ แอนน์ โรดส์* ในทำนองที่ว่า- - คนอะไรก็ไม่รู้.. หน้ายังเด็กประถม แต่นมนั้นปาเข้าไปตั้งปริญญาเอก ออกขานย้วยโดงเดงโดงเว้าราวกับลูกฟักลูกแฟงที่เอามาแกงกิน แบบนี้มันน่าจะปกปิดให้มิดชิดหน่อย ไม่ใช่โชว์เสียจนผู้คนพากันตายด้านทั้งงานปาร์ตี้- -

ดูเท่าไหร่ก็ปลงไม่ลง.... โดงเดงเหลือเกิ๊น- - เหมือนกับถุงมีชัยที่ใช้แล้วใช้อีก ยังไงยังงั้นเลยเชียวแหละ

น่านน่ะซิ...อย่างงี้ต้องเซงลี้ไปทำถุงกาแฟได้แล้ว

ส่งเสียงเชียร์สาวพวกนี้จะมีลีลากระโดดโลดเต้นชะเวิกชะวาก เนื่องเพราะชุดที่สวมใส่นั้นมักล่อตาล่อใจกันอยู่แล้ว

ผลปรากฏว่า เมื่อทำการสำรวจแล้ว คนดูกีฬาส่วนใหญ่มักไม่ค่อยสนใจแมทช์นั้น ๆ เท่าใดนัก กลับไพล่ไปสนใจนมที่กระเพื่อมขึ้น ๆ ลง ๆ และจ้องดูว่าเนินนูนของสาวใดน่าสนใจกว่ากัน

อีกเดือนสองเดือนก็จะได้เวลาเปิดการแข่งขันนัดสำคัญ ๆ ของกีฬาต่างประเภทในอเมริกากันอีก

คงได้ชมภาพชุดใหม่ ๆ กันอีกครั้ง

สาวสวยกับชิมแปนซี

หนึ่ง สอง สาม แชะ- - แชะ ว่าแล้วสาวน้อยอนงค์นี้ก็ยิ้มรับกล้องอย่างสุขใจ ปล่อยให้ไอ้จ๋อข้างกายหัวร่อเสียจนเห็นฟันทั้งปาก ไม่รู้เหมือนกันว่ามันขำอะไรของมันนักหนา หรือว่ามันสะใจที่มีคนสวย ๆ น่ารักมาเคล้าคลอเอาใจลิงอย่างมันก็ไม่รู้ซิ แต่อย่างว่าแหละนะ...คนกับลิงมันก็รักกันไม่ได้นานอยู่แล้ว

เนี่ย- - ถ้าเปลี่ยนจากไอ้จ๋อเป็นหนุ่มน้อยสักหนุ่มหนึ่ง รอยยิ้มของเธอคงแจ่มแจ๋วกว่านี้อีกเยอะ

เล่นเลี้ยงลิงแบบนี้...หนุ่มไหนก็หนีทั้งนั้น

ไม่ใช่อะไรหรอก...ขี้เกียจที่จะต้องมาช่วยอุ้มลิงน่ะ

ลงแขก

■ มัลคอล์ม ฟอร์บ ตายแบบทันสมัย

ตอนแรก ๆ ที่ พี่ *มัลคอล์ม ฟอร์บ* แกม้วยมรณังม่องเท่งนั้น มีข่าวกระเส็นกระสายออกมาว่าพี่ท่านเด๊ดด้วยโรคมะเร็งเฮ็งซวย เมื่อคนเรานั้นลงได้ตายไปแล้ว- - อำนาจอิทธิพลต่าง ๆ ก็พากันตายตามตัวไปด้วย แบบนี้เรื่องเก่า ๆ เน่าบูดทั้งหลายแหล่ที่พยายามปกปิดเอาไว้สมัยที่ยังหายใจอยู่นั้นเป็นต้องถูกขุดขึ้นมาประจานจนไม่อยากกลับชาติมาเกิดอีก

เรื่องราวของอีตา *มัลคอล์ม ฟอร์บ* สมัยที่พี่แกยังมีชีวิตอยู่นั้น เขาเล่าลือกันว่าพี่ท่านฟันไม่เลี้ยง ไม่ว่าจะเป็นแม่เนื้อเกลี้ยงทรงต้น หรือว่าหนุ่มฉกรรจ์หล่อล่ำลำบึ้ก...แบบว่ามั่วซั่วไปหมดนั่นแหละ และตอนที่พี่แกใกล้จะเด๊ดจึงเอื้อนเอ่ยสารภาพกับเพื่อนรักคนหนึ่งว่าตัวพี่แกนั้นเจ็บป่วยด้วย *โรคเอดส์* ที่กำลังฮิตอันดับโลก

ทำให้เป็นห่วงถึงแม่เนื้ออ่อน (ที่เดี๋ยวนี้กลายเป็นแม่เนื้อหย่อนไปซะแล้ว) *ลิซ เทย์เลอร์* เสียนี่กระไร เพราะสมัยหนึ่งแม่คุณมาท่องเที่ยวกันอย่างชื่นมื่นที่เมืองไทยกับพี่ฟอร์บคนดัง แล้วลิซนี่แหละที่เป็นเพื่อนสนิทสุดซี้กับ *ร็อค ฮัดสัน* ที่ซี้ด้วยโรคเอดส์นั่นเอง!

ว้าว--ลิซจ๋า ขออย่าเป็นเอดส์เลยนะจ๊ะเดี๋ยวชาวบ้านเขาจะเดือดร้อน

♣ ♣

■ มาดนี้หายาก

บรรดาเจ้านายในราชวงศ์อังกฤษนั้นเป็นที่รู้กันอยู่แล้วว่า ทรงวางองค์ได้อย่างงดงามและสง่าผ่าเผยตลอดเวลาที่อยู่ท่ามกลางเหล่าพสกนิกร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง *เจ้าหญิงแห่งเวลส์ ไดอาน่า* นั้น พระองค์ทรงวางพระองค์ได้อย่างงดงามสมพระเกียรติอย่างยิ่ง แต่นั่นแหละนะ...สี่เท้ายังรู้พลาด แล้วคนอย่างเจ้าหญิงแห่งเวลส์ที่ทรงมีแค่สองพระบาทเท่านั้นจะไม่มีวันพลาดบั้งเชียวรึ

ดังนั้นบรรดาช่างภาพทั้งหลายแหล่จึงพยายามนักพยายามหนาที่จะยิงภาพสะเหร่อ ๆ ของพระองค์ให้ได้ เรื่องมันมีอยู่ว่า ความพยายามอยู่ที่ไหน...ความสำเร็จต้องอยู่ที่นั่น ไม่เชื่อมองดูภาพเจ้าหญิงแห่งเวลส์ตอนนี้ดูสิ- -

ท่าทางทรงเหมือนกับครูแก่ ๆ ที่ขี้บ่นไม่มีผิดเลย แล้วยิ่งท่าทางที่ทรงพระกระโดดลงจากราชรถม้าลงมาเนี่ย ดูแล้วยิ่งเหมือนกับครูแก่กำลังไล่กวดเด็กเกเรไม่มีผิด

นี่แหละหนาวถึงบอกว่า...มาดนี้หายาก

เพ็ญพักตร์

นิตยสารเพื่อความงาม แห่งสรีระและสาระบันเทิง

2534

ฉบับที่ ๕ ประจำวันที่ ๕ กรกฎาคม

บ.ก. ขอก่อน

วันหนึ่ง...บนรถเมล์

ชีวิตของประชาชนทั่ว ๆ ไปมักผูกพันอยู่กับรถเมล์มากพอสมควร ผมเอง...ในช่วงหนึ่งของชีวิตที่ค่อนข้างจะยาวนานเหมือนกัน ก็เคยผูกพันอยู่กับรถเมล์- - บนรถเมล์ทำให้ผมได้พบได้เห็นเรื่องราวบางเรื่องซึ่งผมไม่เคยมีโอกาสได้รับรู้เลย และบนรถเมล์นี่เหมือนกันที่ทำให้ผมได้เรียนรู้แก่นแท้ของชีวิตบางอย่าง...แม้ว่าในวันนี้ผมจะมีโอกาสได้ขึ้นรถเมล์น้อยครั้งลงบ้างก็ตามที

แล้ววันหนึ่งผมก็ได้ทราบข่าวคราวและเรื่องราวที่เกิดขึ้นบนรถเมล์อีกครั้ง จากปากคำของเพื่อนร่วมงานคนหนึ่ง- - เขาเล่าว่า

เย็นวันหนึ่งขณะที่เขากำลังยืนอยู่บนรถเมล์สาย 70 ซึ่งวิ่งจาก *ประชานิเวศน์ ถึง สนามหลวง* บนรถเมล์คันนั้น...อัดแน่นไปด้วยผู้คน...ทั้งผู้หญิง- ผู้ชาย- เด็ก- คนสูงอายุ สำหรับผู้ชายนั้นคงไม่เท่าไหร่นักในเวลาที่ต้องเผชิญกับผู้คนที่แออัดยัดเยียดบนรถ แต่สำหรับผู้สูงอายุหรือเด็กนั้น...พวกเขาเฝ้าคอยว่าเมื่อไหร่จะมีคนใจบุญให้ที่นั่งบ้าง และสำหรับหญิงสาว...เธอย่อมต้องมีความรู้สึกต่าง ๆ มากมายอยู่ในใจ

ในขณะที่รถเมล์สาย 70 วิ่งไปสู่จุดหมายตามเส้นทาง พลันก็เกิดเสียงมือและเท้ากระทบเนื้อตัวของผู้ชายวัยกลางคนร่างเล็กคนหนึ่ง เป็นการรุมประชาทัณฑ์อย่างรุนแรง

แต่นั่นเป็นเพราะว่าเขากระทำความผิด...จึงสมควรได้รับโทษที่ก่อขึ้น

สาเหตุก็คือ ในขณะที่เขายืนอยู่บนรถเมล์คันนั้น มีหญิงสาวหน้าตาดีคนหนึ่งยืนอยู่ข้างหน้าด้วยความต่ำในสามัญสำนึกเขาได้สำเร็จความใคร่ให้ตัวเองโดยใช้บั้นท้ายของหญิงสาวเป็นที่ระบาย พอถึงจุดสุดยอดก็รูดซิปควักเอาอวัยวะเพศออกมาหลั่งน้ำกามรดบั้นท้ายของเธอ ทำให้เธออุทานคำว่า...อุ๊ย! ช่วยด้วย ออกมา และเป็นผลให้แฟนหนุ่มของเธอเดือดดาลกับสิ่งที่ได้เห็น ทั้งยังเป็นผลให้ผู้คนที่ได้เห็นเหตุการณ์เข้าร่วมผสมโรงด้วย

มนุษย์...เมื่อขึ้นชื่อว่า *มนุษย์* แล้ว ย่อมมีจิตสำนึกอันถูกต้อง มนุษย์ไม่ใช่ว่าจะเกิดความอยากในตัณหาราคะได้ทุกเมื่อและทุกเวลา...ทุกสถานที่ เหตุการณ์เช่นนี้บางทีก็บอกเราได้ว่า...ยังมี *คนไม่ใช่คน* อีกมาก...ที่แอบแฝงอยู่ในร่างของคน

หวังว่าเรื่องราวที่นำมาถ่ายทอดให้คุณได้รับรู้กันนี้คงไม่หนักหัวจนเกินไปนะครับ และถ้าหากคุณได้พบเห็นผู้อ่อนแอถูกรังแก ถ้าช่วยได้ก็จงช่วยเขาเถอะครับ

สร้างโลกให้น่าอยู่...ด้วยจิตสำนึกของพวกเรา

นพดล รณชัย

บรรณาธิการอำนวยการ นพดล รณชัย บรรณาธิการบริหาร : คมกริช พิชิตนารี
หัวหน้ากองบรรณาธิการ : ศักดา ท่าพระจันทร์ กองบรรณาธิการ : ถ่อง รัตติกาล, กระดังงา, แก้วตา มาลีรัตน์, พักตร์พริ้ง สมานเทพ พิสูจน์อักษร : นัส, ตู่
จัดทำรูปเล่ม : ไกร, โจ้, ตั้ว สถานที่ติดต่อ : ตู้ปณ. 130 ดุสิต กรุงเทพฯ 10300

'เพ็ญพักตร์' รับพิจารณา *บทความ, นวนิยาย, เรื่องสั้น, สารคดี, สกู๊ป, เรื่องแปลทุกประเภท* ที่มีแนวสอดคล้องกับนิตยสาร เรื่องที่ได้รับการตีพิมพ์จะได้รับค่าตอบแทนตามความเหมาะสม

สารบัญ ฉบับ 8 4

เล่นงู ถึงแคระ แต่ก็

ภายใต้สายตานุ่ม ๆ และความสุภาพแสนอ่อนหวานของคนอังกฤษเนี่ย คุณรู้ไหมว่าพวกผู้ดีตีนแดงพวกนี้น่ะ...คลั่งในเรื่องเซ็กซ์แค่ไหน

ถ้าบ้าเซ็กซ์ แล้วขอมรับก็คงพูดกันรู้เรื่อง แต่คนอังกฤษชอบทำตัวสองหน้า ปากบอกไม่...แต่อย่าเผลอ

ดังนั้น *เซ็กซ์* หรือ *ผู้หญิง* จึงเป็นส่วนหนึ่งของสังคมคนอังกฤษ ชนิดที่ชอบเอาเรื่องแผลง ๆ มาประจานให้ชาวบ้านได้ตื่นเต้นกัน

อีกมาดหนึ่งของ *มิ๊ค แจ๊กเกอร์* นักร้อง ร็อค แอนด์ โรลล์ ที่ดังสุดขอบแห่ง *เดอะ โรลลิ่ง สโตนส์*

เมื่อครั้งที่นายคนนี้แกไปแสดงคอนเสิร์ทในออสเตรเลีย นักข่าวก็เขียนด่าไม่เว้นวันเหมือนกัน เพราะพ่อคุณชอบเล่นอะไรที่หวาดเสียวต่อสายตา โดยเฉพาะอย่างยิ่งชอบอวด 'งู' ของตัวเองให้สาว ๆ เห็นถุง ๆ

ภาพนี้มาจากอัลบั้มครบรอบ 25 ปีของ เดอะ โรลลิ่ง สโตนส์ ที่คณะนี้ทำออกขาย

ไม่ทราบว่ากำลังเกาเพราะคัน หรือกำลังปลุก 'งู' ให้ตื่น

แม่ชารอน หลุยส์ เป็นสาวแคระนางหนึ่งที่มีเชื้อชาติพันธุ์เป็นอังกฤษ และดังมากในยุคนี้ เพราะเรื่องของเธอกลายเป็นข่าวฉาวกระฉ่อน

ชารอน เป็นสาวแคระที่ได้ชื่อว่า เซ็กซี่ที่สุดในอังกฤษ และผู้ชายส่วนมากต่างก็อยากอยู่ใกล้ชิดกับเธอเพื่อเสน่หาอันล้ำลึก ซึ่งไม่ว่าจะเป็นสาวร่างเตี้ยแค่ไหน...ก็ไม่มีปัญหา เพราะหนุ่ม ๆ ที่อยากมาลองของนั้น จะต้องคุกเข่าก้มหัวให้เธอทุกคน

"แหม...คุณไม่มีทางรู้ซึ้งหรอกว่าสาวแคระอย่างฉันน่ะเซ็กซ์ แค่ไหน หากคุณไม่ได้ลิ้มลอง เพียงฉันลงแส้เท่านั้น...คุณรู้ไหมว่าหนุ่มไหนที่ว่าสูงต่างก็หมอบราบคาบแก้วให้ฉันทั้งนั้น..." ไม่รู้ว่าคาบแก้วหรือคาบอะไรกันแน่...

สาวร่างสูงเพียง 1 เมตร นาม ชารอน คนนี้ จะแสดงการปลดเปลื้องเสื้อผ้ายั่วยวนใจชาย เมื่อชายคนไหนต้องการใกล้ชิดเธอ เขาจะต้องเปลือยกายด้วยเหมือนกัน เพื่อรับการโบยตีด้วยแส้ของเธอ

เป็นปกติวิสัยของคนอังกฤษอีกเหมือนกันที่ชอบอะไรซึ่งมันพิสดาร ดังนั้น การได้รื่นเริงกับ ชารอน จึงเป็นความสุขแบบประหลาดล้ำหาที่ไหนไม่ได้

กิจการโป๊ ๆ เปลือย ๆ อันเป็นที่ชื่นชอบของคนอังกฤษนี้ ประสบความสำเร็จอย่างดีตลอดมา ไม่ว่าใครคิดจะทำ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง *นายดันแคน มันเดลล์* ผู้เป็นนายจ้างของ ชารอน ซึ่งทำเงินมหาศาลมาแล้วกับการมีสาว ๆ สวย ๆ ในปกครองที่คอยเอาใจลูกค้าพอได้ ชารอนเข้าสังกัดอีกนางหนึ่ง กิจการของเขาก็ยิ่งไปโลด มีโทรศัพท์เข้ามาวันละมากมาย

ในสายตาของเพื่อน ๆ ที่โรงเรียน สมัยที่ยังต้องเรียนหนังสือ ชารอน อาจเป็นแค่ตัวตลกซึ่งใคร ๆ ต่างก็หัวเราะเยาะ แต่พอมาถึงวันนี้ เธอกลับกลายเป็นดาวค้างฟ้าของสังคมคนกลางวันและกลางคืนในอังกฤษไปเสียฉิบ เพราะความวิตถารของผู้ชายอังกฤษนั่นเอง

"ที่โรงเรียน..." ชารอนเล่าย้อนหลัง *"ใคร ๆ เขาก็เรียกฉันว่า แม่เพนกวิน และมักจะล้อว่า ฉันควรจะเอาผ้าอ้อมมานุ่งแทน...มันทำให้ฉันน้อยเนื้อต่ำใจมานาน และคิดว่าคงไม่มีชายใดจะสนใจในตัวฉัน...แต่ตอนนี้ฉันได้รู้แล้วว่า ฉันสามารถทำให้ผู้ชายคลั่งไคล้ในตัวฉันได้..."*

เห็นแบบนี้อย่านึกนะว่าสาวอย่างชารอนน่ะจะไร้คู่ เพราะตอนนี้เธอมีสามีแล้ว แต่การทำงานให้ความตื่นเต้นทางเพศแก่ชายหนุ่มอังกฤษนั้นเป็นเรื่องที่สามีของเธอยินยอม

● ชารอน กับเพื่อนร่วมงานของเธอ ให้คุณเลือกเอา...จะเอาสาวคนซ้ายมือสุด หรือชารอน

คงเป็นความมันแบบแปลก ๆ แต่สำหรับผู้ชายไทย ๆ อย่างเรา...ผมไม่ทราบเหมือนกันว่าคุณ ๆ จะรู้สึกเช่นใด?

● เมื่อใดที่ ชารอน ลงแส้ ในมือน้อย ๆ ของเธอ ผู้ชายจะต้องยอมคุกเข่าให้... แต่ถึงจะคุกเข่ายังไงก็ยังสูงกว่า ชารอน อยู่ดี

เซ็กซ์

เนื่องจากเห็นว่าไม่เสียหาย ไม่มีการสมสู่แต่อย่างใด เป็นเพียงการแสดงซึ่งเสมือนหนึ่งออร์เดิร์ฟจานร้อน ๆ ก่อนที่ผู้ชายเหล่านั้นจะกลับบ้านไปหาความสุขกับภรรยาหรือคนรักของพวกเขา

"ฉันต้องใช้ความสูง (ความจริงน่ะเตี้ย) ของฉันให้เป็นประโยชน์มากที่สุดละค่ะ" ชารอนกล่าว *"ด้วยการเป็นสาวนักระบำเปลื้องผ้าที่ตัวเล็กที่สุดในโลกไงล่ะ"*

สำหรับผู้ชายอังกฤษน่ะ

When Sharon gets out her whips, men fall to their knees — but they're still taller than she is.

สุดยอด

มหาอมตะนิรันดร์กาล

มาริลิน มอนโร เรื่องราวของเธอเป็นที่เล่าขานกันไม่รู้จบ ไม่มีใครเบื่อ เพราะเธอคือตำนานเรื่องหนึ่งที่อาจเล่ากันต่อ ๆ ไป จนกว่าโลกนี้จะสลายหายไปกับระบบสุริยะจักรวาล

ไม่นานมานี้ มีการค้นพบภาพเกือบโป๊เกือบเปลือยของเธอกันอีกหนหนึ่ง โดยฝีมือของสถานีโทรทัศน์แห่งหนึ่งในอเมริกา เป็นภาพของเธอขณะกำลังลงสรงสนานในสระน้ำอย่างมีความสุข

หากจะสืบสาวกันถึงประวัติความเป็นมาของสาวสวยผมบลอนด์ที่สุดจะโด่งดังนางนี้ พอยกย่องกันได้ว่า เธอนั้นมีความพยายามอย่างยิ่งในการเป็นนักแสดง เพราะนอกจากเรือนร่างและกิริยาอาการซึ่งเซ็กซี่อย่างมีเอกลักษณ์แล้ว มาริลินยังหมั่นศึกษาหาความรู้ในด้านการแสดงกับ *ลี สตราส์เบอร์ก* ในนิวยอร์คยุคนั้นอย่างขมักเขม้น ทั้งยังลงทุนตั้งบริษัทสร้างภาพยนตร์ของตนเองขึ้นมา ซึ่งน่าเสียดายที่ไม่ประสบผลสำเร็จ

ผู้ชายหลายคนในชีวิตของมาริลินล้วนแล้วแต่มีชื่อเสียงดัง ๆ อย่าง *อาเธอร์ มิลเลอร์* นักเขียนบทละครมือฉกาจ *อีฟ มองตองด์* ดาราชาวฝรั่งเศส *คล้าก เกเบิ้ล* เพื่อนชายผู้แสนดี ซึ่งเป็นนักแสดงที่ได้รับความนิยมสูงสุดในสมัยนั้น ตลอดจนพี่น้องตระกูลเคนเนดี้ที่คาดกันว่าคือสาเหตุการตายของมาริลิน

มาริลิน มอนโร เสียชีวิตเมื่ออายุได้เพียง 36 ปี ในคืนวันที่ 6 สิงหาคม 1962 เธอเสียชีวิตอย่างโดดเดี่ยวและเปลือยเปล่าอยู่ในบ้านที่ *เบร้นท์วู้ด แคลิฟอร์เนีย* สาเหตุที่ลงความเห็นกันคือ ฆ่าตัวตายเพราะกินยาระงับประสาทเกินขนาด

หากเธอยังมีชีวิตอยู่ มาริลิน มอนโร อาจเป็นดาราอีกคนหนึ่งที่ได้ครอบครองตุ๊กตาทองออสการ์ เพราะเมื่อเดือนมีนาคมปีเดียวกันนั้น เธอเพิ่งได้รับรางวัลจาก *โกลเด้น โกลับ อวอร์ด* ในฐานะนักแสดงหญิงที่ได้รับความนิยมมากที่สุด

เรื่องราวเล่าขานเกี่ยวกับ มาริลิน มอนโร ออกจะมีมาก จนดูไม่รู้จบ หากเอาหนังสือประวัติชีวิตของเธอที่นักเขียนทั้งหลายพยายามเสกสรรขึ้นมานั้นกองรวมกันไว้ เราคงได้กองหนังสือที่โตขนาดภูเขาลูกย่อม ๆ ทีเดียว

คราวนี้ มาย้อนถึงจุดเริ่มต้นของ *มาริลิน มอนโร* นับแต่ก้าวแรกที่เธอจะได้เป็นดาราขวัญใจทางเพศของผู้ชายทั้งโลก

ขึ้นต้นกันด้วยหัวข่าวว่า- - แม่นางฟ้าแสนงามสัญลักษณ์ทางเพศแห่งฮอลลีวู้ดใช้เวลาทั้งคืนอยู่กับศพคนรักของเธอในโลงจนกระทั่งเช้าตรู่ และพยายามที่จะตามเขาลงหลุมศพของคนรักที่ว่าคือ *จอห์นนี่ ไฮด์* เอเย่นต์หาดาราผู้มีชื่อเสียงของฮอลลีวู้ด

จอห์นนี่ ไฮด์ คือผู้ชายที่จับเอา *สาว นอร์ม่า จีนส์ เบเกอร์* มาชุบชีวิตใหม่ให้เป็น *มาริลิน มอนโร* และนำเธอไปเซ็นสัญญากับบริษัทสร้างหนังระดับบิ๊ก จนเธอโด่งดังขึ้นมาในที่สุด ทุกอย่างดำเนินไปด้วยดี จะผิดก็เพียงประการเดียว นั่นคือ จอห์นนี่เกิดตกหลุมรักดาราสาวของเขาอย่างถอนตัวไม่ขึ้น

เล่ากันว่า *จอห์นนี่* พบ *นอร์ม่า จีนส์ เบเกอร์* ครั้งแรก ณ คลับแห่งหนึ่งใน *ปาล์ม สปริง* ขณะนั้น จอห์นนี่มีวัย 53 ส่วนสาวน้อยคนสวยมีวัยเพียง 23

แรก ๆ มาริลิน อยู่กับ *นาตาชา ไลเตสส์* ผู้ฝึกสอนการแสดงประจำตัวของเธอ แต่ไม่นานนัก...เธอก็ย้ายไปอยู่กับจอห์นนี่ ไฮด์ ในฐานะเมียเก็บผู้น่ารัก ทุกอย่างดูราบรื่น ยกเว้น- - โรคหัวใจของจอห์นนี่ที่มาริลินไม่สามารถช่วยให้ดีขึ้นได้

"จอห์นนี่พยายามดื่มแต่พอควร และรักษาน้ำหนักตัวของเขาเสมอมา" เป็นตอนหนึ่งจากข้อเขียนของ *เฟรด ลอเรนซ์ กิลส์* ซึ่งเป็นนักเขียนอีกคนหนึ่งที่หากินอยู่กับเรื่องของสาวมาริลิน *"แต่สิ่งที่ผิดก็คือ เขากำลังพยายามที่จะทำตัวให้ร่าเริงไปกับสาวน้อยคนนี้ ผู้ชอบเต้นรำและออกวิ่งตามชายหาด รวมทั้งการร่วมรักที่รุนแรง...ซึ่งทั้งเขาและเธอต่างก็ใช้เวลาส่วนใหญ่ในการมีความสุขอยู่บนเตียง"*

ครั้งที่จอห์นนี่ได้พบนอร์ม่า จีนส์ เบเกอร์ นั้น เขาได้แยกทางกับภรรยาผู้เบื่อหน่ายกับการทำงานของสามี ที่ต้องกลับบ้านดึกดื่นอยู่เสมอเมื่อเอาใจลูกค้าเรียบร้อยแล้ว

อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์ระหว่างจอห์นนี่และมาริลิน กลับเป็นสิ่งที่ภรรยาของจอห์นนี่เอามาอ้างว่า มาริลินได้ทำให้ครอบครัวของเธอพินาศ

ไม่ว่าเช่นใด จอห์นนี่กลับมีความต้องการอย่างมุ่งมั่นในสองสิ่งเท่านั้นโดยไม่ไยดีกับครอบครัว และภรรยาที่ปากมาก เขาต้องการที่แต่งงานกับดาราสาวน้อยคนนี้ พร้อมกับปั้นเธอให้เป็นดาวที่จรัสแสง

ไม่มีปัญหาใด ๆ มาขวางกั้นความปรารถนาของ จอห์นนี่ ไฮด์ ยกเว้น...ตัวมาริลินเองเพราะเธอกล่าวกับผู้อำนวยการสร้างคนหนึ่งที่ต้องการเอาใจจอห์นนี่ว่า เธอไม่มีความรู้สึกชู้สาวไปกับจอห์นนี่เลย ดังนั้นเมื่อจอห์นนี่ขอเธอแต่งงาน มาริลินจึงปฏิเสธ โดยบอกว่าไม่เป็นการถูกต้องที่เขาจะมาทนอยู่กับเธอในเมื่อเธอไม่มีความรู้สึกรักใคร่เขาแบบชู้สาวเลยสักนิด

ในเดือนมีนาคม 1950 ไฮด์ประสบความสำเร็จในการชักจูงให้ *ทเวนตี้ เซ็นจูรี่ ฟ็อกซ์* เซ็นสัญญากับ มาริลิน มอนโร ถึง 7 ปี ซึ่งไม่นานนัก เธอก็ได้แสดงบทเล็ก ๆ ในหนังเรื่อง *'ออล อเบ๊าท์ อี๊ฟว์'* (ALL ABOUT EVE)

ปลายปีเดียวกัน มีผลงานการแสดงของ มาริลิน มอนโร ปรากฏอีกถึง 6 เรื่อง เป็นผลมาจากการพยายามผลักดันของจอห์นนี่ที่ทำงานหนักและเคร่งเครียด จนกระทั่งเขาต้องเข้ารับการรักษาจากแพทย์เนื่องจากไม่สามารถหายใจได้อย่างปกติ

หลายวันต่อมา จอห์นนี่ต้องทรมานกับอาการของโรคหัวใจ จนในที่สุดมาริลินต้องเรียกรถพยาบาลและตามเขาไปยังโรงพยาบาลแห่งหนึ่งใน *ลอส แองเจลิส*

จอห์นนี่ ไฮด์ เสียชีวิตในวันที่ 18 ธันวาคม 1950 โดยมี มาริลิน มอนโร อยู่เคียงข้าง

ครอบครัวของไฮด์ ได้นำศพของเขาไปประกอบพิธี พร้อมกับสั่งให้ มาริลิน ออกจากห้องพักใน *ปาล์ม ไดร์ฟ*

อีกเศษเสี้ยวของชีวิต นอร์ม่า จีนส์

● จอห์นนี่ ไฮด์ ผู้ชายที่ทำให้ นอร์ม่า จีนส์ เบเกอร์ รุ่งโรจน์ขึ้นมา และเมื่อปราศจากเขาคนนี้ก็ไม่มีผู้ใดที่จะทำให้เธอเป็นสุขได้อีก จนท้ายสุดเธอได้ตัดสินใจลาโลกนี้ไป

ที่ซึ่งทั้งสองเคยครองรักกันในทันที และที่หนักหนาที่สุดเห็นจะเป็นเรื่องที่...ครอบครัวไฮด์ไม่ยอมให้มาริลินเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับพิธีศพอย่างเด็ดขาด

หลายปีต่อมา มาริลินได้เล่าให้ *อีเลีย คาซาน* ผู้กำกับคนดังคนหนึ่งฟังว่า เธอได้ใช้เวลาช่วงสุดท้ายอยู่กับศพของจอห์นนี่ โดยการเล็ดลอดเข้าไปในห้องที่โลงศพของจอห์นนี่ตั้งอยู่ และได้ลงไปนอนเคียงข้างอยู่กับเขาจนรุ่งเช้า

"ท่ามกลางความเงียบสงบและความรักที่เงียบงัน เธออยู่ที่

นั่นกับเขาจนกระทั่งได้ยินเสียงของผู้คนในบ้านซึ่งตื่นขึ้นมาในตอนเช้าตรู่" คาซานบันทึกถ้อยคำเหล่านี้ในหนังสือของเขา *"จากนั้น เธอก็ลุกขึ้น ปีนออกทางหน้าต่าง และจากบ้านนั้นไปอย่างเงียบเชียบ"*

แม้ว่า ครอบครัวไฮด์จะกีดกันไม่ให้มาริลินเข้าร่วมในพิธีฝังศพ แต่เธอก็ดันทุรังเข้าไปจนได้

"ที่ผมจำได้อย่างแน่ชัดก็คือ หล่อนกรีดเรียกชื่อพ่อของผมเสียงดังหลายครั้งหลายหน" ลูกชายคนสุดท้องซึ่งเป็นหนึ่งในจำนวนบุตรสองคนของจอห์นนี่เอ่ยถึงความหลัง

ดูเหมือนความเศร้าโศกของ มาริลิน มอนโร จะสาหัสสากรรจ์อย่างที่สุด เพราะเธอสูญเสียผู้ที่เป็นทั้ง พ่อ เพื่อน คนรัก และผู้ที่คอยปกป้องเธอ- - ด้วยดวงใจน้อย ๆ ที่แตกสลายเป็นผลให้ มาริลินกลับไปอยู่กับ นาตาช่า ไลเตสส์ ผู้ฝึกการแสดงของเธอดังเดิม และปิดขังตัวเองอยู่ในห้องจนนาตาช่าเกรงว่า มาริลิน จะหุนหันด่วนตัดสินใจลาโลกนี้ไปเสียก็เป็นได้

วันหนึ่ง เมื่อนาตาช่ากลับถึงบ้าน เธอได้พบว่าหน้าประตูห้องของมาริลินมีข้อความเขียนห้ามไม่ให้ลูกสาววัย 4 ขวบของเธอเข้าไปรบกวน เมื่อนาตาช่า เปิดประตู เธอได้พบว่ามาริลินนอนหมดสติอยู่บนที่นอน พร้อมด้วยขวดยาน้ำสีม่วงซึ่งบังเอิญหลุดออกจากริมฝีปากของเธอ เพราะมาริลินหมดสติไปเสียก่อนที่จะได้ดื่มมันเพื่อคร่าชีวิตของตนเอง

คงเป็นเพราะชีวิตของมาริลิน มอนโร ยังต้องรุ่งโรจน์ต่อไปบนเส้นทางของดวงดาว เมื่อเธอฟื้นคืนสติขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง...เธอได้กลายเป็นดาราที่โด่งดัง ได้แต่งงานกับผู้ชายซึ่งมีชื่อเสียงถึง 2 คน รวมทั้งได้มีสัมพันธ์สวาทกับประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกา...และพรากชีวิตของตนเองจากโลกนี้ไปในที่สุด

ชีวิตหลายเสี้ยวหลายตอนของ มาริลิน มอนโร แตกต่างกันไปตามความสามารถและการค้นคว้าของนักเขียนหลายคน จนบางครั้งไม่อาจจับต้นชนปลายได้ว่า เรื่องใดจริง เรื่องใดเท็จ!

นี่เป็นเพียงอีกเสี้ยวหนึ่งของเธอ...เท่านั้น

สาวดาวเชียร์

Rหลังจากหายหน้าหายตาไป 1 ฉบับ ก็กลับมาพบกันอีกครั้งด้วยภาพแอบถ่ายสไตล์วูบวาบหวั่นไหวส่วนลึกในหัวใจของสาว ๆ นักเชียร์ลีดเดอร์ (ไม่ใช่ลีดเด้ง...นะเพ่) ของญี่ปุ่นให้อุ่นอกอุ่นใจกัน

อันเด็กสาวชาวเมืองคุณยุ่นนั้น...เวลาที่พวกเธอไปเป็นสาวเชียร์ให้กับงานอะไรก็ตาม พวกเธอมักจะแสดงออกทางอารมณ์กันอย่างสุดฤทธิ์สุดเดช ไม่ว่าจะกางแข้งถ่างขาอ้าซ่าสักเท่าไหร่...พวกเธอไม่ค่อยจะสนใจกันเท่าไรนักหรอก... ขอให้มันในอารมณ์ไว้เป็นพอ

ด้วยเหตุฉะนี้แล จึงทำให้ตากล้องมือซนของญี่ปุ่นมีเงินใช้กันอย่างไม่ขาดมือ และทำให้พวกเราได้มีโอกาสได้ดูของดีแบบวับ ๆ แวม ๆ ไปด้วย

• แ ฟ น เ ด็ ก

ผมเพิ่งทำงานเพราะได้รับการบรรจุหลังจากสอบแข่งขันสำเร็จเมื่อสองปีที่แล้ว ซึ่งตอนนั้นกำลังอยู่ในวัยเลือดหนุ่มรุ่มร้อน สู้ทุกงานที่ประดังเข้ามา โชคดีหน่อยที่ที่ทำงานนั้นอยู่แค่ชานเมือง แต่เป็นชานเมืองแบบค่อนข้างชนบทนิดหน่อย ชนิดที่ว่าเลิกงานแล้วถ้าไม่กลับมาบ้านพักที่พักกับเพื่อนก็พักที่บ้านพักของที่ทำงาน จนกระทั่งทำงานไปได้สักสองอาทิตย์จึงเริ่มออกมาเดิน ๆ เพื่อให้ชาวบ้านแถวนั้นรู้จักหน้าค่าตาว่าเป็นคนแถวนี้ด้วยนะ ไม่งั้นเดี๋ยวพรรคพวกเกิดหมั่นไส้ขึ้นมาจะเจ็บเนื้อเจ็บตัวเปล่า ๆ ปลี้ ๆ การออกมาเดิน

เล่นทุกเย็นทำให้ได้รู้จักกับเด็กนักเรียนคนหนึ่ง หน้าตาน่ารักดี ผมเผลอยิ้มให้เธออย่างเผลอไผล แต่เธอก็อุตส่าห์ยิ้มตอบเพื่อไม่ให้ผมเขิน เสียดายที่ไม่รู้ว่าบ้านเธออยู่ไหน ไม่อยากทะเล่อทะร่าเดินตามไป กลัวศีรษะมีสีแดงประดับ

มาอีกหนึ่งอาทิตย์มีงานเลี้ยงข้างที่ทำงาน บ้านคนรวยจึงมีทั้งภาพยนต์และดนตรี ผู้คนออกมาเที่ยวดูเที่ยวชมการละเล่น ผมยืนดูที่ข้างถนน จนกระทั่งมีเด็กสาวสามคนเดินมา ผมมองดูอย่างไม่ตั้งใจเห็นเด็กสาวในชุดดำที่จำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าเป็นเด็กสาวคนนั้นยายหนูเด็กนักเรียนคนนั้นนั่นเองผมเดินเกร่เข้าใกล้ขณะที่เธอยืนดูดนตรี เธอหันมาเห็นผมก็ยิ้มให้ก่อน การสนทนาระหว่างเราทั้งสองก็เป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป จนกระทั่งเธอบอกว่าเธอชื่อ*หนิง*

ดนตรีเลิก ผมอาสาไปส่งหนิงแต่เธอปฏิเสธเพราะว่าบ้านอยู่ใกล้ ๆ มีการหยอดท้ายไว้ให้ผมฝันว่าถ้าวันไหนเธอว่างเธอจะชวนผมไปเที่ยวบ้าน นอกนั้นเธอยังมีญาติคนหนึ่งทำงานอยู่ที่เดียวกับผมด้วย

ไม่นานผมก็รู้ว่าเธอเลิกเรียนตอนผมเลิกงานพอดี ผมจึงถือโอกาสเดินมาดักพบเธอได้ทุกวัน การตื๊อแบบนี้ทำให้ผมมีโอกาสได้อยู่กับเธอตามลำพังในคืนหนึ่ง หนิงแซวทันทีว่าผมคงมีแฟนแล้ว เพราะเห็นหายไปทุกวันเสาร์- อาทิตย์ ผมจึงตอบเธอว่าต่อไปนี้จะมาให้เห็นหน้าทุกวันจนหนิงเบื่อ

คืนนั้นเป็นการพบกันที่โรแมนติคที่สุด ผมนั่งลูบไล้เรียวขาที่พ้นกางเกงขาสั้นมาอย่างแผ่วเบา แทนที่หนิงจะห้ามกลับบอกว่าระวังคนมาเห็น แบบนี้บอกใบ้กันชัด ๆ ว่าเธอเองก็พอใจผมเหมือนกัน ดังนั้นแทนที่จะแค่ลูบไล้ภายนอกอย่างเดิม ผมกลับล้วงลึกเข้าไปภายในกางเกงขาสั้น สัมผัสกับเนินนูนเหมือนหลังเต่านาอย่างย่ามใจ หนิงกัดฟันกรอด ๆ เมื่อผมบดบี้รอยแยกและปุ่มสวาท นั่นขนาดผมบี้ผ่านกางเกงในนะถ้าเป็นเนื้อแท้ ๆ มีหวังหนิงครางซี๊ดแน่ ๆ จนกระทั่งเสียงแม่หนิงเรียกมานั่นแหละเราจึงผละจากกัน

จากวันนั้นเป็นต้นมา ผมกับหนิงแอบมาพบกันเป็นประจำ พบกันทีไรผมได้ลูบคลำขยำขยี้หนิงทั้งเนื้อทั้งตัวทุกครั้ง แล้วทุกครั้งที่จากกันแล้วผมต้องกลับไปช่วยตัวเองเป็นประจำ ที่ไม่กล้าทำเพราะกลัวติดคุก วัยหนิงยังไม่พ้นเขตอันตรายน่ะซีคุณเอ๊ย...

คบหากันจนถึงวันเปิดเทอม ครั้งนี้หนิงย้ายโรงเรียน ทางบ้านจึงไม่ควบคุมเหมือนเก่า ผมจึงถือโอกาสไปรับไปส่งหนิงทุกเช้าเย็น

ต่อมาถึงขั้นนัดกันไปดูหนังกันในวันเสาร์ วันนั้นหนิงมองดูสาวสะพรั่งเต็มตัวผิดหูผิดตาในชุดกระโปรงทรงกุมารแบบที่วัยรุ่นกำลังฮิต เป็นอันว่าวันนั้นเป็นการดูหนังกันแบบชุ่มฉ่ำ ผมลูบคลำทั้งบัวตูมและเม็ดบัวทั้งสองจนแข็งเป็นไต สลับไปกับการบี้บดกลีบสาว ในขณะเดียวกันผมก็จับมือหนิงซุกเข้าไปในเป้ากางเกง เพื่อให้เธอทำความรู้จักกับสิ่งที่จะทำให้เธอครางซี๊ดซ้าดในอนาคต

สอนบทเรียนรักให้เด็กสาว สอนกันยาวจนสาวครางระงม

หนังที่ดูกันในวันนั้นเป็นหนังเรทอาร์ ขณะที่บทบาทในหนังดำเนินไปอย่างดุเด็ดเผ็ดมัน ผมกับหนิงก็มันไม่แพ้ในหนัง จนกระทั่งอุ้งมือหนิงเปรอะเปื้อนเมือกไคลที่ผมพ่นออกมา ส่วนหนิงนั้นไม่ต้องพูดถึง ขนาดว่าฉ่ำเยิ้มจนกางเกงในเปียกชุ่มเชียว ผมคิดอยากพาหนิงไปสอนบทเรียนรักต่อ แต่บังเอิญเย็นมาก จึงได้แต่พาเธอไปส่งบ้านด้วยความเสียดาย

หลังจากวันนั้นแล้วก็ไม่มีโอกาสใกล้ชิดเธออีก ได้แต่มองอยู่ห่าง ๆ จนกระทั่งมีโอกาสจึงนัดให้เธอไปพบที่สวนหย่อม หนิงมาตามนัด ทันทีที่พบหน้าผมผวาเข้ากอดเธอทันที เพราะเห็นแล้วว่าแถวนั้นปลอดคน หนิงดิ้นหนีเพราะกลัวคนเห็น พอผมกอดถนัดมือก็คว้าหมับตรงเป้ากางเกงหนิงทันที หนิงร้องอุ๊ย- อย่า แต่ผมไม่ฟังเสียง รูดซิปทันทีพร้อมกับล้วงเข้าไปจับเต่าน่าตัวใหญ่ของหนิงเล่นจนเปียกชุ่ม ปากหนิงร้องว่าอย่าไม่หยุด แต่กลับส่ายตัวเบียดผมแน่น ฝ่ายลูกชายที่กำลังอึดอัดอยู่ในกางเกงก็หาก็ลุกขึ้นมาเล่นด้วย หนิงคว้ามันไว้ในอุ้งมือพร้อมกับพึมพำว่าใหญ่จัง ยิ่งโดนมือนุ่ม ๆ ของหนิงมันยิ่งพองตัวร่ำเหมือนงูเห่าตัวเบ้ง เราเพลินต่อการล้วงควักกันจนมืด จึงพากันกลับเกือบซวยเพราะทางบ้านหนิงเดินออกมาตามพอดี นี่เป็นเพราะปี้กันเพลินทีเดียว

คืนวันรุ่งขึ้น หนิงบอกว่าจะออกไปส่งแม่ที่หน้าปากซอยตอนเช้ามืด เธอนัดให้ผมไปรับเพราะกลัวการเดินคนเดียวในซอยเปลี่ยวตอนหัวรุ่ง

เป็นอันว่าหลังจากที่หนิงส่งแม่ขึ้นรถแล้วเธอก็พบกับผมที่มายืนรอแบบแอบ ๆ เพราะกลัวแม่เธอเห็น เราเดินกอดกันมาจนถึงกลางซอยจึงพาหนิงเข้าข้างทาง กลัวเหมือนกันว่าหนิงจะร้องเอะอะ แต่หนิงไม่ร้องเมื่อผมใช้ลิ้นกับรอยแยกของเธอ ผมจับหนิงเลียเสียจนหนิงถึงสวรรค์ชั้นเจ็ด ตลอดเวลาที่ผมดูดเลียเธอหนิงครางอย่างไม่กลัวว่าใครจะมาได้ยินเพราะความเสียวซ่าน จนเธอได้สตินั่นแหละจึงผลักใบหน้าผมออกและวิ่งหนีโดยมีผมก้าวยาว ๆ ตามไปจนถึงบ้านเธอ

เช้ามืดคืนที่สอง ผมไปรอหนิงเหมือนเดิม ครั้งนี้ตั้งใจว่าต้องพิชิตความสาวของหนิงให้ได้ ดังนั้นเมื่อเดินมาถึงมุมที่ผมหมายตาไว้ ผมจึงดึงหนิงเข้าไปทันที หนิงเดินตามอย่างว่าง่าย ผมประคองหนิงให้นั่งลงทันทีที่เริ่มบทแรกกับเธอ หนิงหลับตาพริ้มปล่อยให้ผมดูดเลียกลีบสาวเธอจนเธอสะท้านไปทั้งตัว หนิงเด้งสะโพกขึ้นมาอย่างลืมตัวเมื่อผมดุนดันเม็ดมณีสีเข้มส่งเสียงครางซี้ดซ้าดเมื่อผมดูดเน้นหนักหน่วง ยิ่งตอนที่ผมแยงลิ้นลึก ๆ หนิงถึงกับกัดฟันกรอด ๆ สองมือเผลอขยำขยี้หน้าอกทั้งคู่อย่างลืมตัว ผมจึงกระซิบเบา ๆ ว่าขอพี่เถอะนะ

หนิงบอกว่ากลัวเจ็บเพราะของพี่ใหญ่จัง แต่ผมปลอบเธอว่าไม่ต้องกลัว ถ้ากลัวเจ็บให้ถ่างขาไว้กว้าง ๆ จะได้เข้าง่าย ๆ หนิงถ่างขาออกแต่ปากก็พูดแต่ว่าหนิงกลัว ๆ ผมจึงใช้ลิ้นกับหนิงอีกครั้งจนเธอครางและยินยอมให้ผมใช้ของจริง ซึ่งแค่เข้าลึกเพียงนิ้วเดียวเท่านั้นหนิงร้องลั่นเลย ผมไม่ฟังเสียงร้องของเธอดุนดันเดินหน้าต่อจนกระทั่งเข้าไปได้เพียงครึ่งเดียวก็พ่นพิษออกมา

หนิงร้องไห้ เธอว่ามันเจ็บจะตายไม่เห็นมีความสุขเลยพี่ ผมปลอบใจเธอว่าที่เป็นเช่นนี้เพราะเป็นครั้งแรก รับรองครั้งต่อไปไม่เจ็บแน่

วันรุ่งขึ้น หนิงต่อว่าผมทันทีที่พบหน้าว่าไม่น่าทำเธอแบบนั้น เพราะเจ็บจนถึงเดี๋ยวนี้ไม่รู้ว่าฉีกหรือเปล่า เพราะเวลาอาบน้ำทำความสะอาดแล้วมันแสบสิ้นดี

ผมนัดให้หนิงไปรอผมที่ป้ายรถตอนเช้าวันเสาร์ เมื่อรถมาเราขึ้นทันที เป็นรถปรับอากาศที่วิ่งเข้ากรุงเทพฯ เรื่องแบบนี้ต้องไปไกล ๆ ขืนวนเวียนอยู่แถวนี้เป็นเสร็จ

ผมพาหนิงเข้าโรงแรมม่านรูดตั้งแต่เช้า สวนกับคนอื่นๆที่กำลังเข้าออกกันเป็นแถว ไม่มีใครสนใจใคร ชีวิตคนกรุงเทพฯเป็นแบบนี้ทั้งนั้น

ในห้องปรับอากาศเย็นฉ่ำ ผมจับหนิงอาบน้ำจนสะอาด แล้วลงมือสำรวจความบอบช้ำทันที หนิงกางขาอย่างว่าง่าย ผมก้มลงไปดู รอยผ่าเป็นสีแดงเรื่อ บวมน้อย ๆ มองดูไม่น่าเกลียดจึงลงลิ้นเบา ๆ ก่อนหนิงนอนตาปรือดูผมไล้ลิ้นกับกลีบสาวของเธอ แต่ไม่นานเท่าไหร่หนิงก็เร่าร้อนตาม

เห็นอยู่ต่อหน้า พูดถึงระยะนั้นไม่ไกลเลย เสียอย่างเดียวเท่านั้นที่มีฝากั้น

ต่อจากนั้นมาผมก็แอบดูสาว ๆ อาบน้ำเป็นประจำ นับว่าเป็นความสุขที่ได้มาโดยไม่ต้องซื้อหาเสียด้วย ตอนปิดเทอมนั้นเหงาลูกตานิดหน่อยเพราะสาว ๆ พากันกลับบ้านเกือบหมด เหลือเพียงน้องแจงและผู้หญิงอีกคนหนึ่งที่ผมไม่รู้จักชื่อเธอ

การอยู่คนเดียวตามลำพังนั้นเหงาและน่าเบื่ออย่างมาก ผมจึงพาตัวเองไปคุยที่ห้องของน้องแจง สาบานได้ว่าไม่ได้คิดร้ายไปในทางต่ำทรามอย่างเด็ดขาด ทีนี้เรื่องมันจะเกิดมันก็ต้องเกิด ไม่มีทางที่จะห้ามมันได้อย่างปิดน้ำก๊อก กำลังคุยกันเพลิน ๆ ก็ได้ยินเสียงครางมาจากห้องที่อยู่ติด ๆ กับห้องของน้องแจง แรก ๆ ได้ยินก็ไม่คิดอะไร แต่นาน ๆ ชักสงสัยว่าเป็นอะไรเพราะเห็นครางไม่หยุด เมื่อสงสัยมากเข้าก็เริ่มสอดส่ายสายตามองหารูเรี้ยวเพื่อแอบดูว่าเกิดอะไรขึ้น มองไปมองมาก็เห็นร่องแตกข้างฝาจัดแจงแนบตาดูทันที ว้าว- ว...ภาพที่เห็นต่อหน้าเล่นเอาหัวใจเต้นแทบไม่เป็นจังหวะ เพราะลูกชายเจ้าของบ้านกำลังดูดนมผู้หญิงคนนั้นอยู่ เธอครางฮือ ๆ พร้อมกับแอ่นอกให้ดูดอย่างเต็มอกเต็มใจ ขอดอกจิ้- - ชี้ชันเข็งขึง เวลาที่เธอโดนดูดเน้นพร้อมกับบีบเคล้นมีแต่เสียงซี้ด- - อาห์ ๆ ไม่ขาดปาก จับได้แล้วว่าต้นเหตุของเสียงครางนั้นเป็นอะไร แต่นี้ยังไม่สะใจนักแอบดูอย่างผม ผมจึงดูต่อไปอย่างลืมสนิทว่านอกจากผมแล้วยังมีน้องแจงอีกคนที่อยู่ในห้องด้วย

แล้วเสียงครางนั้นยิ่งระงมหนักขึ้น เมื่อลูกเจ้าของหอเลื่อนใบหน้าลงไปซุกไซ้ที่เนินเนื้อสามเหลี่ยมของเธอ ปลายลิ้นที่ซุกไซ้ซอกซอนเข้าไปที่ร่องหลืบเท่ากับเป็นการสาดน้ำมันเข้าไปที่กองไฟ เพราะเสียงครางเปลี่ยนเป็นหอบฮักเหมือนจะขาดใจ สะโพกเธอส่ายร่อนไม่ติดพื้น มือหนึ่งกดศีรษะชายหนุ่มไว้ ส่วนอีกมือขยำขยี้หน้าอกตัวเองอยู่ไปมา

ขณะที่ผมกำลังดูอย่างเพลิดเพลินอยู่นั้น รู้สึกตัวว่ามีมือหนึ่งมาสะกิดที่เอว น้องแจงนั่นเอง ตาย- - ผมลืมน้องแจงเสียสนิท

เธอถามผมว่าดูอะไร ไม่ทันที่จะตอบเธอก็แนบดวงตาที่ร่องแตก เท่านั้นเอง..น้องแจงหน้าแดงสร้านทันทีที่เห็นภาพการโรมรันพันตูในห้อง แต่แทนที่จะผละออกมากลับมองดูต่อท่าทางเธอเคลิบเคลิ้มไปกับลีลาท่าทางของสองหนุ่มสาวในห้องข้าง ๆ กันอย่างแน่นอน จึงเอื้อมมือไปลูบคลำสองเต้าเต่งน้องแจงหันมามองผม...ตาจิ้เยิ้มเชียว ผมรั้งร่างน้องแจงเข้ามากอดพร้อมกับประกบปากดูดลิ้นเธอ น้องแจงตัวสั่นแล้วก็อ่อนไปทั้งตัวเหมือนขี้ผึ้งถูกลนไฟ เรื่องแบบนี้ไม่รู้ควรไปบวชได้แล้ว ผมจึงดูดปากดูดลิ้นเธอไปพร้อมกับถอดเสื้อนอกเสื้อในเธอไปพร้อม ๆ กันอย่างชำนาญ แต่เมื่อจะดึงกางเกงออกเธอก็จับเอาไว้แน่น ผมไม่ดึงกางเกงก็ได้...เปลี่ยนมาเป็นดูดขอดอกเธอแทน พอปลายลิ้นสัมผัสกับตุ่มไตสีชมพูเข้าเท่านั้นแหละน้องแจงถึงกับครางซี้ด ๆ ทันทีน้องแจงนั้นปากร้องแต่เล็บกลับจิกแผ่นหลังผมตลอดเวลา คราวนี้กางเกงนอกกางเกงในหลุดออกจากตัวอย่างง่ายดายแบบไม่มีการขัดขวาง

ผมเลื่อนหน้าซุกไซ้ต่ำลงมาเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงเนินเนื้อรูปสามเหลี่ยม ผมนึกแวบถึงภาพที่เห็นในห้องเมื่อสักครู่ก็ใช้ลิ้นกับน้องแจงทันที เป้าหมายแรกที่ปลายลิ้นผมโจมตี คือทับทิมเม็ดน้อย คราวนี้เสียงครางของน้องแจงเปลี่ยนเป็นร้องลั่นอย่างโหยหวน สะโพกส่ายร่อนไม่หยุดหย่อน ผมจึงอุ้มเธอไปบรรเลงเพลงลิ้นต่อที่เตียง คุณเอ๋ย- - น้องแจงทั้งร่อนทั้งส่ายจนสะโพกไม่ติดพื้น เธอเรียกชื่อผมตลอดเวลา คำพร่ำเพ้อที่เธอเปล่งเสียงออกมานั้นคล้ายกับว่าเธอกำลังได้รับความทรมานอย่างแสนสาหัส ผมเองก็สุดทานทนเหมือนกัน จัดแจงถอดเสื้อผ้าออกจากร่างกายทั้ง ๆ ที่ปลายลิ้นทำหน้าที่ซุกไซ้ซอกซอนตามซอกหลืบเร้นลับอย่างเมามัน เมื่อเนื้อตัวเปล่าเปลือยเท่า ๆ กับน้องแจงแล้วผมจัดแจงแยกเรียวขาน้องแจงออกจากกันทันที อื้อฮือ- - กลีบสาวฉ่ำเยิ้ม เม็ดทับทิมโชนชันสั่นระริกสู้ปลายลิ้นที่สัมผัสน้องแจงรั้งศีรษะผมแนบแน่นกับเนินสาวของเธอ ปากก็พร่ำเพ้อว่า เสียวเหลือเกิน...อย่าหยุดนะ...ดูดต่อไปเรื่อย ๆ แต่ผมสิแย่เต็มทีเพราะมันแข็งตัวอยู่นานจนปวดทั้งลำ จึงเงยหน้าขึ้นและแทรกตัวเข้าหว่างขาน้องแจง จ่อที่ปากถ้ำฉ่ำเยิ้มแล้วดุนดันทันที น้องแจงกระเถิบตัวหนี...ร้องออกมาว่าเจ็บ อาจเป็นเพราะว่าเธอยังไม่เคยเสียตัวมาก่อนแต่ผมไม่ฟังเสียง เครื่องเดินมาจนถึงขนาดนี้แล้วมาหยุดได้ยังไง ผมจึงกดร่างเธอกับที่นอนแล้วเดินหน้าต่อจนกระทั่งมิดลำ ไม่รู้เหมือนกันว่าข้างในนั้นมีอะไรมันถึงทั้งดูด ทั้งตอดทั้งบีบรัด ของผม จนผมเสียววูบวาบไปทั้งเนื้อทั้งตัว ผมเริ่มโยกตัวช้า ๆ ก่อน...แล้วก็เปลี่ยนเป็นเร็วขึ้น ๆ ตามลำดับน้องแจงร้องลั่นห้องอย่างลืมตัว...กอดรัดตัวผมแนบแน่นไม่นานเท่าไหร่น้ำรักผมก็พรั่งพรูออกมา

คืนนั้นเป็นอันว่าผมเล่น

รักกับน้องแจงถึงสามครั้ง เมื่อมีครั้งแรกแล้ว...ครั้งต่อ ๆ มาก็ไม่ลำบากยากเย็น เราได้เสียกันอยู่เรื่อย ๆ จนกระทั่งผมเรียนจบจึงบอกลาเธอ น้องแจงร้องไห้กับการลาจากแต่ผมปลอบเธอว่าอนาคตเราทั้งสองยังมีทางอยู่ร่วมกันอีก

นับแต่วันที่ผมลาจากเธอมาแล้วเราก็ไม่ได้เจอกันเลย ผมไม่เคยลืมน้องแจงและความสุขที่เรามีต่อกันมานานนับปี

ส ม / ส า ร ค า ม

กามาคติ :
นอนหลับไม่รู้ นอนคู้ไม่เห็น
ถ้าได้เห็นอย่างชัด ๆ
อยู่ใกล้โดนฟัดร้อยเปอร์เซ็นต์

๑

สุขเหลือล้ำ

เรื่องที่ผมจะเล่าให้ฟังในครั้งนี้เกิดขึ้นเมื่อสงกรานต์ที่ผ่านไปเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง โดยทางหมู่บ้านผมจัดให้มีงานฉลองต้อนรับคณะผ้าป่าที่มาจาก *กรุงเทพฯ* ในวันเดียวกันนั้นเอง ที่ *อ้อม* ซึ่งเป็นรุ่นน้องของผมเดินทางกลับมาจากจังหวัดที่เธอไปเรียน ตอนนี้เธอเรียนพาณิชย์ฯ

ในครั้งแรกที่ผมพบหน้าเธอ ผมจำเธอเกือบไม่ได้ ที่เป็นเช่นนี้เพราะเราไม่ได้พบกันนานนั่นเอง คือตั้งแต่จบชั้นประถม ผมก็ไปต่อมัธยมทันทีที่ตัวเมือง ผมจากหมู่บ้านนี้ไปได้ 5 ปีเต็ม และปีนี้กำลังขึ้นชั้นมัธยมปีที่ 6 ด้วย

ผมเป็นฝ่ายเดินเข้าไปทักเธอก่อน เพราะเห็นแล้วว่าเธอมาเที่ยวงานคนเดียว

"ไงน้องสาว...กลับมาเยี่ยมบ้านตั้งแต่เมื่อไหร่"

เธอหันกลับมาตามเสียงเรียกและจำได้ว่าเป็นผม จึงกล่าวคำสวัสดีพร้อมกับยกมือไหว้ ซึ่งผมก็รับไหว้เธอประสารุ่นพี่แก่อาวุโสกว่า

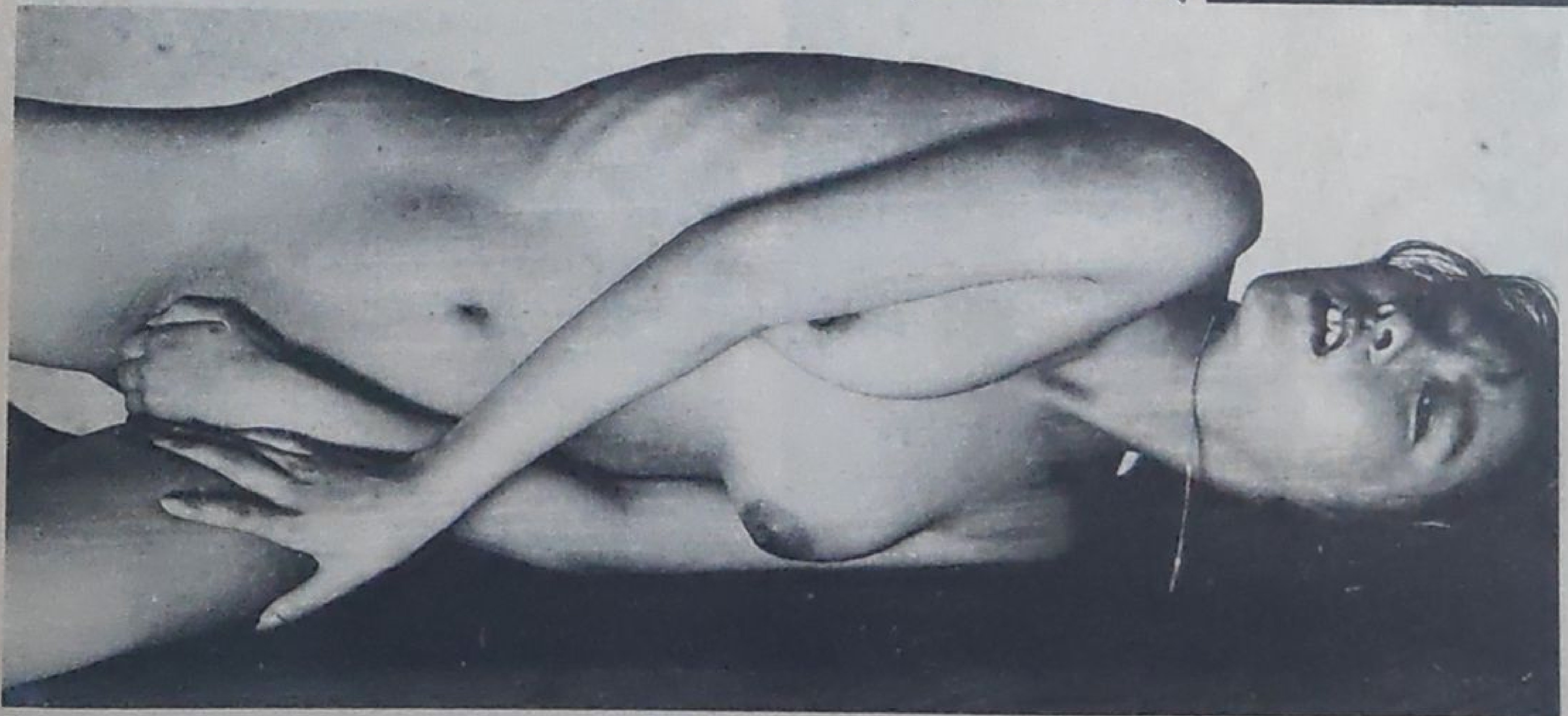
"กลับมาเมื่อวานนี้ค่ะ แล้วพี่ล่ะคะ ไม่ได้เจอกันตั้งนาน หล่อขึ้นกว่าเดิมตั้งแยะ ตอนนี้พี่เรียนจบแล้วหรือยังเล่าคะ"

จากนั้นก็เป็นการพูดคุยกันถึงเรื่องเก่า ๆ ถึงเพื่อนฝูงที่ต่างคนต่างแยกย้ายกันไปเรียนคนละแห่งนานพอสมควร ผมจึงเอ่ยปากชวนเธอเดินเที่ยวชมงานด้วยกัน เพราะเห็นอยู่แล้วว่าเธอมาเพียงคนเดียวตามลำพัง เราสองคนต่างเดินชี้ชวนกันชมโน่นชมนี่จนทั่วทั้งงาน เดินกันจนเมื่อยจึงแวะเข้าร้านขายอาหารที่ต่างพากันมาออกร้านในงานนั้น

ผมสั่งอาหารเครื่องดื่มและเหล้า แรก ๆ เธอไม่กล้าดื่มซึ่งผมก็ไม่เซ้าซี้ นานเข้าเธอเริ่มผสมบาง ๆ ก่อนและจิบทีละน้อย แต่เหล้าไม่ใช่น้ำหวาน ถึงเป็นการจิบทีละน้อยก็สามารถสร้างความมึนเมาได้เหมือนกัน เหล้าเข้าปากได้ไม่ถึงชั่วโมง แก้มเธอเริ่มแดงทีละน้อย จนในที่สุดกลายเป็นแดงก่ำ มองดูเปล่งปลั่งน่าจูบยิ่งนัก เธอว่านี่เป็นครั้งแรกในชีวิตของเธอที่ดื่มเหล้า จากนั้นเธอเล่าให้ผมฟังถึงชีวิตการเรียนและการเป็นอยู่ทางโน้นให้ฟัง ซึ่งเหงามากเพราะเลิกเรียนแล้วไม่รู้จะไปเที่ยวที่ไหนและเธอไม่มีเพื่อนรู้ใจ เธออาศัยอยู่กับป้า การจะออกไปตะรอน ๆ คงไม่เป็นการดีในสายตาของผู้ใหญ่ จึงได้แต่อัดอั้นตันใจอยู่กับบ้าน

เรานั่งดื่มกันอีกพักเดียว ผมรู้สึกว่าเธอเริ่มเมา ผู้หญิงเวลาเมาไม่สวย ขืนรอให้เธอเมามากกว่านี้เป็นไม่ดีแน่ ผมจึงตัดสินใจพาเธอกลับบ้านซึ่งเธอบ่นว่ามึนหัวและเวียนหัว ผมถามว่าจะแวะพักที่บ้านผมให้สร่างเมาสักหน่อยไหม เธอไม่ตอบผม จึงถือว่าเธอตกลงใจแวะ

ฟันสาวรับสงกรานต์ ห้าวันห้าคืนชื่นสะ-ดือแด

ปรากฏว่าที่บ้านไม่มีใครอยู่เลยสักคนเพราะพากันไปเที่ยวงานกันหมด แบบนี้ช่างโอกาสเหมาะเสียเหลือเกิน ผมประคองเธอ ไปที่ห้องนอนผม ปล่อยให้เธอนอนตามสบายบนเตียง ถอยออกมานั่งดูความงามเปล่งปลั่งด้วยวัยสาวของเธอเงียบ ๆ รูปร่างเธอช่างอวบอัดน่าฟัดเป็นที่สุด ดูนานเข้าชักเกิดอารมณ์ จึงบอกตนเองว่าเป็นไรเป็นกันก่อนทรุดตัวลงไปสูดดมความหอมหวานของพวงแก้มและซอกคอ

ผมจูบไซ้เธอทั่วทั้งใบหน้า ก่อนเลื่อนลงมาประกบปากแนบแน่นเพื่อเฟ้นหาความหวานจากริมฝีปากเธอ ปากต่อปากแนบสนิท ส่วนมือนั้นไม่ยอมอยู่นิ่งเฉยลูบไล้คลึงเคล้นเฟ้นฟอนไปทั่วเท่าที่มือจะสามารถไปถึง สองเต้าอวบเต่งเคร่งครัดด้วยวัยสาว สะโพกผายเครียดงอนเช้งถูกฝ่ามือผมคลึงเคล้นจนเธอบิดตัวไปมาปากร้องว่า

"อย่านะ...อย่านะ...น้องกลัว"

แต่ผมไม่ฟังเสียงกลับรุกเร้าเธอหนักมือยิ่งขึ้น มือซ้ายอยู่ว่างมากจึงใช้ให้จัดการกับเสื้อผ้าของเธอ จนในที่สุดก็หลุดติดมือออกมาทีละชิ้น ๆ ที่ยังไม่หลุดตามมือมาอีกสองชิ้นคือยกทรงกับกางเกงในเท่านั้นแค่สองชิ้นเล็ก ๆ จะไปปิดบังอะไรได้มากมายนัก ผมบรรจงจูบเธอต่อไปเพื่อเพิ่มดีกรีความร้อนแรงให้มากกว่าเดิม พร้อมๆ กันนั้นสองมือก็ทำหน้าที่ขยำขยี้ลูบไล้ไปทั่วทั้งเรือนกาย ไม่ว่าจะเป็นเนินท้อง เนินอกหรือแม้แต่ซอกขานวลเนียน ทำให้น้องอ้อมสั่นสะท้านไปทั้งเรือนร่างเหมือนลูกนกต้องลมหนาว ผมจึงจูบปากเธออีกครั้ง...ปลายลิ้นดุนดันเข้าไปสัมผัสกับปลายลิ้นเธอเป็นการพัลวัน ส่วนมือทำหน้าที่ ปลดตะขอยกทรงออกจากกัน ทันทีที่ทรวงอกอวบอิ่มของเธอเป็นอิสระ ผมถอนปากจากริมฝีปากอิ่มของเธอมาดูดดื่มยอดอกเธอแทน ผมเม้มปากกับตุ่มไตสีชมพูเจือแดงระเรื่อของอ้อม พร้อมกับไล้ลิ้นวนรอบ ๆ ป้านสีน้ำตาลอ่อนเจือชมพู เป็นการไล้ลิ้นวนสลับกับการดูดเน้นจนยอดดอกเธอแข็งตัวชี้ชันอยู่ในอุ้งปากผม

เจอแบบนี้น้องอ้อมถึงกับสะดุ้งเฮือกแอ่นอกหราหน้าเชิดเปล่งเสียงครวญครางออกมาอย่างลืมตัวด้วยความเสียวซ่าน แต่เธอไม่ยอมเป็นฝ่ายถูกโจมตีอยู่ฝ่ายเดียว มือน้อย ๆ ของเธอดึงทึ้งเสื้อผ้าออกจากตัวผมพัลวันด้วย แบบนี้ผมจึงอำนวยความสะดวกอย่างเต็มที่จนเหลือแค่ปราการด่านสุดท้ายของชายชาตรีอยู่ชิ้นเดียวซึ่งไม่ช้าไม่นานก็หลุดติดมือเธอไป คราวนี้เราต่างฝ่ายต่างเท่าเทียมกันเพราะมีแต่เนื้อตัวล่อนจ้อนเหมือนทารกแรกเกิดทั้งคู่

จากนั้นผมซบลงไปที่เนินอกเธออีกครั้ง ดูดเน้นสลับกันไปทั้งซ้ายทั้งขวาพร้อมกับคลึงเคล้นความอวบอัดครัดเคร่งของสองเต้าเต่งไปด้วยอย่างมันมือ

"พี่ขา--เสียวเหลือเกิน โอว์--ดีเหลือเกิน อย่าหยุดนะขี้ค...ค"

เธอครวญครางออกมาด้วยความเสียวอย่างลืมตัว ใบหน้าแหงนเงยสะบัดอยู่ไปมาเนื้อตัวสั่นระริก สองขาเกี่ยวกระหวัดกันแน่น จนเมื่อผมเลื่อนใบหน้าลงไปจูบไล้เนินท้องนั่นแหละ สองเรียวขาเธอจึงคลายออกจากกันอย่างช้า ๆ หน้าท้องแขม่วด้วยความเสียวซ่านกับรสจูบจากผม สองมือเธอขยุ้มผ้าปูที่นอนแน่น มือทั้งสองของผมต่างทำหน้าที่บน- ล่างอย่างเชี่ยวชาญ มือหนึ่งบีบเคล้นเต้าเต่งทั้งสองเต้าสลับกัน อีกมือเริงร่ายตามเรียวขาทั้งสอง จนกระทั่งมาหยุดตั้งหลักที่เนินสวาทอันโหนกนูนซึ่งปกคลุมไว้ด้วยเส้นไหมใยอ่อนสีดำสนิทอย่างบางเบา

"อู๊ว์...พี่ขา ตรงนั้น...อูยอูย...ตรงนั้นแหละ"

สะโพกผายเครียดของเธอส่ายรับทันทีที่ผมแทรกนิ้วกลางไล้ขึ้น- ลง ตามร่องกลีบเนื้อนิ่มฉ่ำเยิ้มด้วยเมือกแห่งความหฤหรรษ์

และแล้วน้องอ้อมถึงกับดิ้นพราด เมื่อผมแทรกเนื้อตัวลงไปตรงหว่างขาทั้งสองของเธอและสอดสองมือช้อนสะโพกเธอขึ้นมา พลางก้มหน้าลงร่ายมนต์สวาทจากปลายลิ้นลงสู่เม็ดมณีน้อยของน้องอ้อม

"พี่ขา...อย่าเพิ่งปล่อยน้องอ้อมนะคะ น้องอ้อมกำลังมีความสุขที่สุดในโลก ขี้ค...เสียวดีเหลือเกินพี่ขา"

ถึงเธอไม่บอกให้ทำผมก็ทำต่ออยู่แล้ว ปลายลิ้นผมดุน

ดันดูดเน้นจนมันแข็งตัวโชนชัน นอกจากดุนดันที่เม็ดมณีแล้วผมยังแทรกปลายลิ้นลงไปเลียไล้ที่ร่องหลืบนั้นด้วย

"โอย...พี่ขา...พี่ น้องเสียวใจจะขาดอยู่แล้ว อูยย์...ทนไม่ไหวแล้ว...ซี้ด"

ผมเงยหน้าขึ้นมองน้องอ้อมเห็นว่าเธอสมยอมด้วยความเต็มใจแล้วจึงขยับกายลุกขึ้น สอดมือช้อนสะโพกผายเครียดงอนเช้งที่เต็มไปด้วยหนั่นเนื้อขึ้น จับสองเรียวขาเธอพาดไว้ที่ไหล่ทั้งสองของผม แล้วจรดจ่อลำทวนที่ปากถ้ำค่อย ๆ กดลงไปอย่างช้าละมุนละไมเป็นการสอดใส่อย่างนุ่มนวล น้องอ้อมหลับตาปี๋กับสิ่งที่เธอยังไม่มีประสบการณ์

"พี่ขา...เจ็บค่ะ อ้อมเจ็บค่ะพี่"

ได้ยินเธอคร่ำครวญแบบนี้ผมจึงเอื้อมมือไปบีบเคล้นสองเต้าเต่งเธอ จนเธอค่อยคลายความเจ็บลงจึงดุนดันเข้าไปใหม่อีกครั้ง ผมเห็นหน้าตาน้องอ้อมเหยเกขบกรามแน่นร่างบิดเป็นเกลียวทั้งแอ่นหน้าแอ่นหลัง ทั้งส่ายไปส่ายมาไม่เป็นส่ำจนสะโพกไม่ติดที่นอน เมื่อผมกดล้ำลึกลงไปกว่าเดิมประมาณครึ่งหนึ่งเธอก็ยกมือยันหน้าอก ผมกัดฟันดังกรอดช่องทางเธอช่างคับดันจริง ๆ กว่าจะทะลุทะลวงผ่านด่านเข้าไปจนสุดเนื้อสุดตัวผมต้องเดินหน้าถอยหลังอยู่เป็นนาน

มันเป็นการเดินหน้าถอยหลังอย่างเนิบ ๆ ช้า ๆ สลับหนักเบา กระแซะซ้าย กระแซะขวาจนเธอหลั่งความชุ่มชื้นมาช่วย นั่นแหละผมถึงได้เร่งจังหวะกระแทกกระทั้นได้บ้าง ในที่สุดก็สามารถเร่งสปีดความเร็วได้เต็มที่เต็มทางอย่างสาสมกับความมันที่เกิดขึ้นแก่ทั้งสองคน น้องอ้อมเด้งสะโพกรับจนไม่ติดพื้น เป็นการสัประยุทธ์ระหว่างหญิงชายที่กระทำต่อกันอย่างเมามัน ความเสียวซ่านแผ่ขึ้นมาจนผมอดส่งเสียงครางออกมาไม่ได้ ส่วนน้องอ้อมนั้น ไม่ต้องพูดถึง เสียงคร่ำครวญด้วยความเสียวซ่านของเธอเล่นเอาผมจวนเจียนหลั่งเต็มทน อาศัยว่าฝึกปรือมานานจึงประคองตัวรอด

การกระแทกกระทั้นกันอย่างเมามันรุนแรงขึ้น...ถี่ยิบจนนับแทบไม่ทัน น้องอ้อมกอดรัดร่างผมแนบแน่นเมื่อจุดสุดยอดเธอมาถึง นั่นแหละผมจึงหลั่งธารสวาทรดเธอจนโชกชุ่ม เรียบร้อยแล้วผมจึงช้อนร่างเธอนอนแนบที่นอน คราบน้ำรักที่ล้นออกมามีสีชมพูจาง ๆ ของเลือดสาวเธอปะปนอยู่ด้วย

เรานอนกอดก่ายกันจนหายเหนื่อย จึงพากันไปอาบน้ำชำระล้างคราบไคลโลกีย์ออกจากกายก่อนที่จะกลับมาจูงมือกันท่องสวรรค์อีก 3 ครั้ง

ตลอดเวลาของงานฉลอง 5 วัน 5 คืนที่หมู่บ้าน ไม่มีใครทราบเลยว่าเราลอบมาหาความสุขด้วยกันทุกวัน จนกระทั่งสงกรานต์ผ่านพ้นไป น้องอ้อมกลับไปเรียนต่อที่จังหวัดอื่น ผมก็กลับไปเรียนหนังสือตามเดิม เราสองต่างสัญญากันว่าปีหน้าจะมาพบกันใหม่ เหตุการณ์ในวันนั้นช่างตราตรึงใจผมเสียเหลือเกิน

ผมกำลังรอสงกรานต์ปีหน้าด้วยหัวใจจดจ่อ

โต้ง / เชียงราย

กามาคติ :

สาวพาณิชย์มิริชิดหนุ่ม
เป็นลูกอุ้มขึ้นเตียงนอน
เรียนรักจากผู้สอน
จนอ่อนเปลี้ยเพลียกายา
เป็นสาวแส้แร่รวยสวยสะอาด
ก็หมายมาดเหมือนมณีล้ำมีค่า
หากร้าวรานร้อยลดราคา
ก็จะพาหอมหายจากกายนาง

เอมิ อายุ 20 ปี

สาวชาวปลาดิบกับ

เอมิ เป็นคน *จังหวัดคาโอโมริ* ค่ะ เข้ามาทำงานอยู่ใน*โตเกียว* นานหลายปีแล้วล่ะ นาน ๆ ถึงจะลากลับไปเยี่ยมพ่อกับแม่สักครั้ง

พอกลับมาอยู่บ้านได้ไม่กี่วันก็เริ่มเซ็ง ๆ เพราะวันหนึ่ง ๆ ก็เอาแต่หมกตัวอยู่ในบ้านไม่ได้ออกไปไหนเลย กำลังนั่งคิดอะไรเพลิน ๆ ก็เหลือบไปเห็นเด็กกลุ่มหนึ่งวิ่งเล่นกันอย่างสนุกสนาน ทำให้หวนนึกไปถึงเรื่องราวสมัยเรียนหนังสือ เอมิเป็นคนเรียนน้อยค่ะเพราะฐานะทางบ้านไม่ค่อยจะสู้ดีเท่าที่ควร จบแค่มัธยมต้นก็นับว่าบุญแล้ว

เมื่อครั้งยังเรียนหนังสือนั้น เอมิมีเพื่อนชายคนหนึ่งที่สนิทสนมกันมาก ทั้ง ๆ ที่เราทั้งสองต่างกันราวฟ้ากับดิน เพราะเขาคนนั้นเป็นลูกคนรวย ส่วนเอมิเป็นแค่ลูกพ่อค้าแม่ขายเท่านั้นเอง

กำลังจะลุกขึ้นไปหยิบกระเป๋าสะพายเพื่อไปเยี่ยมเยียนโรงเรียนเก่า เพื่อรำลึกถึงกลิ่นอายเมื่อสมัยยังอยู่ในเครื่องแบบนักเรียน ทันทีที่หันหลังจะเดินออกไปประตูอยู่นั้น เอมิรู้สึกว่ามีคนกำลังแอบมองอยู่ทางด้านนอกของตัวบ้าน พอหันกลับไปมองอีกครั้ง หัวใจของเอมิทั้งดวงพองโตและเต้นแรงแทบจะทะลุออกมานอกร่างกาย

"ทาคาคะ" เอมิเรียกชื่อ ๆ นั้นออกมาราวกับคนที่ฝันและไม่รู้สึกตัว เพราะเขาคนนั้นนั่นเองคือเพื่อนชายสมัยเรียนมัธยมต้น คนที่เอมิใฝ่ฝันหามานานแสนนาน

"เอมิ...เอมิใช่ไหม" ทาคาคะเองก็ตื่นเต้นจนฉายแววออกทางสายตาเช่นกัน

เราคุยกันถึงเรื่องราวในสมัยที่เรียนอยู่ห้องเดียวกันด้วยความสนิทสนม จะบอกว่าเขาเป็นแฟนกับเอมิก็ไม่ได้ เพราะทาคาคะมีผู้หญิงควงไม่ซ้ำหน้าเลย แต่ทุกครั้งที่เราสองคนพบกันเขาจะมองเอมิด้วยสายตาที่สุดแสนจะซาบซึ้ง และเราทั้งสองก็มีอะไรที่ตรงกันหลายต่อหลายอย่าง เมื่อเรียนจบต่างคนก็แยกกันไปตามทางของตน เขาไปเรียนต่อที่เมืองนอก ส่วนเอมิฐานะไม่ค่อยดีจึงต้องพักการเรียนไว้แค่นั้น เอมิเลยมุ่งหน้าสู่โตเกียวเพื่อหางานทำ... จากวันนั้นถึงวันนี้เราทั้งสองคนไม่ได้ติดต่อกันอีกเลย มันเป็นเพราะสายใยแห่งความผูกพันธ์ของเอมิที่มีต่อเขาหรือเปล่าไม่ทราบได้...เราถึงได้โคจรมาพบกันอีกครั้ง

หลังจากที่ได้นั่งคุยกันจนพระอาทิตย์เริ่มลาลับขอบฟ้าไปแล้ว ทาคาคะชวนเอมิไปทานดินเนอร์ที่ร้านอาหารมีชื่อแห่งหนึ่งซึ่งดังที่สุดของจังหวัดนี้ จากนั้นเราก็ไปเต้นรำกันต่อยังนอกเมืองติดชายทะเล ที่แห่งนั้นเอมิยังจำได้ดีเสมอมา...เมื่อสมัยเรียนเอมิไม่มีโอกาสได้เข้าไปนั่งหรอกได้แต่ยืนชะเง้อดูอยู่นอกร้าน แต่วันนี้เอมิได้เข้ามาเหยียบอยู่บนฟลอร์เต้นรำพร้อมกับทาคาคะชายในฝันแล้ว ในช่วงหนึ่งของจังหวะการเต้นรำอันแนบชิด กลิ่นโคโลญจน์อ่อน ๆ จากตัวเขาทำให้เอมิร้อนวูบวาบไปทั้งตัว ยิ่งเมื่อได้รับรู้ถึงส่วนเกินส่วนหนึ่งที่ไม่ใช่ของเอมิ ซึ่งร้อนระอุและแข็งเหมือนท่อนไม้ กำลังเบียดบดอยู่ตรงหน้าขา

เอมิหลบสายตาอย่างขวยเขิน เมื่อทาคาคะก้มลงมาจูบแผ่วเบาตรงหน้าผากของเอมิ เขาเชยคางเอมิขึ้นเพื่อประทับจูบแรกในชีวิตของเอมิอย่างเนิ่นนานอ่อนหวาน เอมิอยากจะลงไปนอนกองอยู่แทบเท้าของทาคาคะทันทีที่รู้ว่ารสชาติของการจูบนั้นมันเป็นเช่นไร มือเขากำลังป้วนเปี้ยนอยู่แถวบั้นท้ายที่หนั่นแน่นเพราะไม่เคยมือชายมาก่อน ทาคาคะบีบเบา ๆ กดฝ่ามือลงวนเป็นวงกลม ก่อนจะบีบหนัก ๆ อีกครั้งแล้วโอบรอบเอวเอมิไว้อย่างเดิม

"เอมิ...คุณยังสวยเหมือนเดิมนะ" ทาคาคะเอ่ยปากชม เอมิกล่าวขอบคุณเขาอย่างอาย ๆ

เราเต้นรำกันต่อเพลงแล้วเพลงเล่าแต่ยังไม่รู้สึกเหนื่อยหรือเบื่ออย่างไรเลย อากาศภายนอกน่ะหนาวจนแทบจะเสียดเข้าไปในกระดูก แต่แปลกที่ความร้อนของร่างกายภายในมันปะทุออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ เรากอดกันอย่างแนบแน่น หน้าอกทาคาคะแนบสนิทอยู่ที่หน้าอกของเอมิ จนรับรู้ได้ว่าหัวใจของทาคาคะนั้นก็เต้นแรงไม่แพ้เอมิเลยเช่นกัน

ทาคาคะเริ่มซนหนักเมื่อเขาบดเบียดเจ้าน้องชายตัวใหญ่ตรงนั้นให้เสียดสีอยู่บริเวณเนินหนั่นของเอมิ ถึงแม้ว่าจะมีผ้ากั้นอยู่แต่ผ้าก็แทบจะหลอมละลายไปพร้อมกับความร้อนของสองเราที่มีต่อกัน

เวลาล่วงเลยมาถึงประมาณเที่ยงคืน ทาคาคะเป็นฝ่ายออกปากชวนเอมิไปนั่งรถกินลมเล่น และเป็นฝ่ายดึงแขนออกมาจากฟลอร์เต้นรำเดินไปวางเงินทิ้งไว้บนโต๊ะที่นั่งดื่ม จากนั้นเราทั้งคู่ก็ขึ้นไปนั่งอยู่บนเบาะยาวหลังรถ ทาคาคะเข้ามาสวมกอดเอมิพร้อมทั้งพูดว่า *"ผมอยากจะบอกว่า ผมรักคุณมานานแล้วนะ...เอมิ"* พูดจบทาคาคะก็ฝังริมฝีปากของเขาลงบนริมฝีปากของเอมิ เอมิเผยอปากรอรับลิ้นของทาคาคะที่ชอนไชเข้ามาอย่างไม่ค่อย

เสียงสาวใฝ่

ชำนาญนัก จูบของเราสองคนช่างร่านร้อนเสียจริง ในจังหวะนั้นทาคาคะก็ล้วงมือผ่านช่องกระดุมเสื้อมาสัมผัสกับเนื้อแท้ของเอมิ ฝ่ามือของเขาร้อนผะผ่าวอย่างไรชอบกล เอมิหลับตาพริ้มลงเมื่อปลายนิ้วของเขาคีบตรงปุ่มส่วนยอดที่ซึ่งตอนนี้มันแข็งชูชันเป็นไต สู้มืออย่างท้าทาย ทาคาคะบีบขยี้อย่างเมามันจนเอมิรู้สึกเจ็บจึงบอกเขาให้เพลามือลงหน่อย ทาคาคะชักมือออกจากภายในเสื้อพลางปลดกระดุมออกจนครบทุกเม็ด เสื้อตัวเก่งของเอมิลงไปกองอยู่กับพื้นรถเรียบร้อยแล้ว ตามติดด้วยยกทรงและกระโปรงรวมทั้งบิกินี่ตัวจิ๋ว ทาคาคะจ้องมอง

การเสียสาวครั้งแรก

รูปร่างเอมิอย่างตื่น ๆ นัยน์ตาเขาฉายแววหื่นกระหายออกมาจนเห็นได้ชัด หลังจากนั้นทาคาคะจึงหันมาจัดแจงเสื้อผ้าของตัวเองจนเนื้อตัวล่อนจ้อนตามเอมิไปด้วย เอมิจ้องมองตรงความเป็นชายของเขา มันใหญ่โตสมส่วนแข็งแกร่งและสวยงาม

เขาขึ้นมานั่งบนเบาะโดยใช้เข่าวาง ความเป็นชายของทาคาคะชี้ตรงมาที่ปากของเอมิพอดี เอมิเองพอเห็นแท่งเนื้อที่

เพื่อนเก่า สมัยมัธยม

ดูสะอาดสะอ้านเลยพาลคิดไปถึงแท่งไอติมขึ้นมาทันที เลยจับท่อนเนื้ออันแข็งปั๋งเข้าจรดจ่อตรงริมฝีปากแล้วแลบลิ้นเลียไล้เบา ๆ วนไปรอบ ๆ ส่วนหัวซึ่งตอนนี้มันแข็งจนดูเหมือนจะปริแตกออกจากกัน ทาคาคะเชิดหน้าหงายขึ้นแล้วพูดอะไรพึมพำออกมาเบา ๆ เอมิได้ยินไม่ถนัดนัก เพราะมัวแต่ก้มหน้าก้มตาเลีย- ดูด- เน้น- ขบ- แทะเบา ๆ เรียกว่าสารพัดอย่างที่ได้รู้งัดเอาขึ้นมาใช้เพื่อทาคาคะจะได้ไม่ลืมครั้งแรกของเรา

"เอมิ..ผม" ยังไม่ทันพูดจบทาคาคะก็ดึงเอาท่อนเอ็นยักษ์ออกจากปากของเอมิ แล้วจับตัวเอมิให้เอนลงก่อนที่เขาจะวาดลวดลายไล้ลิ้นกับโยนีของเอมิบ้าง ทาคาคะกวาดลิ้นไปมาทั้งดุนดันแยงแหย่ ส่วนมืออีกข้างที่ว่างก็เลื่อนลงไปบี้ตรงเม็ดละมุดสีเข้ม เหมือนใจจะขาดเสียให้ได้เชียวค่ะ เอมิเกร็งไปทั้งตัวเมื่อทาคาคะดุนลิ้นซึ่งแข็งเป็นเกลียวเข้าสู่ภายในช่องเล็ก ๆ และน้ำรักของเอมิก็ถะถั่งออกมาตามธรรมชาติที่เรียกร้อง เขาดูดดื่มและเลียชอนไชไปมาทั้งหลืบนอกซอกข้างใน เอมิผงกหัวขึ้นดูเขาก็เห็นเพียงแต่หัวของทาคาคะเท่านั้นที่ส่ายวนไปมาตามแรงลิ้น ซึ่งกำลังสาระวนอยู่กับตรงนั้น ทันใดนั้นเองเอมิก็รู้สึกเสียวไปทั่วท้องน้อย ความซ่านเสียวนั้นแล่นลิ่วขึ้นมาจนถึงหัวใจที่พองโตเต้นเร็ว แล้วเอมิก็กรีดเสียงร้องออกมาจนดังลั่นรถ

ทาคาคะตอนนี้เลื่อนตัวขึ้นมานั่งเคียงข้างเอมิแล้ว ถึงแม้นว่าที่จะแคบแค่หาได้เป็นปัญหาอะไรกับเราสองคนไม่

เอมิขยับตัวขึ้นไปนั่งบนตักเขาโดยที่เราหันหน้าชนกัน ทาคาคะจรดจ่อแท่งเนื้ออยู่ตรงรอยแยกที่ชุ่มฉ่ำของเอมิ เพื่อไม่ให้เสียเวลาการบรรจงสวมสอดเอมิเลยกระแทกกดทับลงไปทันที ความลื่นของเมือกไคลที่หลั่งไหลออกมาจากอารมณ์ของความต้องการเปิดทางให้สะดวกมากยิ่งขึ้น เนื้อเป็นคุ้น ๆ ใหญ่เท่ากับข้อมือเด็กทารกถูกกลืนเนื้อของเอมิกลืนเข้าไปหมด มันเข้าไปอยู่ภายในถ้ำน้อย ๆ นั่นเอง- - เอมิเกิดความรู้สึกแปลกใหม่ขึ้นมาทันทีเลยค่ะ มันซ่านเสียวสุขสมปนเจ็บนิด ๆ เพราะครั้งนี้เป็นครั้งแรก

ทาคาคะเขาแช่องคชาติไว้ภายในโยนีของเอมิเฉย ๆ พลางถามว่า *"เจ็บไหมที่รัก"* เอมิไม่ตอบแต่เป็นฝ่ายควบท่อนเนื้อนั่นเอง ครั้งแรกที่ขยับเนินนูนเสียดสีไปมากับท่อนเนื้อเขารู้สึกเจ็บแปลบขึ้นมาหน่อยนึง - - จากนั้นทาคาคะเป็นคนควบคุมเกมเองเมื่อเขาจับเอวของเอมิยกขึ้นสูงเกือบจะหลุดพ้นท่อนเนื้อแข็งโป๊กนั่นอยู่แล้ว ทันใดเขาก็จับเอวเอมิกระแทกลงอย่างรวดเร็วและรุนแรง พอเอมิจับจังหวะการเคลื่อนย้ายได้ว่าทำยังไงถึงจะเพิ่มความสุขมากขึ้น...เอมิก็โยกโยกย้ายเอง ปากของทาคาคะงับเอาตรงส่วนยอดที่เป็นจะงอยสีชมพูเข้าไว้เต็มปาก พร้อมทั้งออกแรงดูดอย่างแรงราวกับเด็กน้อยกระหายนมมารดา

เอมิถึงกับสะท้านเฮือกเมื่อเขาบีบสะโพกของเอมิแล้วบดคว้านเป็นวงกลมครูดไคล้ภายในช่องสังวาส ทั้งเสียวทั้งเจ็บก่อนที่เอมิจะเป็นฝ่ายกระแทกกระทั้นใส่เขาบ้าง รวดเร็วรุนแรง เหงื่อไคลไหลย้อยเต็มร่างกาย ส่วนตรงนั้นไม่ต้องพูดถึงค่ะ...มันเข้มจนล้นออกมาเปรอะเลอะเต็มหน้าขาของทาคาคะเลยทีเดียว เสียงของเขาครางกระเส่าฟังแล้วมันรัญจวนใจอย่างไรบอกไม่ถูก

เสียงเนื้อกระทบเนื้อของทาคาคะกับเอมิประสานดังเข่งกันด้วยความเสียวซ่าน เอมิกระแทกลง ทาคาคะสวนขึ้นเป็นจังหวะจะโคน

และในที่สุดสิ่งที่เราพยายามจะกลั้นเอาไว้มันก็ฉุดรั้งไม่อยู่ เราทั้งคู่ถึงจุดไคลแม็กซ์พร้อม ๆ กัน เอมิรับรู้ถึงแรงพุ่งของน้ำรักของเขาที่ฉีดเข้ามาภายในของเอมิอย่างรุนแรงเอาไว้ ทำให้เอมิต้องจิกเล็บลงบนแผ่นหลังของเขาอย่างรุนแรงเมื่อก้าวมาถึงจุดเสียวสุดของอารมณ์

จากนั้นเราทั้งสองก็ไปต่อกันโดยใช้โมเต็ลแห่งหนึ่งเป็นวิมานชั่วคราว คืนนั้นเอมิกับทาคาคะร่วมรักกันถึง 4 ครั้ง อ้อ...ลืมบอกคุณไป เมื่อตอนที่เราเสร็จสมกันบนรถนั้น ทาคาคะเขาเอาผ้าเช็ดหน้าของเขามาเช็ดคราบน้ำรักที่มีเลือดพรหมจรรย์ครั้งแรกของเอมิด้วย

หลังจากนั้นเราทั้งสองได้นัดเจอกันอีก ทาคาคะเอาผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นให้เอมิดูพร้อมกับบอกว่า *"ตั้งแต่วันนั้นผมยังไม่ได้ซักเลย อยากเก็บเอาไว้ดู"*

พอเขาพูดมาอย่างนี้มันก็ต้องจบลงที่การเมคเลิฟกันอย่างดุเดือดสิคะ

เสริมชายที่อวัยวะ (เพศ)

(ตอนที่ 1)

โดย : อา นชา

ยังจำได้ว่าคอลัมน์ *'ทฤษฎีทางเพศ'* เคยเสนอ *'อวัยวะเพศชายใหญ่-ยาว'* ได้ 100% มาแล้ว ถึง 3 ตอน ดูเหมือนจะเป็นฉบับที่ 64,65,66 แต่เหตุที่ผู้เขียนต้องเสนอ *'เสริมชายที่อวัยวะเพศ'* อีกครั้งหนึ่ง ก็เพื่อสนองความต้องการของแฟน ๆ *เพ็ญพักตร์* ที่ได้รบเร้ากันมาทางจดหมายมากมายเหลือเกิน บางคนว่ายังไม่จุใจ บางท่านว่า..ฝังมุกทำยังไง?

ทำอย่างไรก็ตาม แม้ว่าชื่อของทั้ง 2 เรื่องจะเน้นที่การเสริมแต่งอวัยวะเพศของบุรุษ แต่ก็ไม่ได้มีเนื้อหาที่เหมือนกันเลยเสียทีเดียว เพราะการเสริมชายที่อวัยวะเพศนี้ไม่จำเป็นต้องเสริมแต่งเพื่อให้ใหญ่- ยาว เท่านั้น

การเสริมชายที่อวัยวะเพศอาจเสริมเพื่อความสวยงามไว้ดูเล่น ๆ ตามประสาเพศชายขี้เล่น หรืออาจเสริมเพื่อให้มีรูปลักษณ์แปลกไปนิด ๆ โดยมุ่งหวังจะสอดใส่ให้เข้าไปสะกิดสะเกาความคัน เร้าความมันส์ที่ประทับใจของฝ่ายหญิง และอาจเสริมเพื่อให้มีรูปร่างวิปริต โดยมุ่งหวังกระแทกกระทั้นดันเข้าไปในหลืบรีของหญิงให้ทุรนทุรายสมใจซาดิสม์ของชาย

อีกประการหนึ่งก็คือ การเสริมชายที่อวัยวะเพศก็เพียงเพื่อ ให้มีการแข็งตัว สามารถร่วมเพศได้จนสำเร็จความใคร่ หรือจุดพอใจ ซึ่งโดยปกติคือจุดหลั่งอสุจิในแต่ละครั้งนั่นเอง

ที่กล่าวมา ล้วนเป็นวัตถุประสงค์ของการเสริมชายที่อวัยวะเพศ ดังที่ได้ยกเป็นชื่อเรื่องไว้ และขอให้รายละเอียดเป็นข้อ ๆ ดังต่อไปนี้

1. การเสริมเพื่อความสวยงามไว้ดูเล่น ๆ ข้อนี้อยู่ที่ความไม่พอใจในสิ่งที่ตัวเองมีอยู่ โดยปรารถนาว่ามันน่าจะยังงั้น รูปร่างยังงี้ ได้เหมือนเพื่อนคนนั้นละก็แจ๋ว ก็คิดกันไป...เพ้อเจ้อกันไปตามประสาเพศชายวัยสะรุ่น ซึ่งวัน ๆ ก็วุ่นกังวลแต่รูปร่างสรีระของตัวเองที่เพิ่งแตกหน่อก่อเนื้อหนุ่ม

ก็เหมือน ๆ สาวรุ่นที่เฝ้าลูบคลำร่ำไรแต่เรือนกายแตกพานอยู่ตรงหน้ากระจกนาน ๆ นั่นแหละ และคงเป็นไปตามหลักธรรมชาติของมนุษย์ที่ต้องเห่อเหิมของใหม่สักหน่อย ทั้ง ๆ ที่มันอยู่ติดกับตัวเรามาตั้งแต่เกิด เสียดาย...เพราะตอนเด็ก ๆ นั้นมันเป็นแค่ไอ้ลูกหนู ไม่รู้จักใช้มัน พอขึ้นขนอ่อนเรี่ย ๆ ที่โคนหน่อย ฝันเปียกไปสักครั้งก่อนเถอะ ทีนี้ถึงจะเห็นคุณค่าว่า ไอ้หัวหนูใหญ่ยามที่แข็งตัวตั้งชันได้ มันน่าเอาไปเสียบใส่ไกล้ ๆ ขาหนีบในข้างใต้ท้องน้อยของเพื่อนหญิงแล้วละซี เริ่มมองไป- มองมา..หาโอกาสเสียบเพื่อนหญิงยังไงก็ไม่ได้สักที ก่อนนอนหลับก็ยังจับลูบคลำของตัวเองเล่นไป...เผลอไผลได้ใจถึงจุดไคลแมกซ์เลยใส่เกียร์ที่ข้อมือขบวนใหญ่ กลายเป็นการสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง หรือ *'อัตตกาม'* ไปเสีย นี่แหละหนุ่มน้อยวัยสะรุ่น 95% มักมีประสบการณ์อุ่นเครื่องแบบนี้มาก่อน

ก็แล้วแต่วัยสะรุ่นคนไหนจะพึงพอใจในการอุ่นเครื่องแบบนี้ไปนานเท่าไหร่ แต่ส่วนใหญ่พอได้เสียบ...เอ๊ย! สอดใส่ภายในของเพศหญิงแล้วก็เบื่อแม่นางทั้งห้าของตัวเองกันทั้งนั้น เพราะเครื่องในของเพศหญิงนั้นนุ่มนิ่มให้ความรู้สึกรัดรึงใจ อีกทั้งเครื่องนอกของหญิงที่อวบอูมน่าลูบไล้คลึงเคล้น แล้วยังดิ้นได้ ส่งเสียงออเซาะครวญครางได้อีกต่างหาก เพศชายส่วนใหญ่จึงลืมแม่นางทั้งห้าที่แข็งทื่อไปในฉับพลันทันใดที่ได้ลองของจริง

บางหนุ่มก็เลิกพฤติกรรมไปด้วยความเบื่อ ด้วยความรู้สึกว่าเป็นการกระทำที่น่าอายไม่คุ้มค่ากับการหลั่งอสุจิทิ้งเหมือนบ้วนน้ำลายเล่นในแต่ละครั้ง แต่ยังมีอีกหลายต่อหลายหนุ่มที่ยังไม่ลืมแม่นางทั้งห้า จับ ๆ เล่น ๆ จนปวดเอ็นในส่วนเนื้อนอกก็ชักจะพองใหญ่

คนเราเมื่อจับจรดอยู่แต่สิ่งหนึ่ง นานเข้าก็เพ้อเจ้อว่า...ควรมีการพัฒนา เอาไม้บรรทัดมาวัดว่ายาวแค่ไหน? เอาเชือกมาพันรอบแล้วเทียบกับเซ็นติเมตรของไม้บรรทัดว่า...ของตัวเองใหญ่เท่าไหร่? ประสาคนที่ไม่ค่อยพอใจในสิ่งที่ตัวมีอยู่ก็คิดไป ถ้าได้ยาวสัก 8 นิ้ว...แล้วมีขนาดใหญ่เท่าแขนละคงเข้าท่า เลยหาหยูกยาประสาโฆษณาเถื่อนมาทา ถูทาไปก็ภาวนาขอให้มันยืดตัวยาว- ใหญ่ได้ ทำไป..ทำไป..ถูทา ๆ นวดเคล้นจนปวดเอ็นใน กลายเป็นผิวหนังพองป้องเป็นลูกโป่งไปเสียนี่ แล้วทีนี้จะโทษใคร..ในเมื่ออยากใหญ่- ยาวอย่างไม่เข้าหลักการ

ดังนั้น จึงมีมนุษย์หัวใสในเรื่องการค้า โดยโฆษณาว่าวัสดุจากประเทศนั้น หยูกยานี้มีสรรพคุณช่วยให้ยืดและยาว- ใหญ่ ได้ตามใจปรารถนาของชายที่ไม่ค่อยพอใจขนาดของตัว

ขอบอกกล่าวในที่นี้เลยว่าลำพังแต่ท่านถูทาหยูกยาอะไรก็ไม่รู้นั้น มันไม่ได้ช่วยให้อวัยวะเพศชายของท่านยืดแล้วยาว- ใหญ่ในทันทีทันใจดังที่ปรารถนาได้หรอก เพราะสรรพธรรมชาติ

ทฤษฎีทางเพศ

ในโลกล้วนมีหลักการ การปั้นให้อวัยวะเพศชายยืดได้ ใหญ่-ยาวได้ ก็ย่อมมีวิธีการเช่นกัน

ประการสำคัญของการเสริมแต่งอวัยวะเพศชายเพื่อความสวยงามจึงไม่มีอะไรมาก เพราะหลักการสำคัญอยู่ที่ความพอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่ของชายคนนั้น เช่น การพยายามทำให้อวัยวะเพศเปลี่ยนทิศทางการชี้หัวไปทางตรงข้ามกับสภาพความจริงที่ชี้ตัวขณะท่อนลำเกร็ง บางทีอวัยวะเพศชายอาจห้อยหัวลงข้างล่างแล้วพยายามหักคอมันขึ้นให้ชี้โด่มาทางหลุมสะดือ หรือปกติเมื่อมันแข็งตัวแล้วจะชี้เอียงข้างซ้ายก็พยายามบิดเอนให้หันหัวไปทางขวา

การที่จะทำให้อวัยวะเพศเปลี่ยนทิศทางในการชี้โด่นี้ปฏิบัติได้โดยการสวมกางเกงในแล้ววางหัวมันไปตามทิศทางที่ต้องการ มีข้อแม้อยู่ว่า จะต้องหมั่นกระทำสม่ำเสมอเป็นเวลานาน และน่าจะเริ่มรู้จักทำตั้งแต่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่น เพราะขณะนั้นร่างกายกำลังเจริญเติบโต ดังคำพังเพยที่ว่า- - ไม้อ่อนดัดง่าย ไม้แก่ดัดยาก

กรณี ตรงกลางท่อนลำมีความคดแล้วชี้หัวไปในทิศทางที่ไม่ต้องการ ลือกันว่าคดลงเป็นคอตกนั้นไม่ดี แต่โค้งขึ้นมาทางหลุมสะดือถึงจะดี อันนี้ดัดยาก- - เพราะความคดโค้งตรงกลางท่อนลำเป็นอุปสรรค สาเหตุที่เกิดความคดกลางลำก็เพราะว่า กล้ามเนื้อตรงกลางท่อนลำของด้านตรงข้ามไม่เท่ากัน

การที่อวัยวะเพศมีลักษณะโค้งกลางลำแล้วชี้ขึ้นข้างบนนั้นเป็นเพราะกล้ามเนื้ออวัยวะเพศท่อนบนทั้งสองท่อนที่เคียงคู่กันมีขนาดสั้นกว่าท่อนล่าง เวลาเกิดการขยายตัวเข็งหรือที่ถูกควรเรียกว่า เวลาเกิดการรัดตัวมากขึ้น จึงรั้งส่วนหัวให้ขึ้นมาชี้ข้างบน ความผิดปกติชี้ตรงดังกล่าวนี้บางคนอาจคดเอียงไปทางซ้ายหรือเอียงไปขวา ก็แล้วแต่กล้ามเนื้อท่อนใดมีขนาดสั้นกว่าอีกข้างหนึ่ง ส่วนหัวก็จะถูกรั้งให้เอียงไปข้างนั้น

มีวิธีแก้ไขอยู่บ้าง แต่ไม่อาจได้ผลสมบูรณ์ทีเดียวนัก ก็คือ การบังคับให้ชี้หัวไปในทางตรงกันข้าม ในขณะนุ่งกางเกงฟิตรัดชั้นใน ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

สำหรับรูปลักษณะของอวัยวะเพศแบบอ้วนกลาง-ปลายแหลม ซึ่งดู ๆ แล้วไม่สวยนัก ไม่สู้รูปทรงกระบอกกลางลำแล้วส่วนปลายเบ่งบานอันนี้อยู่ที่การถูกสัมผัสบ่อย ๆ โดยเฉพาะพวกที่ชอบทำอัตต-กามบ่อย ๆ อวัยวะเพศไม่ได้ถูกสัมผัสทั่วถึงแบบธรรมชาติ เช่นในหลืบรีของหญิงเป็นเวลานาน รูปร่างของอวัยวะเพศอาจไม่ได้สัดส่วนที่พองาม เพราะบริเวณที่ถูกสัมผัสมากโดยเฉพาะผิวหนังส่วนกลางลำจะมีอาการพองตัว

แต่ถ้าหากเพศชายที่หนังรั้งปลายขาดไปแล้วเปิดส่วนหัวโชว์มานาน การร่วมเพศกับหญิงย่อมมีมากกว่าอัตตกาม ส่วนหัวมักจะเบ่งบาน ส่วนลำตัวมักจะเป็นรูปทรงกระบอกพองาม และยิ่งพวกถูกสโมกกิ้งเป็นประจำกับหญิงเทียมมากกว่าร่วมเพศกับหญิงแท้ ส่วนหัวก็ยิ่งจะเบ่งบานใหญ่

ถึงอย่างไรก็ตาม ลักษณะอวัยวะเพศตั้งแต่กำเนิด หรือกรรมพันธุ์มีความสำคัญในการกำหนดรูปแบบของอวัยวะเพศเมื่อเติบโตได้ไม่น้อย

การที่จะปั้นเสริมเติมแต่งภายหลังเมื่อร่างกายเจริญเติบโตเต็มที่แล้วเป็นเรื่องยากพอสมควร เปอร์เซ็นต์ที่จะได้ลักษณะใหม่ตามความพอใจให้อวัยวะเพศชายนั้นมีน้อยนิด อุปสรรคส่วนใหญ่มักมาจาก การละมือกลางคันในการปั้นแต่ง ความเผลอเลอลืมปฏิบัติให้ต่อเนื่อง ความเบื่อหน่ายซึ่งเป็นผลมาจากความเกียจคร้าน ทำ ๆ ไปหลายวันเข้าเห็นไม่เป็นผลทันใจตามความปรารถนาเลยลามือไปเอง

ด้วยสาเหตุดังกล่าวมาจึงมักมีผู้คิดค้นวิธีการทางลัด เช่น วิธีการใช้หยูกยา- - เอามาถูทา เอามาฉีด เอามาอบอวัยวะเพศ ตลอดจนเอามารับประทาน แม้กระทั่งการทำศัลยกรรมเถื่อน เช่น ผ่าทำหัวเบ็นซ์ (ทำให้หัวอวัยวะเพศมีแฉก 3 แฉก) สอดหางม้า รัดขอบตาแพะ ฝังมุก ฯลฯ

ซึ่งวิธีทางลัดส่วนใหญ่ไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพียงเพื่อความสวยงามของอวัยวะเพศไว้ดูเล่น ๆ เสียแล้ว เพราะผู้กระทำมีความมุ่งหวังจะสอดใส่อวัยวะเพศรูปพิลึกเข้าไปสะกิดสะเกาความคันเร้าความมันส์ให้ประทับใจฝ่ายหญิง แต่สำหรับเพศชายบางคนกลับกระทำเพื่อมุ่งหวังจะแดกดันกระแทกกระทั้นเจ้าสัตว์ประหลาดเข้าไปในหลืบรีของหญิงสาวให้ทุรนทุรายสมใจชายชอบทรมานเป็นวัตถุประสงค์

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เบื้องลึก...ซึ่งคุณยังไม่เคยรู้จักเธอมาก่อนผู้หญิงซึ่งเร่าร้อนมากที่สุดแห่งทศวรรษนี้ และนี่คือเรื่องราวของเธอ

มาดอนน่า

เธอคือดอกไม้หรือยาพิษ?

ตอนที่ 2 สูญเสีย

ชีวิตมิได้เป็นสิ่งสวยงาม สนุกสนาน และเต็มไปด้วยความสุขเพียงอย่างเดียว หากแต่อีกด้านหนึ่งของมันนั้นมืดทึบ เงียบงัน และโศกเศร้า โลกแห่งความเป็นจริงนั้นไม่สวยหรู อ่อนหวาน และอบอุ่น เหมือนกับโลกแห่งความฝัน แต่ทว่ามันเป็นความรุนแรงแฝงไว้ซึ่งความเจ็บปวด... และมันช่างโหดร้ายเสียเหลือเกิน

มาดอนน่าดูเหมือนจะรู้ซึ้งถึงความเป็นจริงในข้อนี้ดี เธอต้องเผชิญกับความเจ็บปวดเป็นครั้งแรกซึ่งเป็นครั้งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต เธอเดินทางอยู่บนถนนชะตากรรมอันหักเหที่ลิขิตโดยพระผู้เป็นเจ้า บิดผันให้เธอต้องประสบกับการสูญเสียสมบัติอันล้ำค่าที่สุดในชีวิต เหมือนเจตนาจะกลั่นแกล้งเธอให้รู้รสพิษร้ายของความเศร้าโศกสลดและความทุกข์ทรมาน ทั้งที่เธออายุเพียง 6 ขวบเท่านั้น

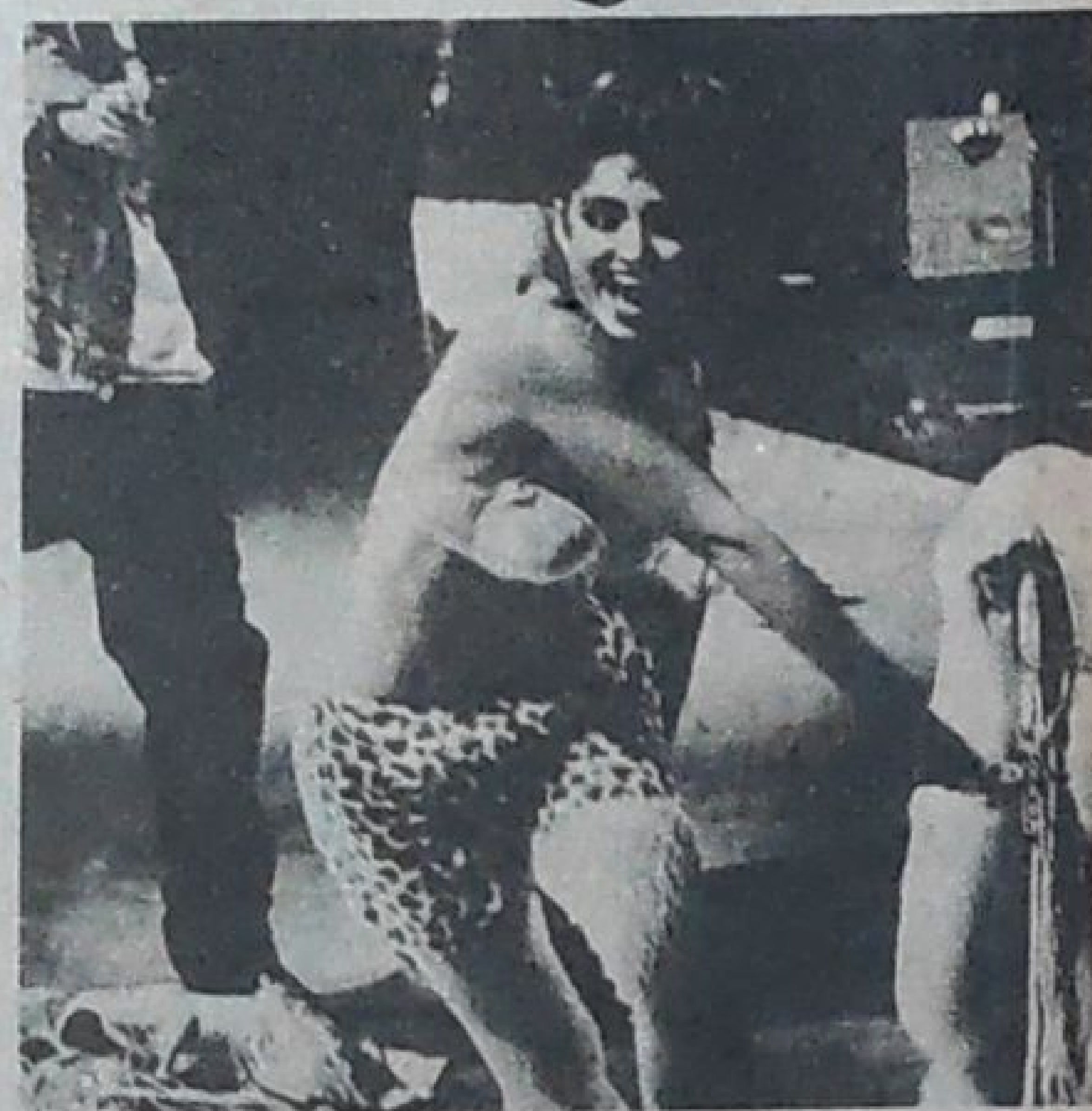
'แม่' คือทุกสิ่งทุกอย่างของเด็กน้อยวัยขนาดนั้น อายุ 6 ขวบอาจเด็กเกินไปที่จะเข้าใจความหมายของคำว่า-ความตาย เธอเพียงแต่รู้ว่าแม่เอาแต่นอนหลับนิ่งเฉย ไม่ลุกขึ้นมาถูพื้น ล้างจาน หรือประดิษฐ์ขนมเค้กแสนอร่อยให้เธอกินอีก แม่นอนหลับปลุกเท่าไหร่ไม่ยอมตื่น แม่ไม่ยอมลุกขึ้นมาเล่นตุ๊กตากับเธอ ทำให้เธอเหงาและรู้สึกเหมือนกับถูกทอดทิ้ง

"แม่ตายด้วยโรคมะเร็งเมื่อฉันอายุแค่ 6 ขวบ ตอนนั้นฉันยังเด็กเกินกว่าที่จะรู้หรือเข้าใจอะไร แต่เมื่อฉันโตขึ้นแล้วมองย้อนกลับไปถึงช่วงนั้น ฉันก็รู้ว่าแม่น่าสงสารแค่ไหน ฉันมารู้ทีหลังว่าแม่รู้ว่าตัวเองไม่สบายและเป็นมะเร็ง! แม่รู้มานานแล้ว... แต่แม่ไม่เคยปริปากบอกพวกเราเลย แม่อดทนต่อสู้ แม่ยังทำงานบ้านเหมือนเดิม พวกเราชอบไปเล่นกับแม่ บางทีเราก็ผลัดกันขึ้นไปนั่งบนหลังแม่ แล้วให้แม่คลานไปรอบ ๆ ครัว บางครั้งแม่ไม่สบายจนทนไม่ไหวต้องนั่งลงกับพื้น แต่พวกเราก็ยังเซ้าซี้จะให้แม่เล่นกับเรา ฉันไม่รู้จริง ๆ ว่าแม่ต้องกัดฟันทนทุกข์ทรมานเพราะพวกเรา แม่เป็นผู้หญิงที่อดทนมาก ฉันสงสารแม่และเสียใจทุกทีที่นึกถึงเรื่องนี้" เมื่อพูดถึงประโยคนี้ เธอสะเทือนใจมากจนกลั้นน้ำตาเอาไว้ไม่อยู่

"ฉันเสียใจที่ทำกับแม่แบบนั้น ฉันเสียใจที่พ่อไม่เคยสนใจแม่เลยตอนที่แม่ยังอยู่ เพราะพ่อแท้ ๆ ที่ทำให้แม่ต้องตรอมใจตาย"

"ฉันแต่งเพลง โพรมิสทู ไทร์ (PROMISS TO TRY) ให้แม่ มันเป็นเรื่องราวชีวิตของแม่ ฉันพูดถึงสิ่งหนึ่งที่แม่ไม่เคยได้รับเลยตลอดชีวิต ถ้าแม่ได้มีโอกาสฟังเพลงนี้ ไม่รู้ว่าแม่จะคิดอย่างไร"

การตายของนางซิคโคนคือบทเรียนอันยิ่งใหญ่ที่สุดซึ่งแม่มอบให้แก่เธอ แม่เป็นตัวอย่างที่ดีแก่เธอในเรื่องความอดทน

"ฉันมีนิสัยเหมือนแม่อยู่บางอย่าง เช่น การเป็นคนใจอ่อน ขี้สงสารคน ความหยิ่งและเชื่อมั่นในตนเอง แล้วที่สำคัญที่สุดคือ ความอดทน"

เธอจำต้องอดทนเรื่อยมาหลังจากนั้น สิ่งเดียวที่แม่ของเธอทิ้งไว้ให้คือเด็กเล็ก ๆ แปดคนที่กำพร้าแม่และกำลังเคว้งคว้างเหมือนเรือที่ไม่มีกัปตัน

"พ่อไม่ได้ดูแลเอาใจใส่พวกเราเลย พวกเรารู้สึกเหมือนถูกทอดทิ้งจริง ๆ พวกเราพบกับสภาพบ้านแตกเพราะทุกคนแตกแยกกระจัดกระจายกันไปคนละทาง บางคนก็ไปมั่วสุมอยู่กับเพื่อน บางคนดีหน่อยก็บากหน้าไปขออาศัยอยู่กับบรรดาญาติ ๆ ตอนนั้นพวกเราจนตรอกจริง ๆ"

ช่วงนั้นเป็นช่วงที่ความสัมพันธ์ของเธอกับพ่ออยู่ในสภาวะที่เลวร้ายมาก เธอโกรธแค้นพ่อที่เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้แม่ตาย และเธอน้อยใจที่หลังจากการตายของแม่แล้ว พ่อไม่ได้ให้ความสนใจและความ

อบอุ่นแก่ลูก ๆ เลย เพราะเธอทนกับสภาพเละเทะเช่นนี้ไม่ได้ และเพราะสำนึกส่วนตัวของลูกสาวคนโตที่มีพี่ชาย 2 คนและยังมีน้องชายและน้องสาวเล็ก ๆ อีก 5 คน เธอจึงตัดสินใจลุกขึ้นปฏิบัติตัวในฐานะแม่บ้านผู้ดูแลสิ่งต่าง ๆ ภายในบ้านให้เรียบร้อย จัดการเรื่องอาหารการกินให้เพียบพร้อมสมบูรณ์ ซึ่งเป็นเรื่องไม่ง่ายนักในภาระหน้าที่หนักหนาขนาดนั้นกับวัยยังไม่ถึงสิบขวบของเธอ

"การตายของแม่ทำให้ฉันเข้มแข็งและเติบโตเร็วขึ้น มันเป็นเรื่องจำเป็นจริง ๆ ในสภาวะเช่นนั้น ถึงแม้ว่าพ่อจะจ้างแม่บ้านมาดูแล แต่เราก็เข้ากันไม่ได้เลย คนแล้วคนเล่าที่ต้องลาออกไป เพราะพวกเราเกลียดแม่บ้านพวกนั้นทุกคนเลย ฉะนั้นฉันจึงต้องลงมือทำหน้าที่นี้ซะเอง ไงล่ะ"

ชีวิตของเธอยังคงดำเนินไป แม้ว่าหนทางของมันจะขรุขระเต็มไปด้วยขวากหนามแหลมคม ซึ่งเปรียบเสมือนแบบฝึกหัดชีวิตให้เธอทดสอบ แต่เธอก็กัดฟันสู้ค่อยคืบคลานฝ่ามันไปด้วยใจอดทน ทว่าพระเจ้าเบื้องบนคงยังไม่หนำใจกับบทละครชีวิตอันยากไร้ของเธอ จึงบรรจงเขียนเพิ่มเติมฉากมรสุมร้ายซึ่งพัดพาชีวิตของเธอให้พลิกผกผันไปอย่างไม่คาดฝัน

สามปีหลังจากที่แม่เธอเสียชีวิต พ่อของเธอตกลงปลงใจแต่งงานใหม่กับแม่บ้านสาวที่เขาจ้างมาดูแลบ้านนั่นเอง ขณะนั้นมาดอนน่าอายุย่าง 10 ขวบ และมันเปรียบเสมือนกับฟ้าผ่าเปรี้ยงลงกลางใจเธอ ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว

"ฉันไม่เหลือใครอีกแล้ว ฉันตัวคนเดียว นับตั้งแต่แม่ตายไป ฉันก็มีแต่พ่อคนเดียวนี่ละ ฉันสูญเสียแม่ไปแล้ว และฉันก็ไม่อยากจะสูญเสียพ่อไปอีกคน พ่อเป็นของฉัน-เข้าใจไหม? แต่แล้ว--พระเจ้า! พ่อก็มาทิ้งฉันไปอีกคน อีนังนั่นขโมยพ่อไปจากฉัน มันทำให้ฉันเจ็บช้ำมาก"

มาดอนน่าในอายุ 10 ขวบ เธอต้องเผชิญกับเหตุการณ์ที่กระทบกระเทือนต่อจิตใจมากมาย- มากกว่าเด็กในวัยเดียวกัน ทั้ง ๆ ที่วัยอันน่ารักอย่างเธอสมควรจะเบิกบานร่าเริงอยู่ท่ามกลางเพื่อน ๆ หากแต่เด็กหญิงชื่อมาดอนน่าเธอห่มตัวเองอยู่ในความโศกเศร้า คุ้นเคยกับความทุกข์และความเจ็บปวดภายในใจของตัวเองเป็นอย่างดี

"สภาพแบบนั้นล่ะที่หล่อหลอมให้ฉันเติบโตขึ้นและกร้าวแกร่งขึ้น ฉันมานั่งคิดดูแล้ว ฉันจะต้องไม่มัวมานั่งเศร้าสร้อยอ่อนแอแบบคนบ้าอยู่อีก ตอนนั้นฉันเข้มแข็งได้อย่างไม่น่าเชื่อ ฉันคิดจนบรรลุได้ว่า เอาละ-ต่อไปนี้ฉันจะลุกขึ้นสลัดความเศร้าระทมนี้ทิ้งไป ฉันจะต้องลุกขึ้นยืนบนลำแข้งและลำขาของตัวเอง และจะไม่ไว้ใจใคร ไม่ต้องการใครมาปลุกปลอบประโลมให้กำลังใจ และฉันจะไม่ตั้งความหวังสูงส่งไว้กับใครหน้าไหนอีกต่อไป"

หลังจากนั้นชีวิตของเธอต้องพานพบกับคำว่า- - '*แม่เลี้ยง*' หล่อนคือแม่บ้านสาวที่พ่อเธอจ้างมาทำหน้าที่แม่บ้านดูแลบ้านช่อง แล้วไม่น่าแปลกที่ความสัมพันธ์นั้นจะแนบแน่นขึ้นจนกลับกลายมาเป็นความเสน่หา พ่อเธอสั่งสอนให้ลูก ๆ ทั้ง 8 คนเปลี่ยนสรรพนามเรียกหล่อนเสียใหม่ว่า- - '*แม่*'

"อยู่ ๆ พ่อก็บังคับให้พวกเราเรียกนางแม่บ้านที่เราเห็นอยู่ทุกวี่ทุกวันว่า-แม่ มันเป็นเรื่องยากนะที่เราจะต้องยอมรับเธอในตำแหน่งนั้น เพราะพวกเรารู้ว่าแม่มีอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้นและท่านได้ตายจากไปแล้ว ไม่มีใครมาแทนที่แม่ของเราได้ เราจึงรู้สึกชิงชังยัยนั่นขึ้นมาทันที โอ๊ย-พวกเราเฮี้ยวมาก ไม่มีใครยอมเรียกนังนั่นว่าแม่เลย เล่นเอาพ่อโมโหน่าดู"

แต่เธอก็ได้อะไร ๆ มาจากแม่เลี้ยงคนนี้อยู่บ้างเหมือนกัน เป็นต้นว่าเรื่องนิสัยรักความสะอาด *"ฉันชอบล้างจาน อันเป็นคนรักความสะอาดนะ สงสัยจะติดนิสัยนี้มาจากแม่เลี้ยงโดยไม่รู้ตัว รายนั้นน่ะเธอทำความสะอาดทุกสิ่งทุกอย่างที่ขวางหน้าเลยละ"*

ความสัมพันธ์ของมาดอนน่ากับแม่เลี้ยงของเธอเป็นไปอย่างกระท่อนกระแท่นตามแบบฉบับของนิยายน้ำเน่าว่าด้วยเรื่องหนูน้อยน่าสงสารกับแม่เลี้ยงใจร้าย แต่ความสัมพันธ์นั้นค่อยแปรเปลี่ยนไปในทางที่ดี เมื่อเวลาผ่านไปและเมื่อเธอเติบโตมากขึ้น จนถึงวันหนึ่งที่เธอ '*ยอมรับ*' แม่เลี้ยงของเธอ โดยมีกาลเวลาอันยาวนานเป็นผู้พิสูจน์

แต่มาดอนน่าขณะที่วัย 10 ขวบนั้น เธอไม่เข้าใจ เธอไม่ยอมรับ เธอเพียงแต่รู้ความจริงว่าโลกช่างโหดร้าย และพ่อมัวแต่ไปหลงระเริงอยู่กับแม่เลี้ยงจนหลงลืมไม่ใส่ใจเธอ พ่อไม่รักเธออีกต่อไป เธออยากให้พ่อกลับมาเป็นพ่อคนเดิม เธออยากให้พ่อกลับมาสนใจ และให้ความรักความอบอุ่นแก่เธอเหมือนเช่นก่อนหน้านี้ แต่ดูเหมือนว่ามันจะเป็นไปได้ยากเต็มที ทางออกทางเดียวสำหรับเด็กวัย 10 ขวบ คือการทำทุกอย่างเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้เป็นพ่อ เธออยากให้พ่อผละจากแม่เลี้ยงและหันหน้ามาเห็นว่าลูกสาวคนนี้โดดเดี่ยวและว้าเหว่เพียงใด

คิดได้ดังนั้น เธอจึงตัดสินใจลุกขึ้นและเริ่มทำตัวเหลวแหลกออกนอกลู่นอกรอยให้มากที่สุดเท่าที่เธอจะทำได้ เธอดื้อดึง ฝ่าฝืน ร้องตะโกน และต่อต้าน

ความเป็นมาดอนน่าของเธอเริ่มขึ้นตรงจุดนี้ จุดที่เธออายุเพียง 10 ขวบเท่านั้นเอง และช่วงอายุต่อจากนี้ไป ชีวิตของเธอดำเนินไปอย่างโลดโผนตามใจคึกคะนองของเธอ ที่มีเธอเป็นผู้ลิขิตชะตาชีวิตด้วยตนเอง เธอตัดสินใจเป็นผู้เขียนบทละครชีวิตนี้ด้วยมือของเธอเอง และภายหลังผู้คนต่างก็ได้รับรู้ช่วงชีวิตช่วงนี้ของเธอในฐานะ '*ตำนาน*' ที่ดุเด็ดเผ็ดมันจนเหมือนเรื่องโกหก ทว่ามีแต่เธอเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่รู้รสของมันอย่างซาบซึ้งว่า มันเป็นเรื่องจริง- - ชีวิตจริงที่ยิ่งกว่านิยาย

ตำรับรัก ซู่หนี่

เรียบเรียงโดย ธันว์ ธนูธร

● ภาพประกอบ 'ลีลาพญาค่าง'

บทที่ 21 ลีลาพญาค่าง

(กระบวนท่าที่ 3 ใน 9 ลีลา)

"ลีลาที่ 3 เรียกว่า ลีลาพญาค่าง ฝ่ายหญิงนอนหงายยกเท้าทั้งสองเหยียดขึ้นสูง ฝ่ายชายหันหน้าเข้าหาฝ่ายหญิง คุกเข่าอยู่ระหว่างขาของหญิง ส่วนมือทั้งสองประคองขาของหญิงพาดไว้บนบ่า โดยให้หัวเข่าของหญิงอยู่สูงกว่าอกของชาย เพื่อให้สะโพกและหลังของหญิงยกสูงขึ้นเล็กน้อย" สวนหนี่ ทูลเสริมต่อไปว่า "หลังจากนั้นค่อย ๆ สอดใส่เครื่องหยังให้เสียดสีกับปุ่มกระสันต์ แล้วค่อย ๆ สอดใส่เข้าสู่เครื่องอินของหญิง จังหวะนี้จะเพิ่มความสุขหรรษาอย่างดื่มด่ำยิ่งยวดให้แก่ฝ่ายหญิง จนน้ำล้นทะลักประตูฝนกระหน่ำ เมื่อนั้นแล เครื่องหยังได้โอกาสเจาะลึกเข้าไปอีกด้วยความแข็งตระหง่าน แล้วก้าวพาฝ่ายหญิงล่องลอยสู่วิมานสรวงสวรรค์ ลีลาดังนี้แล้ว ใช่จะขจัดโรคภัยไข้เจ็บจนหมดสิ้น"

'ลีลาพญาค่าง' นี้ จุดเด่นอยู่ตรงฝ่ายชายใช้บ่ารองรับขาทั้งสองของฝ่ายหญิง ซึ่งเป็นลีลาที่ชาวจีนนับแต่โบราณกาลชอบใช้มาก ดังจะพบเห็นได้จากภาพวาดลีลาแห่งความสุขสันต์ที่ตกทอดมาแต่โบราณ ปรากฏให้เห็นชัดเจน

ความแตกต่างระหว่าง 'ลีลาพยัคฆ์ย่างเหิน' กับ 'ลีลาพญาค่าง' นั้น เป็นเพียงฝ่ายชายอยู่ด้านหน้ากับด้านหลัง โดยท่าหนึ่งจะต้องยกขาของฝ่ายหญิงให้สูงขึ้นพาดบ่า แต่สำหรับจุดเด่นของทั้งสองลีลาแล้ว มีลักษณะเหมือนกันตรงที่เป็นลีลายกเครื่องอินของฝ่ายหญิงให้สูงขึ้น เด่นชัดขึ้น มีความเหมาะสมกับการเคลื่อนไหว การขยับเร่งเร้าในเวลาแห่งความหฤหรรษา

ทั้ง 'ลีลาพยัคฆ์ย่างเหิน' กับ 'ลีลาพญาค่าง' นี้ เป็นลีลาเพื่อการแก้ไขส่วนบกพร่องทั้งของฝ่ายชายและฝ่ายหญิง อันว่าหญิงนั้นไซร้ ถ้าหากมีตำแหน่งเครื่องอินต่ำกว่าปรกติ หรือเครื่องหยังของฝ่ายชายสั้นกว่าปรกติ ซึ่งในช่วงเวลาแห่งความสุข เมื่อใช้ 'ลีลามังกรพลิกกาย' มักจะทำให้เครื่องหยังหลุดออกจากเครื่องอินได้ง่าย ทำให้เสียอารมณ์แห่งความสุนทรี ทั้งสองลีลาดังกล่าว จึงเป็นส่วนเสริมช่วยแก้ไขความบกพร่องดังกล่าวได้อย่างวิเศษ

เช่นเดียวกับฝ่ายชาย ถ้าหากเป็นคนอ้วน หรือพุงพลุ้ย หน้าท้องมักกลายมาเป็นอุปสรรคแห่งความรื่นรมย์ เนื่องจากเครื่องหยังมักจะหลุดออกจากเครื่องอินได้ง่าย หรือมิฉะนั้น ก็ไม่สามารถนำพาเครื่องหยังเข้าสู่ความลึกล้ำของเครื่องอิน กระบวนท่านี้ ก็สามารถที่จะแก้ไขส่วนบกพร่องดังกล่าวได้ชงัดดีแท้แล เป็นกระบวนท่าที่จะให้ความสุขอย่างเปี่ยมล้นให้แก่ชายหญิง

การยกขาทั้งสองข้างของฝ่ายหญิงให้สูงขึ้นนั้น แม้นว่าฝ่ายชายจะต้องแบกน้ำหนักขาทั้งสองของหญิง แต่โดยสภาพแห่งจิตแล้ว เรียวขาอันสวยงามของฝ่ายหญิง เป็นส่วนหนึ่งที่เน้นอารมณ์ของฝ่ายชายให้กระพือร้อนแรงด้วยความดื่มด่ำยิ่งขึ้น

ในขณะที่ปฏิบัติการณ์แห่งความชื่นสุขนั้น ฝ่ามือ ริมฝีปากฝ่ายชาย สามารถใช้ให้เป็นประโยชน์ด้วยการลูบไล้แผ่วเบา ริมฝีปากซอกไซ้ เสียดสี ด้วยความนิ่มนวล การแสดงออกดังกล่าว ย่อมเพิ่มความชื่นสุขรื่นรมย์อย่างยิ่งยวดทั้งกับฝ่ายชายและฝ่ายหญิง

เรียวขาที่สวยงามของฝ่ายหญิงที่เพิ่มความสุขหฤหรรษาให้แก่ฝ่ายชายนั้น ไม่ใช่ปรากฏการณ์ใหม่ทางเพศ แต่เป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติที่มนุษย์เรียนรู้โดยธรรมชาติมาตั้งแต่โบราณกาลแล้วไม่เฉพาะชาวจีน แม้แต่ชนชาติอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นชาติยิว ชาวอียิปต์ หรือโรมัน ได้มีความรู้ในเรื่องนี้มาตั้งแต่โบราณเช่นเดียวกัน โดยมีบันทึกข้อความเกี่ยวกับด้านนี้ที่สามารถค้นคว้าได้ทางประวัติศาสตร์ดังจะเห็นได้ชัดว่าชนชาติต่าง ๆ แต่โบราณมาแล้ว ได้มีการเน้นความสำคัญเรียวขาของฝ่ายหญิงถือกันว่า ขาเป็นส่วนหนึ่งที่จะต้องปกปิดไว้อย่างมิดชิด ตลอดจนการเสริมแต่งรองเท้าของฝ่ายหญิงให้ดูมีลวดลายสวยงาม เพื่อเพิ่มความสวยงามให้กับเท้าของหญิง ให้กลายมาเป็นตำแหน่งที่ปกปิดความลับเอาไว้ให้ฝ่ายชายไปเสาะค้นหาความสวยงามของเรียวขาด้วยความเสน่หา

ไม่ว่าจะเป็นบทวรรณกรรม หรือบทกวีเก่าแก่โบราณของจีน มักพบเสมอที่พรรณาถึงความงามของเรียวขาเล็ก ๆ อันมีเสน่ห์เร้ารึงใจต่อชาย หรือแม้แต่วรรณกรรมแห่งห้องหอของจีนโบราณ ก็มักมีการเกี่ยวพันระหว่างขาที่เรียวเล็กกับเซ็กซ์แทบทุกเรื่องชนิดที่มีความผูกพันกันอย่างลึกซึ้ง

นั่นย่อมแสดงให้เห็นว่า เรียวขาเล็กอันสวยงาม มีส่วนกระตุ้นอารมณ์แห่งความสุขให้แก่ฝ่ายชาย เมื่อฝ่ายชายลูบไล้เรียวขาอันสวยงามของฝ่ายหญิงแล้วไซร้ ย่อมนำความสุขหฤหรรษามาสู่ฝ่ายหญิงเช่นเดียวกัน

นักประวัติศาสตร์ได้ค้นพบว่า สังคมของชาวจีนโบราณนั้น มีการพันขาด้วยผ้าให้กับเด็กหญิงตั้งแต่ยังเป็นวัยเด็กตัวเล็ก ๆ จนกระทั่งโตเป็นสาว ซึ่งชาวจีนโบราณ มีการพันขาเด็กหญิงตั้งแต่เด็กในยุคใดสมัยใด ไม่ปรากฏเด่นชัดนัก แต่เริ่มค้นพบว่ามีตั้งแต่ยุคสมัยราชวงศ์ซ่งเหนือ (ราว ค.ศ. ๙๖๐-

คำรับรัก ซู่หนี่

1127) แต่ก็ไม่มีหลักฐานระบุชัดเจนว่า หญิงสาวทุกคนจะต้องมีการพันขาให้เรียวเล็กจนกระทั่งชัดเจนเห็นได้ชัดชนิดที่กลายมาเป็นกฎหมายบ้านเมืองว่า สาวชาวจีนจะต้องถูกพันขาให้เรียวเล็ก ในยุคสมัยราชวงศ์ชิง (ราว ค.ศ. 1644-1911)

เนื่องจากสังคมจีนโบราณอนุญาตให้ฝ่ายชายมีภรรยาหลายคน ตลอดจนมีเมียน้อยตามฐานะของชายผู้นั้น โดยยึดถือว่า ภรรยาเป็นสมบัติที่ถูกต้องตามกฎหมายบ้านเมือง จึงมีการลือกันว่าการกำหนดให้พันขาเด็กสาวนั้น เพื่อป้องกันเมียเก็บเหล่านี้หลบหนีไปอยู่ที่อื่น ซึ่งแท้ที่จริงแล้วเป็นเพียงคำอ้างที่ไม่ถูกต้อง ขณะเดียวกัน ก็มีการอ้างว่า การพันขาเด็กสาวให้เรียวเล็กนั้น เป็นการเสริมสุขภาพของสาวผู้นั้นให้แข็งแรง

แต่โดยความเป็นจริงแล้ว การพันขาเด็กหญิงตั้งแต่เด็กจนโตเป็นสาวนั้น สิ่งหนึ่งที่เห็นชัดคือ หญิงที่ได้รับการพันขาจะมีลีลาการเดินเหินเยื้องย่างได้อย่างอ่อนช้อย อ้อนแอ้นอรชรที่ทำให้ผู้พบผู้เห็นลุ่มหลง ใคร่อยากรู้อยากเห็น ใคร่อยากกระเทาะเสาะแสวงค้นหาความลับภายใต้ร่มผ้าของเรียวขาเล็ก ๆ นั้นให้เป็นที่ประจักษ์ชัดเจนต่างหาก

โดยเฉพาะในวรรณกรรมต้องห้ามเรื่อง *'โย่วผูถวน'* (เบาะรองเนื้อ) ได้คัดค้านการพันขาเด็กหญิง แต่ก็ได้เน้นให้เห็นชัดเจนว่า ความหมายและความต้องการในการพันขาของสาวให้มีความเรียวเล็กนั้น แท้ที่จริงแล้ว มีเป้าหมายสำคัญเป็นสิ่งหนึ่งที่ให้ผู้ชายลูบไล้ด้วยความเสน่หาเพื่อเพิ่มพูนเร่งเร้าของอารมณ์เพศ

ดังนั้น จึงมองเห็นได้ชัดเจนว่า เรียวขาเล็กอันสวยงามของหญิง ล้วนแล้วแต่มีส่วนสำคัญในการกระตุ้นอารมณ์เพศให้แก่ฝ่ายชายอย่างยิ่งยวด มีความผูกพันเกี่ยวกับศิลปะในเรือนหอที่แยกกันไม่ออก จนมีการพลิกแพลงศิลปะของลีลาชั้นเชิงแบ่งซอยออกมาเป็น *48 ลีลาแห่งศิลปะเรือนหอ* แต่โบราณของจีน แล้วก็ได้รับการยกย่องให้เป็น *'ศิลปะที่สองของเพศ'*

อารมณ์อันสุนทรีในเรือนหอที่มีลีลาการผูกพันระหว่างเรียวขากับการเสพสมนั้น ในตำราจีนโบราณได้เน้นความสำคัญในด้านนี้ได้ชัดเจนมาก ด้วยการพลิกแพลงหลากหลายของลีลาที่ทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิงจะต้องเรียนรู้และฝึกฝนให้มีความช่ำชองชำนาญ ดังเช่น ขาที่เรียวเล็กงอโค้งของหญิง โดยเฉพาะการงอนิ้วเท้าของหญิงให้เป็นร่องลึก จนสามารถวางเม็ดกวยจี๊หรือเม็ดแตงตลอดจนลูกเกดอยู่ในร่อง จากนั้นฝ่ายชายใช้ลิ้นให้เป็นประโยชน์ค่อย ๆ แตะเลียชอนไชกินเม็ดแตง ซึ่งการบรรจงใช้ลิ้นดังกล่าว เป็นการกระตุ้นให้ฝ่ายหญิงเกิดความเสียวซ่าน จนมีอารมณ์แห่งความสุขอันเปี่ยมล้น

ต่อไปนี้เป็นเรื่องราวเท็คนิคตลอดจนลีลาความสัมพันธ์ *ความผูกพันระหว่างเรียวขากับลีลาแห่งศิลปะในห้องหอ* ที่มีการบันทึกไว้เป็นหลักฐานเกี่ยวกับเพศศึกษาของจีนโบราณที่น่าสนใจเรียนรู้เพื่อเพิ่มพูนความสุขอันเปี่ยมล้นในเรือนหอ

'สัมผัส' คือลีลาการสัมผัสอย่างแผ่วเบา โดยการใช้เรียวขาอันอ่อนช้อยของฝ่ายหญิงไปสัมผัสบนแก้ม บนเข่า ตลอดจนเครื่องหยังด้วยความแผ่วเบา อ่อนนิ่มละเมียดละมัย ซึ่งจะทำให้มีอารมณ์อันสุนทรีที่พุ่งทะยานขึ้นด้วยความนิ่มนวลชื่นสุข

'แขวน' เป็นการปลดเปลื้องผ้าพันขาให้แก่ฝ่ายหญิง จากนั้นใช้ผ้าพันขาดึงรั้งเรียวขาสวยของหญิงให้ยกขึ้นสูง สร้างอารมณ์แห่งความตื่นเต้นให้กับฝ่ายชาย ซึ่งลีลากระบวนนี้ปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว สำหรับชายที่มีอารมณ์วิปริต ด้วยการใช้เชือกแทนแล้วเกิดความรุนแรงในความเจ็บปวดของฝ่ายหญิงจนสร้างความสุขให้แก่ฝ่ายชาย

'จับ' เป็นลีลาที่ฝ่ายชายเอาขาเล็ก ๆ ของฝ่ายหญิงมาวางไว้บนขาของฝ่ายชายแล้วค่อย ๆ ยกให้สูงขึ้น

'หนีบ' หมายถึงลีลาที่ฝ่ายชายนำขาของฝ่ายหญิงมากอดรัดหนีบไว้ตรงทรวงอก

'เข็น' เป็นลักษณะคล้าย ๆ การเข็นรถ โดยสองมือของชายจับขาของหญิงแล้วผลักดันเบา ๆ เป็นการกระตุ้นอารมณ์แห่งความสุนทรี

'แบก' ฝ่ายชายนำขาของฝ่ายหญิงแบกไว้บนบ่า แล้วมีการเคลื่อนไหวโหมกระหน่ำระหว่างเครื่องหยังกับเครื่องอิน กระบวนท่านี้ มีบันทึกไว้ในตำราเพศศึกษาโบราณของจีน ซึ่งถูกขนานนามเป็น *'ม้าแกว่งเท้า'* ซึ่งปรากฏว่า ลีลาดังกล่าวนี้ ผู้ชายส่วนใหญ่ชอบนักชอบหนาทีเดียวเชียวล่ะ

'ดูด' เป็นลีลาหนึ่งที่ชายชอบ เป็นการโหมกระพือให้ร้อนแรง โดยการใช้ปากดูดนิ้วเท้าเล็ก ๆ ของหญิงในลักษณะอาการเหมือนทารกดูดนมมารดา

'เลีย' ใช้ลิ้นเลียเบา ๆ ตรงอุ้งฝ่าเท้าของฝ่ายหญิง ด้วยความนิ่มนวล แผ่วเบา

'ขบ' ใช้ฟันขบเบา ๆ ตรงขาของหญิง

'กัด' ลักษณะหนึ่งของการขบ แต่ใช้แรงมากกว่าตรงบริเวณขาตลอดจนนิ้วเท้า

'คลึง' โดยฝ่ายชายใช้นิ้ว 3 นิ้วค่อย ๆ บรรจงคลึงบริเวณนิ้วเท้าของหญิง

'กุม' สองมือของชายกุมเท้าของหญิงด้วยอาการแผ่วเบาทะนุถนอม

'หยิก' ใช้ปลายเล็บหยิกเบา ๆ บริเวณขาของหญิงอย่างมีเสน่หา

'เกา' เป็นลีลาการใช้หัวแม่มือสะกิดสะเกาฝ่าเท้าของหญิงเบา ๆ ด้วยอาการนิ่มนวล

'แหย่' เป็นลีลาการใช้นิ้วกลางสอดแหย่ไปตามร่องนิ้วเท้าของฝ่ายหญิงแล้วถูไถเบา ๆ

'ลีลาพญาค่าง' จึงเป็นลีลาหนึ่งซึ่งเน้นความสำคัญแห่งการร่วมเพศที่ผูกพันพลิกแพลงระหว่างขาเรียวงามของหญิงกับลูกเล่นหลากหลายจากฝ่ายชายดังที่กล่าวมาแล้ว เพื่อเสริมสร้างความตื่นเต้นเร้าใจในศิลปะแห่งเรือนหอ นำพาหนุ่มสาวก้าวทะยานไปสู่วิมานแดนสวรรค์ด้วยความดื่มด่ำทั้งคู่ เสริมสร้างชีวิตคู่ให้ครองเรือนด้วยความสุขหฤหรรษาอีกลีลาหนึ่งที่ชายไม่ควรลืมเด็ดขาด

เรื่องสั้น : บนเส้นทางสายเซ็กซ์

อุบัติ..เซ็กซ์

โดย : ตะวัน ตุ้มทอง

"*คนไข้ คอคเจาะไข่แดง สาว รพ.แล้วแพร่เชื้อ*"

"*หมอ-พยาบาลรู้ทีหลังปั่นป่วนกลัวติดเชื้อ*"

"*พักงานสาว รพ.ต้นตอเอดส์*"

"*ดุยตรวจเลือดวุ่นทั้ง รพ.*"

"*พบ แหล่งเอดส์ -เปิดร้านฉีดผงให้ลูกค้า*"

หนังสือพิมพ์ทุกฉบับพาดหัวข่าว การตรวจพบคนไข้โรคเอดส์ในโรงพยาบาล ซึ่งเข้ามารักษาตัวอยู่นานจนพิชิตใจสาวพนักงาน แต่ไม่มีใครล่วงรู้เลย จนมีการตรวจพบภายหลัง เมื่อคนไข้ออกจากโรงพยาบาลไปแล้ว สร้างความปั่นป่วนในการติดตามตัวคนไข้และผู้ใกล้ชิด จนเป็นข่าวแพร่สะพัดออกไปอย่างรวดเร็ว

■ ■ ■

ดวงอาทิตย์ลาลับขอบฟ้าไปแล้ว ความมืดคืบคลานเข้ามาแทนที่ ภายในห้องนี้ยังไม่ยอมเปิดไฟ ทำให้ดูเงียบวังเวงเหมือนไร้สิ่งมีชีวิต แต่ในความมืดนั้น '*พรทิพย์*' นั่งสงบนิ่งอยู่นานนับชั่วโมงแล้ว

เธออ่านข่าวเกี่ยวกับตัวเองจากหนังสือพิมพ์ทุกฉบับที่มีข่าว บางฉบับต้องอ่านแล้วอ่านอีก ด้วยความไม่เชื่อในข่าวทั้งหมด และสาวโรงพยาบาลที่ถูกกล่าวถึงนั้น คือ *เธอ* เมื่อได้รับคำสั่งให้หยุดพักงานชั่วคราว มันจึงเป็นความรู้สึกที่เหมือนตายทั้งเป็น ได้แต่นั่งคิดและเก็บตัวเงียบอยู่อย่างนี้

■ ■ ■

'*สมชาย*' เข้ามาเป็นคนไข้จากอุบัติเหตุ ที่ตึกซึ่งพรทิพย์ทำงานเป็นพนักงานฝึกหัดอยู่ วันนั้นเป็นวันหยุดราชการ แต่พรทิพย์ต้องเข้าเวรคู่กับ *พี่พิสมัย* พยาบาลแม่ลูกอ่อนอ้วนตุ๊ต๊ะ เอาแต่แอบหลับอยู่ในห้องพัก เมื่อสมชายถูกส่งมาเป็นคนไข้ใหม่ พรทิพย์จึงต้องทำหน้าที่ทุกอย่างแทนง่วนอยู่คนเดียว

เสียงครวญครางด้วยความเจ็บปวดของสมชาย ทำให้คนไข้รายอื่น ๆ นอนไม่หลับ แต่พี่พิสมัยหลับเป็นตาย พรทิพย์รีบหายาระงับปวดไปให้ ดูเหมือนฤทธิ์ของยาจะไม่ได้ช่วยเขามากนัก เขายังทุรนทุรายร้องครวญครางอยู่

เธอจับมือเขาบีบแรง ๆ เป็นสัญญาณส่งกำลังใจให้อดทนต่อความเจ็บปวด เพราะในเวลานี้หมอเวรอยู่ที่คลีนิค ส่วนเรื่องจะไปปลุกพี่พิสมัยน่ะอย่าได้หวังเลย

ความอบอุ่นจากมือของพรทิพย์ และแรงที่บีบหนักขึ้นด้วยความเผลอ...จนทำให้สมชายรู้สึกเจ็บที่มือนั้น เขาลืมตาขึ้นมาด้วยสายตารับรู้ กัดฟันกรอด พยายามข่มความเจ็บจากบาดแผล ไม่ร้องครวญครางออกมาอีก เพื่อตอบแทนต่อความรู้สึกที่ได้รับ

สมชายนอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล 2 อาทิตย์ ไม่มีญาติพี่น้องหรือแม้แต่พ่อแม่ให้ความสนใจมาดูแล ดังนั้นตลอดเวลาแม้จะไม่ใช่เวรของพรทิพย์ เธอก็จะแวะเวียนขึ้นมาให้กำลังใจเขาเสมอ ทั้งนี้ ด้วยความรู้สึกที่เสมือนสายสัมพันธ์แต่กาลก่อน เธอก็ไม่เข้าใจตัวเองต่อความรู้สึกนี้เท่าใดนัก

วันที่สมชายได้รับอนุญาตให้กลับบ้านได้ มีเพียงพ่อเท่านั้นที่มารับรู้ จัดการค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ให้ เรียกรถพามาส่งบ้านแม่ของสมชาย ที่แยกมาอยู่กับผัวใหม่แล้วก็กลับไป ทั้งที่แม่ก็ยังไม่กลับมาจากทำงาน มีเพียง '*สมพร*' น้องสาวที่วัน ๆ เอาแต่เที่ยวไม่ยอมเรียนหนังสือหรือหางานทำ...เช่นเดียวกับสมชาย อยู่รับหน้าที่พาไปห้องทำโน่น ทำนี่ ให้เพียงชั่วครู่แล้วก็หายออกไปข้างนอก ปล่อยให้สมชายนอนอยู่คนเดียว

เกือบจะค่ำแล้วแต่แม่ยังไม่กลับ สมชายรู้สึกหิวพยายามลุกขึ้น หวังจะไปที่ครัวหาอะไรประทังความหิวแต่ก็ต้องล้มลงก้นกระแทกกับพื้นอย่างแรง ไม่มีเสียงร้อง พยายามกัดฟันฝืนทนต่อความเจ็บ เพราะความหิวมันเรียกร้องอย่างรุนแรง

"*อ้าว...ขายทำไมมานั่งอยู่อย่างนี้*"

คุณเสียงสวรรค์จากนางฟ้าผู้อารี มาโปรด สมชายรีบแหงนหน้าขึ้นมอง ยิ้ม...แล้วหัวเราะไปพูดไป

"*อี...อี ผมหิว...อี*"

"*จะไปที่ครัว แต่ไปไม่ถึง ล้มจมอยู่ตรงนี้ อี...อี*"

พรทิพย์เข้าประคองเขาลุกขึ้น พาไปนั่งที่เก้าอี้ในห้องโถง

"*ทิพย์ เข้ามาได้อย่างไร*"

"*ก็เห็น...ประตูเปิดไว้ ตอนแรกไม่ค่อยแน่ใจหรอกนะ*"

"*แต่เห็นถุงยาจากโรง-พยาบาลวางอยู่ตรงหน้าบ้าน...เลยกล้าเดินเข้ามา*"

เธอเล่าถึงการเดินทางมาตามคำบอกที่เขาเคยให้ไว้ แล้วจัดแจงเทก๋วยเตี๋ยวราดหน้าที่ซื้อมาลงจานซึ่งถือวิสาสะเข้าไปเอามาจากครัว

ทั้งสองร่วมวงอาหารกันอย่างมีความสุข นั่งคุยกันจนกระทั่งแม่และพ่อเลี้ยงกลับมา พรทิพย์จึงลากลับ

วันต่อ ๆ มา เมื่อไม่ได้เข้าเวร พรทิพย์จะมาทำหน้าที่ต่อที่บ้านเขา ด้วยความเต็มใจที่เธอรู้สึกเห็นใจ เข้าใจ และบางสิ่งบางอย่างที่มีต่อกัน ในความรู้สึกของผู้อยู่ในสภาพบ้านแตกสาแหรกขาด เพราะเธอก็อยู่ในสภาพเช่นนั้นด้วย

จากความใกล้ชิด ความสัมพันธ์ที่ก่อตัวจนเป็นความรักอย่างรวดเร็ว ด้วยความอ่อนวัย อ่อนโลก แม้ไม่มีการร้อง

ขอจากอีกฝ่ายหนึ่ง ต่างฝ่ายต่างเข้าใจ ในความปรารถนาของกันและกัน

สมชายคลายมือที่กุมมือพรทิพย์ ซึ่งขึ้นมานอนเบียดอยู่ข้าง ๆ บนเตียงเดียวกันออก พลิกตัวตะแคงขึ้นก้มจูบแตะที่ริมฝีปากอันร้อนผ่าวของเธออย่างแผ่วเบา เธออ้าปากออกรับลิ้นของเขาเข้ามาตวัดลิ้นเธออย่างดูดดื่ม

มือที่ลูบคลำไปมาอยู่ตรงหน้าขาของเธอ เลื่อนสูงขึ้นแวะเวียนอยู่ที่กลางเนิน แล้วขยับมาสัมผัสอกอิ่มสองเต้า ค่อย ๆ แกะกระดุมออกแล้วเอื้อมไปปลดตะขอบราตัวน้อย เปิดให้บัวสองเต้าส่งประกายความขาวผ่อง แต้มแต่งด้วยเม็ดสีชมพูเรื่ออย่างงดงาม...ชูชันยั่วเย้าท้าทาย

จากริมฝีปากซุกไซ้ไล่ลงมาอยู่หว่างกลางอก ค่อย ๆ เลาะเลี้ยวเข้าหาแก่นกลางดอกบัวงาม ขบเบา ๆ แล้วดูดดื่มอย่างทารกน้อยที่หิวนม ขย้ำนมแม่อย่างเมามัน

แม้จะหายดีแล้ว แต่สภาพขาขวายังทำให้ต้องยักแย่ยักยันทำอะไรไม่ถนัดพรทิพย์นั้นเข้าใจ เธอจึงลุกขึ้นจัดการกับเสื้อผ้าของตัวเองที่เหลืออยู่...ให้หลุดพ้นไปจากตัว แล้วช่วยปลดเปลื้องให้เขาบ้าง สมชายรู้สึกเขินอายแต่ก็ต้องยอมปล่อยให้เธอดำเนินการต่อไป

เมื่อได้รับอิสระเจ้าน้องชายของเขารีบผงกหัวขึ้น รับรู้ด้วยความฉ่ำเยิ้ม...เริงร่า พรทิพย์เห็นแล้วอดที่จะชื่นชมกับมันไม่ได้ จึงเอามือจับลูบไล้ด้วยนิ้วแผ่วเบาเกรงมันจะเจ็บ แล้วโลมเลียด้วยปาก...จนชุ่มโชกเต็มไปด้วยน้ำลายบนตัวมัน สร้างความสยิวสุดฝืนจนสมชายต้องเหยียดเท้า ขนลุกซ่านไปทั้งตัว ส่งเสียงครวญครางไม่ได้ศัพท์ เกือบจะเผลอปล่อยเขื่อนพังออกมา

"พอเถอะ...ทิพย์ ผม...ผมทนไม่ไหวแล้ว"

ทิพย์ ก็ทนไม่ไหวแล้วเหมือนกัน พรทิพย์ได้แต่พูดในใจ ไม่กล้าเปล่งเสียงออกมา

เธอยอมละทิ้งจากมันด้วยดี...แต่ก็เพียงชั่วครู่ เพราะเวลานี้เธอขึ้นคร่อมอยู่บนตัวเขาค่อย ๆ พาเจ้าน้องน้อยของเขาเข้าสู่ประตูสวรรค์อย่างบรรจง ได้สัมผัสกลิ่นอายแห่งความสุข มันจึงรีบมุดหายเข้าไปอย่างว่าง่าย นุ่มนวลรัญจวนใจยิ่งนัก

ปฏิบัติการอันสุนทรดำเนินไปอย่างเนิบ ๆ เป็นจังหวะช้า ๆ และเร็ว สลับกันไป เพื่อไม่ให้ฝ่ายถูกกระทำต้องพ่ายแพ้ง่าย ๆ ทุกครั้งที่ขยับแม้ว่าพรทิพย์จะอยู่ในฐานะฝ่ายกระทำ แต่เธอสุดจะทานทน...มันเสียว...สยิว...แปลบขึ้นปานใจจะขาด จนต้องใช้สองมือกุมไว้ที่เต้าเต่ง บดขยี้หัวนมอย่างรุนแรงจนเจ็บ เพื่อหวังเรียกอารมณ์ที่กระเจิดกระเจิงไปได้หวนกลับคืนมาบ้าง

สมชายนั้นพยายามฝืนประวิงเวลาแห่งความสุขให้เนิ่นนาน แต่มันสุดฝืน...แม้จะเกร็งต้านสุดแรง ก็ต้องยอมพ่ายแพ้สิ้นเรี่ยวแรงปิดเกมรักเร็วกว่าตั้งใจ

เธอขึ้นคร่อมอยู่บนตัวเขาค่อย ๆ พาเจ้าน้องน้อยของเขาเข้าสู่ประตูสวรรค์อย่างบรรจง

"ผม...ผม เอ่อ..." ความรู้สึกอายต่อการยอมพ่ายแพ้ง่าย ๆ ทำให้สมชายพูดไม่ออก ทั้งที่อยากพูดเพื่อให้คนรักเข้าใจ

พรทิพย์ที่เวลานี้อารมณ์ของเธอมันเตลิดกระเจิงไปไม่ได้สมดังใจปรารถนาถูกหยุดชะงักกลางคัน จนทำให้หงุดหงิดงุ่นง่าน แต่มองเห็นสีหน้าและแววตาของคนรักแล้ว นึกสงสารและเข้าใจความรู้สึกของเขาดี จึงไม่ต่อว่าล้มตัวลงนอนเคียงข้าง ๆ ซุกเข้ากับอกกอดรัดให้อบอุ่น และระงับซึ่งอารมณ์เรียกคืนสู่ภาวะปกติ สร้างเหตุผลขึ้นลบล้างเพื่อปลอบใจตัวเองด้วยความหวังรสรักอันสุขเปี่ยม...ในวันต่อไป

■ ■ ■

นับตั้งแต่สมชายหายเป็นปกติดี จนสามารถไปไหนมาไหนได้ เขาจะหายไปจากบ้านทุกบ่ายกลับมาในตอนเย็นบ้างค่ำบ้าง ด้วยอาการของคนที่จิตใจล่องลอย หลับ ๆ ตื่น ๆ เหมือนคนอยู่ในภวังค์ เมื่อพรทิพย์ถามเพราะความเป็นห่วง ในทุกครั้งที่มารอพบก็จะได้รับการยืนยันจากสมชายว่าไม่มีอะไรผิดปกติ แต่จะพูดพล่ามด้วยความสุข ซึ่งเธอก็เชื่อว่าเขามีความสุขในสิ่งที่ไปทำมาแน่

จนกระทั่งเขายอมเปิดเผยและพาเธอไปด้วย...ในวันหนึ่ง พรทิพย์เดินก้าวตามไปอย่างใจจดใจจ่อ รู้สึกหวาด ๆ ต้องหันซ้ายหันขวาอยู่ตลอดเวลาที่เดินเข้ามาในซอยนี้ ใจหนึ่งก็อยากเข้าไปเพื่อหาคำตอบ แต่อีกใจหนึ่งก็กลัวอยากจะหนีออกไป เมื่อนึกถึงเจ้าสิ่งนั้น...แต่เพื่อคนรักและตัวเธอเองก็จะได้มีโอกาสหลุดพ้น ตามที่เขาบอกสรรพคุณจึงก้าวเดินต่อไป โดยพยายามข่มความรู้สึกและไม่แสดงออกมา

ถึงห้องแถวที่เป็นตึกเก่า ๆ มีม่านบังตา เป็นภาพลวดลายมังกรตามศิลปะแบบจีนตั้งขวางเปิดทางเข้าไว้แคบ ๆ พอเดินผ่านได้ ข้างหลังนั้นเป็นห้องเล็ก ๆ ใช้ไม้อัดกั้นทำดูราวกับเป็นคลีนิครักษาคนไข้ มีชายชราผมบางนั่งอยู่ที่โต๊ะเกะกะไปด้วยหนังสือ- นิตยสารเก่ากองสุมอยู่ราวกองขยะ

สมชายเดินตรงเข้าไปพูดคุยด้วย แล้วกลับมานั่งที่เก้าอี้กับพรทิพย์ หันมามองหน้าเธอแล้วจับมือไปกุมบีบไว้อย่างแรง นึกถึงภาพเมื่อครั้งที่เข้าไปนอนป่วยวันแรก วันนั้นเธอคือผู้กุมมือของเขาและบีบแรง ๆ แบบนี้ เพื่อเป็นกำลังใจให้เขาต่อสู้กับความเจ็บปวด

เมื่อมีชายวัยรุ่นเดียวกับสมชายเดินออกมา แล้วรีบจ้ำผ่านทั้งสองคนไปอย่างรวดเร็ว ชายชราก็ส่งสัญญาณให้สมชายและพรทิพย์เข้าไปในห้องนั้นแทน

"อ้าว...วันนี้มาสองคนเลยหรือ..."

"ครับ...ผมพาแฟนมาด้วยเขาอยากลอง"

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ขุมทรัพย์นาคราช 2

โดย : อุมาวดี

บริเวณวัดมีปะรำพิธีที่จัดไว้เฉพาะเพื่อการบวงสรวงรัตนนาคา โดยจัดพานบายศรีไว้ถึงเจ็ดพานด้วยกันเอาไว้บูชาสัตตนาคราช บูชานาคเจ็ดองค์ที่เป็นสมมุติเทพตามความเชื่อของผู้เฒ่าที่เล่าขานสืบต่อกันมาสำหรับนาคที่สำคัญซึ่งปกปักรักษาทรัพย์สมบัติของอาณาจักรล้านช้างและมหาอาณาจักรศรีโคตรบูรณ์ ก็คือรัตนนาคา ซึ่งยังไม่มีใครทราบว่า ขุมทรัพย์นาคราชองค์นี้จะอยู่แห่งใด คาดว่าคงจะไม่ไกลจากรัศมีของพระธาตุเจดีย์มากนัก ที่สถิตย์ของรัตนนาคาคงจะไม่ไกลเช่นเดียวกัน

สิงห์คำและคำปันเดินมายังกลุ่มผู้หญิง ซึ่งมีทั้งคนเฒ่าคนแก่และสาว ๆ ปะปนกันไป กำลังจัดพานบายศรีกันอยู่อย่างรีบร้อนเพื่อให้ทันยามสาม สีสันแบบสีรุ้งบนท้องฟ้าโดยใช้ผ้าสีอ่อนเป็นสิ่งประดับ เขียวขอดตอง ชมพูอ่อน กล้วย อ้อย ผลไม้วางไว้ตรงหน้าอาสนะที่ประทับขององค์นาคราชทั้งเจ็ดองค์ ผ้าแพรปลิวไสวไปตามแรงลมคล้ายกับมีชีวิตชีวา ทำให้สิงห์คำและคำปันอดที่จะพูดถึงไม่ได้

"คำปันแกเคยเห็นปลาตัวใหญ่เวลาที่ติดลอบริมดอนกลางน้ำไหม"

"เคย ทำไม..มีอะไร"

"ข้ามองเห็นชายผ้าแพรปลิวสะบัดเคลื่อนไหวไปมาคล้ายกับเคยเห็นปลาแหวกว่ายไปมาในลอบ"

"คิดมากไปละมัง ปลาว่ายในน้ำกับชายผ้าแพรมันแตกต่างกัน" คำปันให้ความเห็น การสนทนายุติลงเมื่อชายหนุ่มวัยกลางคนและผู้ติดตามสามสี่คน เดินตรงมาที่บริเวณพิธีแล้วร้องทักคำปัน

"มาดูเช่นกันหรือคำปัน" ชายวัยกลางคนขยับเชือกไปมาในมือพร้อมกับลูกประคำที่ถืออยู่ในมือข้างซ้าย

"ครับ มากับสิงห์คำพ่อหมอ"

"วันนี้ข้าอยากจะดูว่านาคราชจะเข้าทรงหรือไม่ จะได้รู้กันเสียทีว่าอะไรมันอยู่ตรงไหน"

"พ่อหมอหมายความว่าอย่างไร" สิงห์คำพูดเสริมขึ้นด้วยความสงสัย

"ข้านั่งทางใน เห็นอะไรเลือนลางไม่เห็นชัดเจน บริเวณวัดนี้ไปยังฝั่งแม่น้ำโขงตรงโน้น" พ่อหมอพูดพร้อมกับชี้มือไปยังเงามืดริมฝั่งแม่น้ำโขง

"พ่อหมอเห็นอะไรครับ" คำปันถามด้วยความสนใจ

"ไหเงินไหทอง ของเก่าสมัยโบราณ มีงูใหญ่เฝ้าอยู่ ข้ากำลังจะมองให้ชัดเจนว่ามันอยู่ตรงไหนกันแน่ นี่ไงข้าจะใช้ไอ้นี่มัดงูใหญ่ตัวนั้น" ชายวัยกลางคนที่ชาวบ้านเรียกกันว่าพ่อหมอชูเชือกเส้นเล็กสีแดงคล้ำมีด้ายสายสิญจน์ ผูกเป็นเปราะ ๆ และผ้าแดงลงยันต์ผูกทับอีกครั้งหนึ่ง

บ่วงบาศ ที่เรียกวิญญาณพญาครุฑเข้ามาประทับทรง ด้วยมนต์ปักษีมหาอิทธิฤทธิ์ใช้คาถากล่อมนาคราช ตลอดจนสมุนนาคราชที่เป็นสัตว์เลื้อยคลานงูใหญ่ทั้งหลาย แล้วบังคับด้วยเวทย์มนต์ให้นำไปยังสถานที่ที่ต้องการได้ คำปันและสิงห์คำได้แต่ชมเชยความเก่งกล้าทางไสยศาสตร์ของพ่อหมอ และจะมาพึ่งพาอาศัยในคราวจำเป็น ก่อนที่พ่อหมอจะบอกคำปันและสิงห์คำให้ไปยังปะรำพิธีแล้วยืนดูอยู่ห่าง ๆ กับพรรคพวก ซึ่งเป็นลูกน้องที่ให้ความช่วยเหลือจัดหาสิ่งของต่าง ๆ ให้พ่อหมอในการประกอบพิธีทางไสยศาสตร์ในเวลาเดียวกัน เพื่อกล่อมนาคราชให้อยู่ในอำนาจของตน

"ไอ้คำแดง คืนนี้หากเป็นไปตามแผน ข้าก็จะจับนาคราชได้แล้วเราจะรวยกันละคราวนี้" พ่อหมอ ขันแก้ว บอกกับลูกน้องที่ชื่อ คำแดง

"พ่อหมอจะ ไปทำพิธีที่ไหน"

"ตรงนั้นไง ตรงมุมนั้นโคนต้นไม้ริมฝั่งแม่น้ำโขง นาคราชต้องผ่านมาทางนั้นอย่างแน่นอน"

"พ่อหมอทราบ ได้อย่างไร" ลูกน้องอีกคนหนึ่งกล่าวขึ้นด้วยความไม่มั่นใจ

"อะไรกันวะ พวกเอ็งรู้จักข้าน้อยเกินไปแล้วละมั้ง นี่ใกล้ถึงเวลาแล้ว ไปเตรียมงานกันเถอะ" พ่อหมอขันแก้วกับสมุนเดินตรงไปที่ต้นไม้ใหญ่ริมฝั่งแม่น้ำโขง ซึ่งคาดว่าเป็นที่สิงสถิตย์ของวิญญาณนาคราชที่เฝ้าขุมทรัพย์ที่ใดที่หนึ่ง เป็นทรัพย์สินที่ชาวล้านนาและเชียงรุ้งนำมายังมหาอาณาจักรศรีโคตรบูรณ์ เพื่อร่วมก่อสร้างถวายองค์พระบรมธาตุเจดีย์ แต่โชคไม่ดีเรือแตกก่อนที่จะเดินทางมาถึงภูกำพร้าที่จะบูรณะซ่อมแซมพระบรมธาตุ

เจดีย์ ทรัพย์สิน แก้วแหวน เงิน ทอง โดยเฉพาะทองคำแผ่นที่ดีบางเบา เพื่อนำมาประกอบกับยอดฉัตรชั้นบนจำนวนยี่สิบชั่ง เพชรนิลจินดา แก้วมรกตที่เบิกมาจากท้องพระคลังนครเชียงรุ้งและคลังหลวงของอาณาจักรล้านช้าง งาช้างจำนวนมาก รวมทั้งพระพุทธรูปทองคำตามแบบเชียงรุ้ง ที่ผู้สร้างถวายจะนำมาบรรจุในองค์พระบรมธาตุเจดีย์เป็นทองคำบริสุทธิ์ที่ได้มาจากเปอร์เซียและจีน

การบวงสรวงนาคราชเริ่มขึ้นเมื่อร่างผู้ประทับทรงมาถึงบริเวณปะรำพิธี แสงสว่างจากตะเกียงเจ้าพายุสาดส่องกระทบเสื้อคลุมสีขาวนวลของร่างผู้ประทับทรงดูสวยงาม ทุกคนที่นั่งอยู่บริเวณนี้ต่างจ้องมองมายังจุดเดียวกัน

"เจ้าเวียงฟ้ามาคนเดียวหรือเจ้าค่ะ" เสียงของผู้เฒ่าร้องถาม

"มากันหลายคน มีคนหน่อยเลยมาข้าก็จะถึงเวลาแล้วนี่" เจ้าของร่างที่จะประทับทรงนาคราชตอบคำถามของผู้เฒ่าก่อนที่จะเดินไปยังหน้าโบสถ์เพื่อกราบพระพุทธรูปบูชาและหลวงพ่อเจ้าอาวาส วัดมุกขราม เจ้าเวียงฟ้าจุดเทียนธูปบูชาพระรัตนตรัยและกราบหลวงพ่อ ต่อจากนั้นก็เดินมายังพานบูชาทั้งเจ็ดที่ ดูความเรียบร้อยของเครื่องสังเวยองค์เทพนาคราชทั้งเจ็ดว่า ทำถูกต้องตามพิธีกรรมหรือไม่ ซึ่งทุกอย่างเป็นไปด้วยความเรียบร้อย แพรผ้าสีอ่อนจางบางเบาพริ้วไปตามกระแสลมพัด ชายผ้าที่โผล่หลุดออกมาจากพานบายศรีทั้งหลาย

บนท้องฟ้ามีแต่แสงดาวดาษดื่นแทนแสงของดวงจันทร์ข้างขึ้นที่ลับหายไปแล้ว เสียงคลื่นสาดกระทบฝั่งตามลำน้ำโขงได้ยินอยู่ตลอดเวลา

เจ้าเวียงฟ้านั่งลงเหนืออาสนะซึ่งจัดไว้เป็นที่ประทับขององค์เทพนาคราชสัตตนาคะนาค ประกอบด้วยผ้าสีชมพูอ่อน กล้วย อ้อย ขนมหวานบนพานบายศรี ธูปเทียนเก้าคู่มีดอกไม้สีชมพู เครื่องหอมกำยาน และผลไม้หอมจากเปอร์เซียก็นำมาประกอบพิธีกรรมด้วย การที่ร่างทรงองค์สัตตนาคะนาคเป็นร่างทรงของผู้หญิงก็เนื่องจาก ร่างทรงเจ้าเวียงฟ้าเป็นเชื้อกษัตริย์แห่งมหาอาณาจักรศรีโคตรบูรณ์ ซึ่งเป็นร่างทรงของเชื้อเจ้าผู้ครองนครนี้และเคยอุปถัมภ์ค้ำชูพระศาสนาแห่งเมืองมุกขรนคร โดยมีวัดมุกขรามเป็นศูนย์กลาง ความผูกพันระหว่างวิญญาณของสัตตนาคะนาคกับเชื้อสายเจ้าผู้ครองมุกขรนครจึงยังคงมีอยู่ ทำให้วิญญาณนั้นเข้าสิงร่างผู้ประทับทรงได้ง่ายกว่าร่างของบุคคลธรรมดาที่ไม่ได้มีเชื้อสายแห่งเทพ

เจ้าเวียงฟ้านั่งขัดสมาธิสวมลูกประคำหันหน้าไปทางทิศตะวันออก จ้องมองที่พานบายศรีแล้วหลับตาบริกรรมคาถา โอมอ่านโองการบวงสรวงนาคราชตามราชประเพณีศรีโคตรบูรณ์ เทพเจ้าแห่งท้องนที เทพเจ้าแห่งงูใหญ่ผู้ทรงอิทธิฤทธิ์สิทธิเทพแห่งท้องน้ำ เจ้าแห่งเกษียณสมุทรขอจงให้มาประทับร่างทรงเพื่อทำนายทายทักและรับเครื่องของที่นำมาบูชาในที่แห่งนี้

ร่างทรงของเจ้าเวียงฟ้าขยับไปมาในขณะที่ทำสมาธิจิตรำลึกนึกถึงองค์เทพทั้งหลาย ดวงตาหลับแล้ว ร่างนั้นนิ่งไม่ไหวติง ทุกคนในบริเวณนั้นจ้องมองมาที่ร่างทรงของเจ้าเวียงฟ้า เวลาขณะนี้ใกล้จะยามสามเข้ามาทุกที เสียงลมพัดแรงขึ้นแสงตะเกียงเจ้าพายุหรี่ลงแล้วสว่างขึ้น สุนัขที่อยู่ในวัดหอนรับกันเป็นระยะแล้วเงียบลง

ร่างนั้นนิ่งไม่ไหวติง ทุกคนในบริเวณนั้น จ้องมองมาที่ร่างทรงของเจ้าเวียงฟ้า

"สงสัยวิญญาณนาคราชคงจะมาแล้ว" แม่เฒ่าอีกคนหนึ่งพูดเบา ๆ กับเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน

"ปีที่แล้วมาเงียบ ๆ ปีนี้ทำไมถึงมีลมพัดลมเพมาก่อนก็ไม่รู้"

"นั่นน่ะซี ดูแปลกเหมือนกัน ความจริงร่างทรงของเจ้าเวียงฟ้าสามารถสื่อสารได้กับเทพนาคราช"

"เห็นพ่อหมอขันแก้วมาในงานนี้ด้วย มาคราวนี้ไม่น่าไว้วางใจเลย"

"ทำไมหรือ มีอะไร"

"เห็นคนเขาเล่าว่า แกมีมนต์กล่อมนาคราชเพื่อนำมาบอกที่ซ่อนทรัพย์สมบัติของคนโบราณ"

"มิน่าเล่า ปีนี้ถึงมีอะไรแปลก ๆ ลองดูก็แล้วกัน"

การสนทนาสิ้นสุดลงเมื่อร่างทรงที่ประทับนิ่งเริ่มเคลื่อนไหวไปมา ใบหน้าจากสีขาวอมชมพูเปลี่ยนเป็นแดงก่ำ คล้ายกับการดิ้นรนให้พ้นจากสิ่งพันธนาการในตัวเอง ภาพที่เห็นด้วยจิตสัมผัสด้วยทิพย์วิญญาณเลือนราง กายเทพนาคราชมีดวงไฟล้อมรอบและพยายามจะฝ่ากองไฟเข้ามาหาเจ้าเวียงฟ้า แล้วก็ถอยห่างออกไปด้วยความร้อน เทพนาคราชหันหลังกลับลงไปสู่แม่น้ำในขณะที่เชือกเส้นใหญ่กำลังลอยมาพร้อมที่จะมัดรัดตัวเอาไว้

(อ่านต่อฉบับหน้า)

เรื่องสั้นซาบซ่านอารมณ์

สิงห์นักโบก

โดย อ่างทอง

สมัยผมเป็นเด็กนักเรียนมัธยม ผมชอบ '*โคตร่ม*' ไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ ตามต่างจังหวัดใกล้เคียง โดยเลือกวิธี '*โบกรถ*' มันทั้งสนุกทั้งตื่นเต้นกว่าเลือกโดยสารไปกับรถประจำทาง แถมมันยังทุ่นค่าใช้จ่ายที่ไม่ค่อยจะมี เพื่อที่จะให้กระเป๋ากางเกงพอมีเงินไว้ยาไส้

หรือถ้าอยากเที่ยวกันยาวไกล เราจะนัดกันไปช่วงตอนปิดเทอม โดยจะแต่งชุดนักเรียนเป็นชุดเดินทางเพื่อง่ายต่อการโบกรถ เพราะหากแต่งชุดไปรเวทมักโบกไม่ค่อยจะติดไม่เข้าตาโชเฟอร์เท่าชุดหล่อของกระทรวงศึกษาธิการ

พวกเราไม่นิยมล่องใต้เพราะเชื่อตามที่เขากล่าวไว้ว่า '*คนใต้ใจดำ น้ำสักขันก็ไม่มีทางได้แอ้ม*' จึงนิยมขึ้นเหนือมากกว่า กวาดไปเรียบตั้งแต่สระบุรีจนเลี้ยวขวาเลยเรื่อยขึ้นไปถึงเชียงใหม่ จวนเจียนจะไปให้ถึงเหนือสุดแดนสยาม เสบียงกรังก็หมดเสียก่อนทุกครั้งไป สุดสายรถโบกของพวกเราจึงลงกันที่ป้ายเมืองล้านนามาตลอด

และหากจะให้มันตื่นเต้นเร้าใจกว่าการโบกรถธรรมดาก็ต้องมีการท้าแข่งขัน ไม่ต้องวางเดิมพันเอาแค่ใครไปถึงที่หมายก่อนถือว่าเป็นผู้ชนะ แค่เริ่มต้นก็มันหยดติ๋งแล้ว เส้นชัยในการโบกรถแบบทำเวลาที่ใช้กันเป็นประจำในการแข่งขันก็คือเชียงใหม่ บริเวณหัวพระยานาคตีนบันไดขึ้น *พระธาตุดอยสุเทพ* ใครไปถึงก่อนอาจจะใช้การนั่งรอหรือใช้การปักธงประจำกลุ่มซึ่งทำขึ้นเองเป็นสัญลักษณ์ก็ตามใจ กรณีเช่นนี้ชุดเดินทางจะเปลี่ยนจากชุดนักเรียนเป็นชุดลูกเสือโดยอัตโนมัติ เพื่อให้ดูเป็นงานเป็นการและเพิ่มประสิทธิภาพในการโบก เวลารถจอดจะได้บอกเหตุผลกับเขาได้อย่างสมจริงสมจัง

"พวกผมกำลังเดินทางไกล ไปพักแรมที่เชียงใหม่กันครับ" โชเฟอร์น้อยคนที่จะปฏิเสธส่วนมากจะพยักหน้า

"ขึ้นมาเลยไอ้น้อง"

แม้แต่จุดปลอดรถโบกอย่าง *เมืองตาก* อันเป็นที่รู้จักกันในนาม '*สามเหลี่ยมเบอ-มิวด้า*' เคยติดแหงกอยู่ได้เป็นครึ่งค่อนวันโดยไม่มีการจอดรับหรือจะจอดถามให้ชื่นใจเลยสักคันเดียว แต่ละคันไม่ชี้นิ้วทางซ้ายก็ต้องชี้ไปทางขวา หรือไม่ก็ทำเป็นทองไม่รู้ร้อนเปิดไฟกระพริบเหยียบคันเร่งจมตีนพุ่งฉิวผ่านหายไปในกลีบถนน จนคนโบกต้องกระโดดหลบกันจ้าระหวั่น หลบไม่ทันมันเฉี่ยวเอาไปกินแน่นอน แต่บางคันก็ยังแตะเบรคให้กับลูกเสือตัวน้อย ๆ ข้างถนน

"ไปแค่เถินเองนะ จะไปก็ขึ้นมาเลย"

ครั้งก่อนผมกับเพื่อนเคยทำเวลาได้ประมาณ 27 ช.ม.กว่า ๆ จากจุดสตาร์ทถึงจุดเส้นชัยมาเป็นอันดับหนึ่ง แซงหน้ากลุ่มอื่น ๆ ตรงตีนดอยนั่นเอง ครั้งล่าสุดพอปิดเทอมเราก็แข่งกันใหม่ กติกาเหมือนเดิมทุกอย่าง แต่คราวนี้มีคนร่วมแข่งขันมากกว่าเก่า จึงแบ่งเป็นกลุ่ม ๆ ละไม่เกิน 5 คน ได้มา 5 กลุ่ม เมื่อได้ฤกษ์เปิดศักราชการแข่งขันโบกรถประจำปี ทุกกลุ่มจะเข้าประจำที่ในตอนเช้าเวลา 7.00 น. ไม่มีเสียงนกหวีดหรือเสียงปืน เราใช้วิธีจับฉลากกันข้างถนน กลุ่มไหนจับได้นัมเบอร์อะไรก็จะมีสิทธิ์ได้โบกตามลำดับของตัวเอง และถ้าโบกไม่ติดก็ต้องให้กลุ่มถัดมาออกไปยืนโบกบ้าง จะหมุนเวียนสลับกันไปเรื่อย ๆ จนกว่ากลุ่มใครจะโบกติด กลุ่มผมจับได้รองบ๊วยแต่โชคดีโบกติดเป็นอันดับสอง แถมได้รถเที่ยวยาวอีกด้วยเพราะรถจะขึ้นไปถึง *ปากน้ำโพ* รวดเดียว

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

กระโดดลงจากท้ายรถ '*ท้ายตัด*' ขวัญใจนักโบก ยกมือไหว้ขอบคุณโชเฟอร์เป็นการใหญ่ ก้มลงดูนาฬิกาในร้านขายของชำข้างทาง 10.30 น. ทำเวลาได้ดีพอสมควร และไม่ยอมเสียเวลาเดินหน้าต่อทันที คันแรกผ่าน คันสองเลี้ยว คันสามจอดแต่ฟาวส์เพราะไปแค่สนามกีฬา มาติดเอาคันที่สี่เป็นรถบรรทุก 10 ล้อหลงดีใจคงได้ระยะอีกไกลเพราะเห็นป้ายทะเบียนปัก

อักษรย่อว่า *ล.ป.* ก็ควรเข้า *ลำปาง* ถึงจะถูก แต่กลับเป็น...

"ไปแค่ตากนะ--" เจอตากอีกจนได้ ตากก็ตาก ยังไงก็ดีกว่าตากแดดอยู่กับที่ เอ้า...ขึ้นรถได้พวก นั่งรถบรรทุกไม่นิ่ม เท่ารถติดท้ายตัด มันจะกระโดดกระเด้งเป็นม้าพยศอยู่ตลอดเวลา ยิ่งรถเปล่าด้วยแล้วอย่าได้สะเออะไปนั่งแถว ๆ ท้ายรถ มีโอกาสเป็นไส้เลื่อนได้เท่า ๆ กับตกรถตาย พวกเราจะยึดช่วงหัวเป็นที่โดยสาร บางครั้งก็ขึ้นไปนอนเอกเขนกอยู่บนหลังคาหน้ารถ เอาผ้าใบประจำรถคลุมหัวกันแดด หรือไม่ก็นั่งขัดสมาธิให้ลมมันเสยผมเล่นเป็นการฆ่าเวลาไปเพลิน ๆ เห็น *'รถฉลามบก'* ประจำทางหลวงลิบ ๆ อยู่ข้างหน้าก็หดหัวลงสักที พอผ่านไปก็โผล่ขึ้นมาใหม่ นาน ๆ จะมีอุบัติเหตุหมาด ๆ ให้ดูเป็นรีวิวประกอบการเดินทาง กว่าจะถึงตากก็ปาเข้าไปร่วมบ่ายสามโมงเย็น เห็นจะต้องเร่งสปีดเต็มพิกัดกันล่ะคราวนี้

ดวงดีจริง ๆ พอรถบรรทุกเลี้ยวคล้อยไปยังไม่ทันจะหมดกลิ่นควันขาวจากท่อไอเสีย รถแลนด์ฯ คันหนึ่งก็ตะบึงเห็นหัวเขียวจาง ๆ มาแต่ไกลไม่มีรถตามหลังมาติด ๆ ซะด้วย อย่างงี้ก็สวยขออนุญาตโบกเสียตามระเบียบ

"สาธุ--ขอให้ติดทีเถอะวะ" ใครคนหนึ่งในกลุ่มยกมือไหว้ท่วมหัว ก่อนจะยื่นมือออกไปกระพือเป็นปีกนกนางนวลเล่นลม ใกล้เข้ามา...ใกล้เข้ามา เลยไปแล้ว แต่ไม่ได้เลยไปเลย เสียงเบรคดังไกลจากกลุ่มของพวกเราไปข้างหน้าประมาณ 20 เมตร ตัวรถยังไม่ทันจะหยุดไอ้คนโบกก็สับ 100 เมตรฉบับย่อห้อตามกันไปติด ๆ เห็นมันก้มไปถามคนขับอยู่กระเดี๋ยวหนึ่งก็หันมาโบกมือเรียกคนที่เหลือวิ่งแจ้นตามกันไปเป็นพรวน

★ ★ ★ ★ ★ ★

พอขึ้นไปนั่งบนเบาะรถเรียบร้อยแล้วพวกเราที่เหลือถึงได้รู้ว่า คนขับเป็นผู้หญิง เลยทำให้กลายเป็นลูกเสือสงบเสงี่ยมกันโดยมิต้องนัดหมายไปตลอดทาง ใกล้จะเข้าตัวเมืองลำปางแล้ว เจ้าของรถถึงได้เอ่ยถามพวกเราเป็นประโยคแรก

"จะไปไหนกันหรือพวกลูกเสือ"

"ไปเชียงใหม่ครับ" ผมตอบแทนทุกคนแบบสั้น ๆ แต่ได้ใจความ

"เห็นเป็นลูกเสือพี่ถึงกล้ารับ หากเป็นวัยรุ่นธรรมดาให้น่าเห็นใจขนาดไหนคงไม่กล้าเสี่ยงแน่ ก็เพิ่งรับคนแปลกหน้าขึ้นรถอย่างน้อง ๆ เป็นครั้งแรก รู้ไหมว่าแถวนี้ไม่มีใครเขากล้ารับคนแปลกหน้าขึ้นรถกันหรอก...เขากลัวถูกปล้น" เล่นเอาพวกเราถึงกับนั่งมองหน้ากันตาปริบ ๆ ถึงว่าทำไม โบกไม่ค่อยจะติดเหมือนถิ่นอื่น ๆ ก็เพราะมีคนแอบเอาการละเล่นของพวกเราไปใช้หากินแบบรวยทางลัดนี้เอง- - เสื่อมเสียถึงสถาบันนักโบกหมด แต่เท่าที่สังเกตทำเลมันก็เอื้ออำนวย สองฟากถนนไม่เป็นป่าก็เป็นเขาเกือบไม่มีบ้านคน นาน ๆ จึงจะผ่านพบย่านชุมชน

"ตามป่าตามเขาคงมีแต่บ้านโจรกระมั้ง" ผมคิดในใจ

ใกล้ตัวเมืองเข้าไปทุกที พระอาทิตย์ลับทิวเขาไปตั้งแต่ยังไม่ถึง *เกาะคา* ด้วยซ้ำ ตอนนี้จึงมีแต่ความมืด มันมืดสนิทจนน่ากลัวเมื่อมองออกไปนอกรถ ป่านนี้พรรคพวกไปถึงไหนกันก็เดาไม่ถูก ดูอย่างกลุ่มเราโบกติดหมับยังมาได้แค่ลำปาง ถ้าพวกนั้นไม่ฟลุ๊กเจอรถลำไยละก้อ- - คงยากที่จะแซงเราได้ อาจค้างเต่ออยู่แถว ๆ สามเหลี่ยมเบอมิวด้าซะก็ไม่รู้ มืดค่ำอย่างนี้เห็นทีจะต้องหาที่พักค้างแรมกันเสียคืนหนึ่งก่อน พรุ่งนี้เช้าค่อยออกโบกกันใหม่ คงไม่ดันทุรังโบกต่อให้พวกสิบล้อเกลังชนเล่น ๆ เป็นหมาตายโหงอยู่ข้างถนน ไม่ต้องไปกันแล้วดอยสุเทพ ไป *ดอยสุขาวดี* แทนเถอะ

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

พวกเราทุกคนต่างรุมทึ้งขยี้ขยำดื่มด่ำความเอิบอิ่มและอวบอัดของ 'นางในฝัน' จนนอนแผ่สองสลึงไปตาม ๆ กัน

และก็คงไม่พ้นเขี่ยงพวกอารามบอยไปได้ โรงแรมชั่วคราวของชาวนักโบกอย่างเรา ๆ *วัดไหนเป็นวัดนั้นไม่มีปฏิเสธ* เด็กอย่างพวกผม นอกจากที่พักหนึ่งคืนยังมีข้าวก้นบาตรมื้อเช้าอีกหนึ่งอิ่มเป็นของอภินันทนาการจากเจ้าอาวาส...ก่อนคืนกุฏิให้เด็กวันตามเดิม กำลังนึกถึงกุฏิพระอยู่ในใจ พี่สาวคนขับก็เอ่ยถามเหมือนอ่านใจออก

"แล้วคืนนี้มีที่พักกันหรือยังล่ะ มืดค่ำอย่างนี้อย่าเดินทางต่อเลยน้องมันอันตราย" ผู้หญิงอะไรใจดีไม่พอยังมีความห่วงใยในเพื่อนมนุษย์ด้วยกันอีก...ช่างน่าสรรเสริญยิ่งนัก ก็อย่างนี้เหละพวกผมถึงชอบโบกรถมาเที่ยวทางเหนือเพราะติดอกติดใจใน*ความมีน้ำใจของคนเมือง*

"มีแล้วครับ" ผมตอบแทนเพื่อน แต่ดูเพื่อนออกสีหน้าไม่พอใจในคำตอบของผม อยากจะไปนอนค้างบ้านพี่สาวกันละสิ ไอ้พวก *'ชีกอ'*

และเมื่อพี่สาวถามต่ออีก *"บ้านญาติหรือไงน้อง"* ไอ้เพื่อนชีกอคนหนึ่งจึงรีบตัดหน้าตอบก่อนผม *"บ้านพระครับพี่"* ตอบแล้วยังพากันหัวเราะกันร่วนผมก็เลยผสมโรงด้วยคน

ส่วนพี่สาวคงเพิ่งจะนึกออกจึงหัวเราะทีหลังเราเล็กน้อย

"ไปพักบ้านพี่กันไหมล่ะ" ผมก็แค่ดีใจแต่น้อยกว่าเพื่อน ๆ ที่แสดงบท ดีใจจนลืมมรรยาทลูกเสือที่ดี คือดีใจอย่างเด็ก ๆ จะได้ดูดไอติมแท่ง- - ตั้งแต่โบกรถมาจากมัธยมต้นจนถึงมัธยมปลายก็เพิ่งเจอเป็นครั้งแรก เท่าที่ผ่านมาเคยมีคนขับไปส่งถึงวัดโดยไม่ต้องเสียเวลาตระเวนหา นับว่าดีมากที่สุดแล้วไม่คิดว่าจะมากกว่านั้น ถึงขั้นนั่งรถฟรีแล้วยังมีที่พักฟรีพร้อม

บ้านพี่สาวอยู่ในตัวจังหวัดเป็นบ้านไม้สองชั้น พอไปถึงเราก็ได้รับการอนุญาตให้ใช้ห้องน้ำได้เพราะมีอยู่ห้องเดียว และพี่สาวก็อยู่คนเดียวอีกด้วย พวกเราจึงอาบน้ำกันแบบแท็คทีมอย่างสนุกสนาน ก่อนจะ

ออกมาเปลี่ยนเป็นชุดนอนของใครก็ของมันเตรียมกันไว้แล้ว เสร็จแล้วไม่รู้ว่าพี่สาวเสกอาหารมาจากที่ใดและตอนไหน วางเต็มโต๊ะกินข้าวเตะทุกส่วนในร่างกายให้ดิ้นตูมตาม โดยเฉพาะที่กระเพาะอาหาร วันทั้งวันข้าวผัดคนล่ะห่อเอง

จัดแจงนั่งประจำโต๊ะทันทีซึ่งมีเก้าอี้อยู่แค่ตัวเดียว ที่เหลือก็ยืนประจำที่ไม่มีเก้าอี้ก็ไม่มีปัญหา สองขายังอยู่ยืนรับประทานก็ได้ว๊ะ- - โดยไม่ต้องรอเจ้าภาพบรรดาแขกก็ติดมิศักดิ์ก็ลงมือซัดกันเองแบบไม่เกรงใจใครทั้งสิ้น ความหิวไม่เคยปราณีใคร แผล็บเดียวก็มานั่งผึ่งพุงไปตาม ๆ กัน

ตกดึกคืนนั้นพวกเราก็ฝันประหลาดพร้อม ๆ และเหมือน ๆ กันว่า มีนางฟ้าผิวขาวจั๊วะมานอนรวมอยู่กับเราในชุดนอนบางจ๋อย แล้วเชื้อเชิญให้เราร่วมหลับนอนกับเธอ เป็นความฝันที่ไม่มีใครปฏิเสธ พวกเราทุกคนต่างรุมทึ้งขยี้ขยำดื่มด่ำความเอิบอิ่มและอวบอัดของ *'นางในฝัน'* จนนอนแผ่สองสลึงไปตาม ๆ กัน ฝันนั้นช่างสุขสุดคณานับ

หลับเป็นตายไปตื่นเอาอีกทีก็เกือบเที่ยง กุรีกุจออาบน้ำแต่งตัวเตรียมพร้อมจะออกไปโบกรถต่อ ยังไม่ทันจะก้าวข้ามพ้นประตูบ้าน...ก็จ๊ะเอ๋กับพี่สาวเจ้าบ้านกำลังถือของพะรุงพะรังหอบหิ้วมุ่งมาหาพวกเรา

"จะรีบร้อนไปไหนกัน อยู่ค้างกันอีกกี่คืนก็ได้ พี่เตรียมเสบียงมาให้น้องเป็นอาทิตย์เลยนะนี่ มีทั้งไข่ไก่ โอวัลติน นมสด น้ำซุปน้ำโสมก็มีให้ซด"

จำได้ว่าผมกับเพื่อน ๆ ไปถึงเส้นชัยในอีก 5 วันถัดมา ที่นั่นปราศจากกลุ่มและธงของทีมคู่แข่ง มีแต่ข้อความประโยคสั้น ๆ เป็นลายมือเพื่อนสนิทของผม หากอยู่กันคนละกลุ่มจารึกฝากไว้ถึงกลุ่มเราที่พื้นปูนบริเวณหัวพระยานาค

"กลับบ้านด่วน เพื่อน ๆ เป็นห่วง"

ลงชื่อ กลุ่ม สิงห์นักโบก

2 นาทีกับสาวเพ็ญพักตร์

นันทนา กิจจารักษ์

หากคุณได้ชมภาพนู้ดชุด *สาวออฟฟิซ*ของสาวสวยอนงค์นี้จบแล้ว...ไม่ว่าจะเป็นการดูซ้ำกี่ครั้งก็ตามแต่- - เชื่อแน่ว่าความพึงพอใจย่อมเกิดขึ้นในความรู้สึกของคุณบ้างไม่

มากก็น้อย

ความพึงพอใจนั้นอาจเกิดขึ้นจาก *นางแบบ* ที่ดูสวยและเซ็กซี่มีเสน่ห์แฝงอยู่ในตัวเองลึก ๆ และความพึงพอใจบางส่วนก็อาจเกิดขึ้นจาก...รูปแบบโดยรวมซึ่งปรากฏออกมาเป็นภาพสวย ๆ ให้คุณได้ชม แต่ไม่ว่า...จะเกิดขึ้นจากอะไร พวกเราชาวเพ็ญพักตร์ก็รู้สึกดีใจที่สามารถทำให้คุณชื่นชอบได้

วกเข้ามาคุยกันถึงนางแบบสาวสวยของเรากันดีกว่า *นันทนา กิจจารักษ์* ปีนี้เธอมีอายุได้ 20 ปี กับอีก 3 เดือน โดยส่วนใหญ่แล้วสมัครพรรคพวกที่ชอบกรี๊ดกร๊าดกันตามเรคของเธอมักเรียกชื่อสั้น ๆ ว่า *เปีย*

เปียเป็นสาวระยองแต่อ้อนแต่ออก บ้านของเธออยู่ที่ *บ้านเพ* สถานที่ซึ่งนักนิยมการท่องเที่ยวต่างจังหวัดทั้งหลายต่างก็รู้จักกันเป็นอย่างดี เพราะในตัว *เทศบาลบ้านเพ* มี *เกาะเสม็ด* เป็นที่ขึ้นชื่อลือชาอยู่ เรียกว่า...ใครไม่รู้จักก็เชยเต็มที

เธอบอกกับเราได้อย่างเต็มปากว่า...ตอนอยู่ที่บ้านเพน่ะ พอเลิกจากโรงเรียนแล้วต้องมาช่วยแม่ขายของทะเลทุกวัน ยิ่งวันเสาร์- อาทิตย์ด้วยละก็...แทบไม่มีโอกาสได้ว่างเลย เนื่องจากผู้คนที่มาเที่ยวมักนิยมมาซื้อหาเอากลับไปเป็นของฝากกัน

หลังจากที่เรียนจบชั้นม.3 เธอก็เข้ามากรุงเทพฯ เพื่อเรียนต่อในชั้นปวช. สายพาณิชยการ โดยเช่าหอพักซึ่งใกล้กับสถานศึกษาอยู่ พอเรียน ๆ ไปก็รู้จักกับเพื่อนฝูงมากเข้า ๆ ก็เลยได้เฮกันไปฮากันมา วันสุดท้ายของการเรียนประจำสัปดาห์ก็ชวนกันไปเที่ยวเธคบ้างตามประสาวัยรุ่น- - พอจบแล้วบางคนก็แยกทางกันแต่บางคนก็ยังคบหากันอยู่จนทุกวันนี้

ก่อนหน้าที่เธอจะก้าวมาสู่วงการนางแบบ...เธอเองเคยผ่านการทำงานมาแล้วหลายต่อหลายงาน ได้ประสบการณ์มาก็เยอะ และเธอคิดว่าการเป็นนางแบบนี้...เป็นงานที่สุจริตงานหนึ่ง

รู้สึกถูกใจอยากเห็นเนื้อในเธอให้ลึกกว่านี้...คุณคงรู้ดีว่าต้องทำอย่างไร

นันทนา กิจจารักษ์

35 • 25 • 38

como
Burmese troops rob Thai
villagers, take hostages

COMO
Burmese troops rob Thai
villagers, take hostages

PRINT

PRINT

ส่วน

เพื่อความสะใจของคุณ

หญิงสาว สวย เซ็กซี่ น่ารักไปทุกสัดส่วนอย่าง *นันทนา กิจจารักษ์* เชื่อแน่ว่าความสะดุดตาขนาด *35-25-38* คงสร้างความประทับใจฝังแน่นในส่วนลึกของคุณ และคุณคงอยากเห็นสัดส่วนที่ล้ำลึกกว่านี้ซึ่งเปิดเผยไม่ได้ เรามีภาพชุดพิเศษสุด จำนวน 5 ภาพ เป็นภาพสีขนาดจัมโบ้ (4 นิ้ว × 6 นิ้ว) โชว์ความงามที่เร้นลับกระจะตา...เพื่อเติมความฝันของคุณให้เป็นจริง

ภาพชุดพิเศษ

นันทนา กิจจารักษ์

บันทึกสาวเพ็ญพักตร์

ชื่อ นันทนา กิจจารักษ์

ชื่อเล่น เปีย

วันเกิด 22 ตุลา 14 จังหวัด ระนอง

วัยสาว 20 เศษๆ สัดส่วน 35-25-38 สูง 160

จุดสวย อยากให้คุณเห็นตรงหลังเฉพาะ แล้วตัดสินใจเอาเองนะคะ

จุดเสียว ตรงป้านสีน้ำตาล (ไวไม่มาก)

ผู้ชาย เป็นคนที่ใจดี ชอบแจกเงินโดยเฉพาะกับเปียคนเดียวด้วยนะ

ความฝัน ขอแค่เป็นเจ้าของธุรกิจชื่อดัง... จะได้ปิดสักวัน แล้วดื่มกับคนรัก

บรรยากาศชวนสยิว บนโซฟานุ่มๆ แอร์เย็นๆ เบียร์วุ้น เพลงโปรด

ที่ทำงาน เรือนลอยน่ะ

โทร. ที่พักยังไม่มีเลย

เพียงกรอกรายละเอียด *ชื่อ* และ *ที่อยู่* ของท่านอย่างชัดเจน พร้อมทั้งส่ง *ตั๋วแลกเงิน* หรือ *ธนาณัติ* ราคา 60 บาท ต่อภาพชุดพิเศษ 1 ชุด *(ไม่รับเงินสดและเก็บเงินปลายทาง)* จ่าหน้าซองถึง *นพดล รณชัย ตู้ปณ. 130 ดุสิต กรุงเทพฯ 10300*

คุณจะได้รับภาพสวยหลังจากที่ใบสั่งของคุณถึงมือเราภายใน 10 วัน (หากถึงกำหนดแล้วยังไม่ได้รับ กรุณาทวงถามภายใน 10 วันถัดมา)

บัตรสั่งภาพนางแบบ

เพ็ญพักตร์ ประจำฉบับที่ 84

ชื่อ..นามสกุล..

บ้านเลขที่..ซอย..

ถนน..ตำบล..

อำเภอ..จังหวัด..

รหัสไปรษณีย์..

ต้องการภาพสีขนาดจัมโบ้ของ *นันทนา กิจจารักษ์* จำนวน 5 ภาพ ราคา 60 บาท จำนวน...........ชุด พร้อมกันนี้ได้ส่ง *ตั๋วแลกเงิน* หรือ *ธนาณัติ* เป็นเงิน...........บาท มาด้วยแล้ว (เป็นสมาชิก *เพ็ญพักตร์มินิ* หมายเลข........................ขอส่วนลด 10%)

พิเศษสุด
ภาพชุดย้อนหลังเพื่อคุณ

ถ้าคุณพลาดการสั่งจองภาพชุดพิเศษลับเฉพาะสำหรับจินตนาการที่ไกลเกินใครไปถึงของคุณจาก *เพ็ญพักตร์* ตั้งแต่ *ฉบับที่ 67-76*--ขณะนี้เราเปิดโอกาสให้คุณสั่งจองภาพชุดพิเศษของนางแบบเหล่านี้กันอีกครั้ง ในราคาชุดละ 60 บาท (1 คนมี 1 ชุด 1 ชุดมี 5 ภาพ-- ไม่รับสั่งในกรณีที่ท่านต้องการคนละ 1 ภาพ) สมาชิก *เพ็ญพักตร์มินิ* ลดพิเศษ 10%

สนใจส่งธนาณัติหรือตั๋วแลกเงินมาที่ *นพดล รณชัย ตู้ปณ. 130 ดุสิต กรุงเทพฯ 10300* (ไม่รับเงินสดและเก็บเงินปลายทาง)

อย่าลืม! อย่าพลาด! โอกาสครั้งสำคัญของคุณ

บัตรสั่งภาพย้อนหลัง

หมายเลขสมาชิก..................

ชื่อ...........................นามสกุล..........................

บ้านเลขที่...........................ซอย..........................

ถนน...........................ตำบล..........................

อำเภอ...........................จังหวัด..........................

รหัสไปรษณีย์...

ต้องการภาพชุดย้อนหลังของนางแบบฉบับที่

☐ 67 ☐ 68 ☐ 69 ☐ 70 ☐ 71 ☐ 72 ☐ 73 ☐ 74

☐ 75 ☐ 76

รวมทั้งหมด................ชุด เป็นจำนวนเงิน................บาท

(ในกรณีที่ไม่ตัดบัตรมา คุณสามารถถ่ายเอกสารหรือคัดลอกรายละเอียด ส่งมาได้ กรุณากรอกข้อความอย่างชัดเจนเพื่อป้องกันความผิดพลาด)

• รติกา รื่นรมย์ ฉบับที่ 67

• ชลธิชา คุณานุกร ฉบับที่ 68

• ดวงเดือน คุ้มวงศ์ ฉบับที่ 69

• พินทุสร ภมรวรรณ ฉบับที่ 70

• แคทรียา ปิยะนันท์ ฉบับที่ 71

• อิสราภรณ์ กรกนก ฉบับที่ 72

• จริยา วิริยะกุล ฉบับที่ 73

• ดวงเดือน มณีวงศ์ ฉบับที่ 74

• กัลยา ไชยพันธ์ ฉบับที่ 75

• วันวิภา อิ่มเอมสุข ฉบับที่ 76

กระดังงา ไขปัญหา SEX

◆ *สวัสดีครับ พี่กระดังงา*

ไม่ทราบว่าการเขียนจดหมายมาถึง *พี่กระดังงา* ในครั้งนี้เป็นการรบกวนพี่หรือเปล่า ผมชอบที่พี่ตอบมากเพราะด่าได้มันสะใจจริง ๆ แถมเป็นการตอบแบบถึงลูกถึงคนเสียด้วย ไม่มีเสียละที่จะตอบแบบเอาใจแฟน ถามจริง ๆ เถอะ...พี่กระดังงาไม่กลัวว่าแฟน ๆ จะเกลียดน้ำหน้าเอาหรือครับ

มีคำถามที่อยากถามอยู่เรื่องหนึ่งคือ การที่พี่กระดังงามาไขปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเซ็กซ์ ๆ นี่ พี่เป็นคนที่เซ็กซ์จัดหรือเปล่า แล้วเวลาที่พี่มีอารมณ์ทางเซ็กซ์เกิดขึ้นพี่ช่วยตัวเองด้วยวิธีไหนบ้าง ที่สงสัยเพราะว่าพี่บอกว่าพี่ไม่มีแฟนประจำ อีกเรื่องที่ข้องใจคือตัวพี่นั้นชอบเรื่องเซ็กซ์ด้วยหรือเปล่า ถ้าไม่ชอบแล้วทำไมถึงมาตอบปัญหาเซ็กซ์

ที่จะถามอีกต่อไปนั้นเป็นเรื่องที่สงสัยมานานแล้วเหมือนกันคือ อาวุธคู่กายผมนั้นค่อนข้างเล็กกว่าอายุผม ที่สงสัยเพราะว่าตอนนี้ผมอายุตั้ง 18 ปีแล้ว แต่ทำไมอาวุธส่วนตัวถึงได้เล็กกว่าเพื่อน ๆ รุ่นราวคราวเดียวกัน ที่เห็น ๆ มานั้นล้วนแล้วแต่ใหญ่โตกว่าผมทั้งนั้น มีของผมนี่แหละที่เล็กกว่าเพื่อน เวลาเอาออกมาโชว์กันผมแสนอับอายในความจิ๋วของมัน

ทีนี้เรื่องที่จะต้องถามกันต่อไปเห็นจะเป็นเรื่องว่าทำอย่างไรมันถึงจะใหญ่ขึ้นมาจากเดิมได้มั้ง ถ้าพี่รู้วิธีที่จะทำให้มันใหญ่ขึ้นมาได้ ผมอยากให้พี่ช่วยแนะนำผมด้วย

ผมจะถามพี่เพียงแค่นี้เท่านั้นแหละ คิดว่าคงไม่เป็นเรื่องมากมายจนเกินไป

เคารพ
สมสิทธิ์/นครพนม

คุณสมสิทธิ์ที่รัก

ถ้าหากว่าการที่แฟน ๆ เขียนจดหมายมาหากระดังงาแล้วเป็นการรบกวนแล้วละก้อ--ป่านนี้กระดังงาคงต้องไปนั่งขายเต้าฮวยตั้งนานแล้ว ส่วนเรื่องที่ชมมานั้น ฟังดูแล้วออกจะทะแม่ง ๆ พิกล คล้าย ๆ ว่าชมแกมด่า แต่กระดังงาชะอย่าง--ไม่มีคำว่ากลัวในหัวใจ

มีคนไหนบ้างที่ไม่เคยมีเซ็กซ์ เป็นคนเซ็กซ์จัดยังดีกว่าตายด้านตั้งแยะ แล้วมันเรื่องอะไรของคุณที่อยากรู้อยากเห็นว่าเวลาที่พี่มีอารมณ์เรื่องเซ็กซ์ขึ้นมาแล้วช่วยตัวเองด้วยวิธีใด ที่ถามเพราะจะจำเอาไปสอนแฟนตัวเองให้หัดทำเวลาที่คุณอยู่ห่างงั้นรึ แล้วมันเกี่ยวอะไรด้วยที่ว่าถ้าไม่ชอบเรื่องเซ็กซ์แล้วจะตอบจดหมายเกี่ยวกับเรื่องเซ็กซ์ไม่ได้...พระเจ้าห้ามรึไงจ๊ะ.

อายุแค่ 18 ปี ถ้ายังเรียนหนังสืออยู่ก็ยังเรียนไม่จบ พี่ว่าคุณไปสนใจเรื่องเรียนหนังสือไม่ดีกว่าหรือ ส่วนเรื่องชิ้นส่วนที่มีติดตัวมาตั้งแต่อ้อนแต่ออกนั้น มันจะเล็กจะใหญ่ก็ช่างมันปะไร ทำราวกับว่าชีวิตทั้งชีวิตนั้นขึ้นอยู่กับ ไอ้ที่เรียกว่าตัวเดียวอันเดียว คนเราลองเป็นคนดีเสียอย่าง ต่อให้จิ๋วเท่าจิ๋วก็มีคนรักและรู้เอาไว้เสียด้วยนะ ผู้หญิงดี ๆ ที่เป็นกุลสตรีนั้นเขาไม่ให้ความสำคัญของเรื่องเซ็กซ์จนออกนอกหน้าหรอก ยกเว้นเสียแต่ว่าคุณไปเจอะเจอกับสาวร้อนสวาทประเภททะเลไม่อิ่มน้ำ ซึ่งเมื่อใดก็ตามที่คุณหมดปัญญาปรนเปรอเธอละก้อ--เธอเป็นบินหนีทันที นี่แค่เบาะ ๆ นะ ที่ร้ายกว่านี้ไม่อยากจะพูด เพราะยังไง ๆ ก็เป็นผู้หญิงเหมือนกัน มันน่าเกลียดที่มาเหยียบย่ำเพศเดียวกัน

พี่ว่าเลิกคิดเรื่องทำให้มันใหญ่ได้แล้ว ไม่มีทางไหนหรอกที่สามารถทำให้ใหญ่ขึ้นมาได้ ยกเว้นเสียแต่ว่าคุณจะตัดของเก่าทิ้งแล้วเปลี่ยนอะไหล่ชิ้นใหม่แบบหนังเรื่อง เปอร์ซี่เครื่องหลุด ที่เคยเข้ามาฉายในเมืองไทยจนโกยเงินไปเป็นกระตั๊ก

ที่ถามมาน่ะไม่มากมายเท่าไหร่หรอก แต่เวลาตอบชิคะมันต้องยาว ทั้งนี้เป็นเพราะว่าพี่กระดังงานั้นค่อนข้างบ้าน้ำลาย...ลองได้ฝอยแล้วเป็นฝอยแหลก

รัก
กระดังงา

◆ *สวัสดีครับ คุณกระดังงา*

เป็นเพราะว่าผมไปเที่ยวบ้านเพื่อนถึงมีโอกาสได้รู้จักกับผู้หญิงที่น่ารักและมีความสามารถเพียบอย่างคุณ วันนั้นเป็นครั้งแรกจริง ๆ ที่ผมอ่าน *เพ็ญพักตร์* ที่ตามปกติแล้วไม่เคยซื้ออ่านเลย ผมชอบอ่านหนังสือเกี่ยวกับดาราและวงการภาพยนตร์ ที่เป็นเช่นนี้เพราะผมไม่รู้จริง ๆ ว่าจะไปหาซื้อ *เพ็ญพักตร์* ได้จากที่ไหน

จากหนังสือเล่มที่ผมได้อ่านนั้นเอง ผมเกิดความชื่นชอบในคอลัมน์ต่าง ๆ และนวนิยายทั้งเรื่องสั้นเรื่องยาว อ่านแล้วสร้างอารมณ์และจินตนาการได้อย่างวิเศษสุด ที่สำคัญคือว่าผมเป็นอีกคนหนึ่งซึ่งมีความต้องการทางเพศสูงมาก ที่เขียนมานี้เพื่อเป็นการระบายสู่ *คุณกระดังงา*

มีความสงสัยอย่างหนึ่งเกิดขึ้นแก่ผมหลังจากที่อ่านข้อเขียนของคุณ เพราะคุณเป็นผู้หญิงแต่ทำไมถึงมาทำหน้าที่ซึ่งส่วนมากมักเป็นผู้ชายทำ ขนาดว่าผมเองเป็นผู้ชายแท้ ๆ ยังคิดว่าตัวเองนั้นใจไม่กล้าพอที่จะทำ นับว่าคุณเป็นผู้หญิงใจกล้ามาก กล้าแสดงออกในเรื่องที่บ้านเรานั้นถือว่าเป็นเรื่องต่ำช้าลามก แต่เรื่องลามกแบบนี้แหละกำลังโด่งดังจนเป็นที่อับอายขายหน้าไปทั่วโลก เกี่ยวกับเรื่องผู้หญิงไทยบินออกไปขายตัวถึงเมืองนอกเมืองนา ผมว่าถ้าไม่มีเรื่องต่ำช้าลามกแบบนี้โลกเราคงเหลือแต่ต้นไม้ใบหญ้าท่วมโลก

มีเรื่องอยากจะรบกวนถามคุณสักนิดหน่อยเกี่ยวกับเรื่องอายุของคุณกระดังงา เพราะอยากทราบว่าเวลานี้คุณอายุเท่าไหร่ เห็นเก่งกาจในเรื่องเซ็กซ์เสียเหลือเกิน แต่ผมขอทายก่อนว่าคุณนั้นต้องมีอายุเกินยี่สิบปีขึ้นไป และอย่างสูงคงประมาณสามสิบเศษ ๆ สังเกตดูเห็นว่าตอบได้เปรี้ยวจี๊ดจับใจจริง ๆ

คุณกระดังงาครับ มีผู้หญิงคนหนึ่งที่เขาประกาศหาเพื่อนเที่ยวที่ชื่อ *สมศรี* ผมไม่ทราบว่าเดี๋ยวนี้เธอผู้นั้นปิดรับสมัครแล้วหรือยัง ถ้ายังผมอยากจะติดต่อกับเธอ ผมสนใจที่เธอกล้าพอที่จะแหวกกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของสังคมไทย และประกาศอิสรภาพทางเซ็กซ์อย่างกล้าหาญ ผมชื่นชมในตัวเธอมาก

ผมอยากรู้จักกับคุณสมศรีคนนี้จริง ๆ เพราะว่าเวลานี้ผมต้องเสียเงินในการไประบายความใคร่กับผู้หญิงบริการทางเพศเดือนหนึ่ง ๆ นั้นหลายพันบาท การได้รู้จักกับคุณสมศรีนั้นย่อมเป็นการดีต่อกระเป๋าของผม อีกทั้งมีความรู้สึกที่ดีกว่าด้วย เพราะว่าเธอไม่ใช่ผู้หญิงขายตัว...ร่างกายคงไม่ชอกช้ำมาก ถ้าคุณสมศรีอยากติดต่อกับผม ๆ ก็ยินดีอย่างยิ่ง รับรองว่าคนอย่างผมนั้นไม่มีวันเสียละที่จะทำตัวเป็นเป็นคนประเภทกินในที่ลับแล้วเอามาไขในที่แจ้ง

ผมมีอาชีพทำนาและลงมากรุงเทพฯทุกปี เป็นที่แน่ใจได้อย่างหนึ่งว่าคนอย่างผมนั้นไม่มีวันเสียละที่จะมีเวลามาเช้าซี้คุณสมศรีอย่างที่เธอกลัวคนอย่างผมแม้ว่าจะเป็นคนมีอารมณ์ทางเพศสูงแต่ก็ให้เกียรติผู้หญิงที่เป็นเพศเดียวกับเพศแม่ของผม รับรองว่าจะช่วยให้เธอมีความสุขซ้ำแล้วซ้ำ ๆ จนกระทั่งเธอเพ้อหายามผมอยู่ห่างไกลเธอ

เวลานี้ผมอายุ 24 ปี เป็นหนุ่มโสดโดดเดี่ยวเอกากาย ไร้สาวเคียง นอกเหนือจากสนคุณสมศรีแล้ว ผมยังสนที่จะมีสัมพันธ์สวาทกับคุณกระดังงาด้วย ถ้าคุณกระดังงาสนใจที่จะลองรสชาติของคนต่างจังหวัดซึ่งเป็นกระดูกสันหลังของชาติละก็อ- - ที่อยู่ของผมอยู่ในอุ้งมือคุณแล้ว มาหาผมเมื่อไหร่เป็นเห็นสวรรค์กลางท้องนาวันนั้น สาบานและสัญญาว่าผมนั้นมีพละกำลังพอ ๆ กับไอ้ทุยที่ผมขี่เล่นทุกวัน

ลาก่อนนะครับคุณกระดังงาคนสวยที่แสนเซ็กซี่และน่ารักน่าทำอย่างอื่นที่ทั้งมันทั้งสนุกสุดเหวี่ยง

อ ย า ก รั ก คุ ณ
ข วั ญ / ส ก ล น ค ร

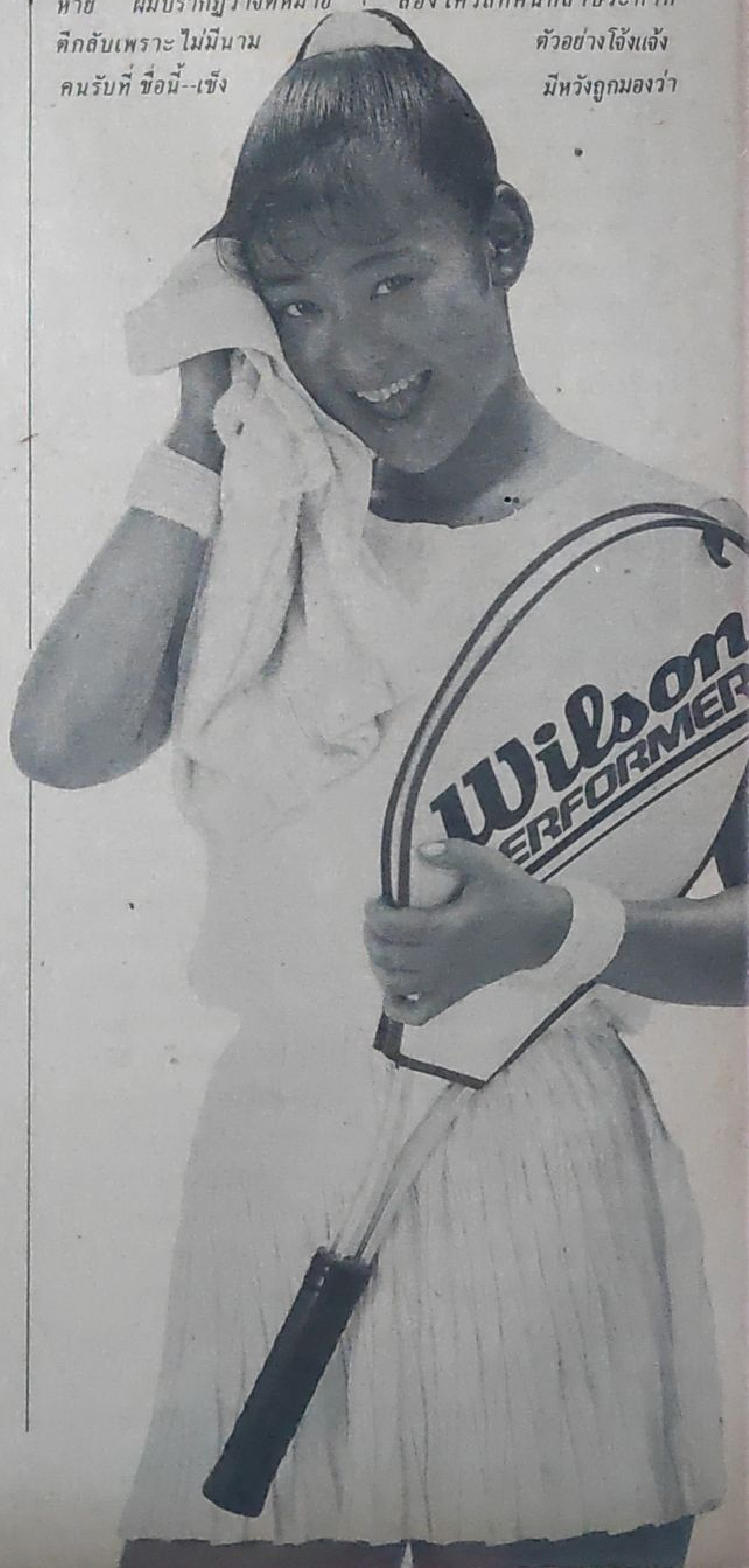
คุ ณ ข วั ญ ที่ รั ก

นี่เป็นจดหมายฉบับแรกของกระดูกสันหลังของชาติที่เขียนมาหากระดังงา ว้าว--ตื่นเต้นเป็นที่สุด ฝันมานานแล้วที่จะมีเพศสัมพันธ์ยามเย็นย่ำสนธยาท่ามกลางทุ่งนาที่เขียวชอุ่มด้วยเรียวข้าวที่กำลังระบัดใบล้อลมเล่น หอมกลิ่นหญ้ายามเบียดเคล้าและระคายเนื้อตัวนิด ๆ ยิ่งคิดยิ่งเซ็กซี่

เป็นเรื่องธรรมดา ๆ ที่หนุ่มน้อยวัย 24 ปี จะมีพลังเซ็กซ์เหลือเฟือ เออ--ถ้าอายุเพียงแค่นี้แล้วงอก่องอขิง เรียกไม่ลุกแถมปลุกไม่ตื่นแบบไม่ยอมฟื้นซิน่าแปลก

เรื่องคุณสมศรีนั้น อยากให้จบ ๆ เสียที เพราะเท่าที่กระดังงาส่งจดหมายไปให้เธอ มีการลงทะเบียนเสียด้วยเพื่อกันหาย ผมปรากฏว่าจดหมายตีกลับเพราะไม่มีนามคนรับที่ ชื่อนี้--เซ็ง

เรามาคุยกันอย่างเปิดใจดีกว่า แม้กระดังงานั้นจะเป็นผู้หญิง แต่ทว่า--ผู้หญิงนั้นสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องลุกขึ้นมาต่อสู้เพื่อสิทธิและเสรีภาพซึ่งถูกปิดกั้นมานาน แม้กระทั่งในปัจจุบันนี้ก็ยังไม่สามารถโงหัวขึ้นมาได้ ลองใครสักคนกล้าประกาศตัวอย่างโจ้งแจ้ง มีหวังถูกมองว่า

เป็นหญิงต่ำช้าที่ร่านร้อนในเรื่องตัณหาราคะ โธ่--ที่ผู้ชายไปเที่ยวระบายกับผู้หญิงทุกคืน-ทุกคืนกลับ ไม่เห็นว่าเป็นเรื่องแปลก ตัวอย่างที่เห็น ๆ คือคุณนั่นแหละ เพราะสารภาพมาแล้วว่าเสียเงินไปเดือนหนึ่ง ๆ นับพันบาท

เก่งจริงนะอายุแค่นี้ แค่ยี่สิบสี่เท่านั้นทำเป็นเก่ง กลัวว่าเก่งแต่ปากน่ะซิคะ--เก่งจริงน่ะไม่กลัว แต่ที่กลัวน่ะกลัวเก่งไม่นาน เพราะเบื้อ-เบื่อประเภทนกกระจอกกินน้ำแล้วมาคุยฟุ้งว่าเก่งยอดเยี่ยมกระเทียมดอง กลัวเหลือเกินว่าตามไปลองแล้วผิดหวังสาหัสสากรรจ์ แล้วเรื่องแบบนั้นน่ะมันเฮิร์ทนะคุณ

รัก
กระดังงา

◆ สวัสดีครับคุณกระดังงา

ไม่บอกก็ต้องรู้ว่าคนที่เขียนจดหมายมาหานั้นเป็นแฟนของ *กระดังงา* และ คอลัมน์ *ไขปัญหาเซ็กซ์* ที่อ่านมันที่สุด ผมเองเป็นผู้ชายอีกคนหนึ่งที่เขียนมารับกับคุณกระดังงาว่าเป็นคนที่มีอารมณ์ทางเพศสูงมาก แต่ผมระบายออกโดยการสำเร็จความใคร่ ผมทำเช่นนี้ประมาณอาทิตย์ละ 3- 4 ครั้ง บางวันถึง 2 ครั้งก็ยังเคยการที่ผมซื้อ *เพ็ญพักตร์* ก็เพื่อมาระบายความใคร่โดยเฉพาะ บอกตามตรงว่าผมอยากร่วมเพศกับผู้หญิงซักคนหนึ่ง เพราะตั้งแต่เกิดมาผมยังไม่เคยเรื่องร่วมเพศเลย มีแต่ทำมืออย่างเดียว ถ้าได้ลองของจริงคงดีแน่ ๆ ไม่ทราบเหมือนกันว่าถ้าผมจะให้คุณอา (ความจริงอยากเรียกพี่มากกว่า) เป็นสื่อกลางให้ผมกับผู้หญิงสักคน เพื่อว่าจะได้มีประสบการณ์ร่วมกัน พอจะช่วยได้ไหมครับ ไม่ทราบว่าขอร้องมากเกินไปหรือเปล่า

บอกผมหน่อยได้ไหมว่ามีผู้หญิงเขียนแบบนี้มามั่งไหม มีใครที่อยากลองแบบผมบ้างไหม ไม่ว่าใครก็ได้ที่มีความต้องการตรงกันและพี่คิดว่าเหมาะสมกับผม ตอนนี้ผมอายุ 23 ปี กำลังเรียนอยู่ที่รามฯ

ผมไม่รู้หรอกว่าความฝันผมนั้นจะเป็นความจริงขึ้นมาได้หรือเปล่า

ผมมีเรื่องจริงเรื่องหนึ่งที่ผมอยากเล่าให้ฟัง

มีอยู่วันหนึ่งที่ผมเกิดมีอารมณ์ทางเพศขึ้นมา ผมแก้ผ้าแล้วเอาเจ้าโลกผมยื่นออกไปที่นอกหน้าต่างแล้วก็บรรเลงเพลงชักเข้าชักออก ทีนี้บังเอิญที่บ้านข้าง ๆ บ้านผมตามปกติแล้วปิดสนิทหมดทุกบาน ทุกอย่างกำลังเป็นไปด้วยดีและปลอดภัยไร้กังวล แต่ที่ไหนได้-- พอจวน ๆ ที่ผมจะเสร็จอยู่รอมร่อ พิษกำลังจะถูกพ่นออกมา ผู้หญิงคนที่อยู่ข้างบ้านผมก็เปิดประตูออกมาพอดี พอเค้าเห็นแบบนั้นเค้าก็เอามือปิดปากแล้วทำท่าตกใจนิด ๆ พอเอามือลงเค้าก็ยิ้มนิด ๆ ผมเลยทำต่อจนกระทั่งน้ำรักพุ่งออกมา

จากนั้นผมก็หลบมุมวูบ ผมสั่นไปทั้งตัวเลยครับ ยอมรับว่ามันเป็นเรื่องที่ตื่นเต้นมีรสชาติดีพิลึก ขอโทษด้วยนะที่เขียนจดหมายฉบับนี้มาหา จะขอบคุณมากถ้าตอบ

ด้วยนับถือ
หน่อง/บางกอกน้อย

คุณหน่องที่รัก

ช่างเป็นเด็กที่น่ารักเสียจริง ๆ ที่ยังไม่เคยไปเสียเนื้อเสียตัวกับสาวใด ไม่รู้ว่าจริงเหมือนที่ว่ามารึเปล่า แฮ่ม--นาน ๆ ได้รับจดหมายที่ทำให้มีความสุขมั่ง เพราะเท่าที่อ่าน ๆ มามักเจอแต่พวกที่มีประสบการณ์เพียบประเภทจะแต่งงานด้วยต้องพาไปเช็คเลือดเสียก่อน

เรื่องที่คุณอยากมีประสบการณ์กับสาว ๆ แต่--ต้องให้หาให้เนี่ย--มันน่าเกลียดไปหน่อยมั้ง ขนาดอายุตั้ง 23 ปีแล้วนะ ไม่ใช่ไก่อ่อนที่เพิ่งสอนขันเสียด้วย สาว ๆ ในมหา' ลัยนี้มีมากมายเป็นพัน ไม่ต้องตาต้องใจใครมั่งเลยเรอะ เออ--มันก็ดีไปอย่างที่รู้จักแต่แค่ทำมือ แบบนี้ค่อนข้างปลอดภัยสำหรับสาว ๆ ที่คุณพาไปควง

คุณนี่พิเรนเหมือนกันนะ มีเยี่ยงอย่างที่ไหนกัน จะชักว่าวทั้งทีดันยื่นออกไปชักนอกหน้าต่าง แล้วตอนมีคนเห็นแทนที่จะหดกลับทำต่อจนเสร็จ อยากคิดจังเลยว่าคุณเป็นโรคจิตอ่อน ๆ ประเภทชอบโชว์ คือ เอ็กซ์ซีบิชั่นนิสม์ ไงล่ะ--อย่างไรก็ดีคนที่ป่วยด้วยโรคแบบนี้ไม่ค่อยมีอันตรายเท่าที่ควรหรอก เพราะทำได้อย่างมากแค่งัดเอาออกมาอวดหรือชักให้ดูเท่านั้น จัดเข้าประเภทไม่น่ากลัวแต่น่ารำคาญ แต่พวกนี้ถ้ามาเจอกับกระดังงา มีหวังโดนหยิกลำกล้อง...

มีอยู่อย่างที่คุณไม่แน่จริง คือ ไม่ยอมให้กระดังงาลงที่อยู่ของคุณในหนังสือ รับรองว่าถ้ามีสาวใดติดต่อมาละก้อ--เป็นไม่ส่งไปให้นะจ๊ะ

รัก
กระดังงา

ถึงผู้อ่านทุกท่านที่ติดใจใน 'กระดังงา ไขปัญหาเซ็กซ์' ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย ถ้าคุณมีปัญหาเชิญปรึกษาได้ที่ 'กระดังงา' หรือถ้าไม่มีปัญหาแต่มีเรื่องอื่น ๆ ที่อยากจะคุยจะแซวจะอะไรต่อมิอะไรก็เขียนจ.ม.ส่งมาได้ที่ ตู้ปณ. 130 ดุสิต กทม. 10300 ถ้าต้องการคุยส่วนตัวช่วยสอดซองติดสแตมป์แนบมาด้วยนะจ๊ะ!

ร้อยเล่ห์สิเน่หา

29

จากเรื่อง MY MOTHER TAUGHT ME
ของ TOR KUNG . THE TRAVELLER'S COMPANION SERIES
โดย พงษ์ดำรง

ปากที่ข้างหูผมกับการจูบและกระซิบว่า

"ใช่...ใช่แล้ว เย่อแม่ อึ๊บแม่...แม่ชอบให้ลูกเย่อแม่อย่างนี้...ดูดนมแม่ด้วยซิ..."

หล่อนแอ่นอกให้ผม... ผมมองตาหล่อนแล้วก้มลงดูดหัวนมของหล่อนสลับกัน ทั้งดูดทั้งเลีย หล่อนออกอีกแล้ว... ผมรู้จากปฏิกิริยาในกายของหล่อน ศีรษะห้อยฟุบและปากอ้าค้าง เดี๋ยวหนึ่งหล่อนก็สัมผัสผมที่ข้างกายทำสัญญาณว่าผมควรจะหยุดได้ หล่อนยึดผมอยู่เช่นนั้นจนแรงปรารถนาดับลง นัยน์ตามองเข้าไปในดวงตาผมแล้วหล่อนก็เริ่มร้องเพลงใส่หูผมอีก ดูเหมือนมันจะมีส่วนเร่งเร้าอารมณ์หล่อนเมื่อพูดว่า... *"เย่อแม่...อึ๊บแม่..."* หล่อนพูดซ้ำไปซ้ำมาแล้วก็หยุดผมไว้เมื่อหล่อนจะออกมาอีกครั้ง... แล้วหล่อนก็เริ่มต้นใหม่อีก พร้อมทั้งกระซิบความลามกสัปดนกรอกใส่หูผม แต่ละครั้งผมก็ใกล้ถึงจุดสุดยอดแทบทุกทีไป ที่สุดผมถึงสะอื้นด้วยปรารถนาจะให้มันถึงจุดอันเป็นสุดปรารถนาเสียที

"เด็กน้อยอยากออกเต็มทีแล้วใช่ไหม" หล่อนกระซิบถาม *"ลูกชายอยากออกในตัวแม่ใช่ไหม เด็กน้อยต้องการฉีดน้ำรักของเขาเข้าไปในมดลูกที่แม่ไม่ได้คุมกำเนิดไว้ เพื่อจะให้น้องคนใหม่อีกคนใช่ไหม ถ้าเป็นงั้น...แม่ก็ต้องการมันเหมือนกัน เอาละ...แม่จะยอมให้ลูกออก แล้วทีนี้แม่ก็จะให้ลูกชายทำให้แม่ออกพร้อมกันไปด้วย"*

ผมกระแทกกระทั้นหล่อนเร็วขึ้น...เร็วขึ้น...เสียงพูดเจ๊ว ๆ กลายไปเป็นเสียงครวญครางแล้วขณะนี้ ปากของหล่อนอ้าและเห็นน้ำลายไหลริน ผมไม่เคยจูบหล่อนเลย ดังนั้นผมจึงโน้มตัวลงเมื่อรู้สึกว่ามันมาจากทุกส่วนในกาย

หล่อนเอามันเข้าปากด้วยความนุ่มนวลอ่อนหวาน... ผมพยายามจะชักออกซึ่งหล่อนเข้าใจทั้งยังดูดรุนแรงขึ้น... แต่ก่อนที่ผมจะกระฉูดหล่อนก็ปล่อยตัวผม

หล่อนพร้อมกับร้องคู

"ออกเลยแม่...ออก...ไอ้ลาส์น้อยมันกำลังอึ๊บให้แม่ออกเดี๋ยวนี้แหละ"

ผมจูบหล่อนอย่างดื่มด่ำที่ริมฝีปากนุ่ม นัยน์ตาของหล่อนฉายฉาบด้วยไฟราคะที่ลุกโพลง ขณะที่ผมกระแทกกระทั้นอย่างไม่ปราณีปราศรัย ร่างของเราเกี่ยวกระหวัดรัดกันเหมือนงูใหญ่ แล้วเหยียดคึงเมื่อถึงจุดสุดยอดในเวลาเดียวกัน มันตื่นเต้นระทึกใจเหมือนมีมโหฬีวงใหญ่บรรเลงเพลงโหมโรงอย่างไรอย่างนั้น

ผมตื่นจากหลับ...นึกไม่ออกว่าตัวเองอยู่ที่ไหน รู้แต่ว่า

ร้อยเล่ห์เสน่หา

ความสุขมันวิ่งไล่กันชุลมุนอยู่ในกายผมซึ่งผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมเป็นเช่นนั้น แต่ผมอยู่ในขั้นของอารมณ์วิไล... มันแทรกซึมอยู่ทุกส่วนของร่างกาย รุ่งโรจน์โชติช่วงด้วยประกายแห่งความสุขอันสมบูรณ์ในตัวมัน...ในความบริสุทธิ์แท้ ผมหันหน้าไปสบตาแม่ มันน่าช็อคหยอกเมื่อไหร่เมื่อเห็นว่าใบหน้าของเราห่างกันไม่ถึงคืบ หล่อนหนุนอยู่บนหมอน นึกออกแล้ว...ทันใดนั้นผมก็เลื่อนสายตาต่ำลง อกของหล่อนใหญ่โตโอฬารซ่อนอยู่ใต้ผ้าห่ม เห็นหัวนมเป็นปุ่มปมตรงส่วนยอด มือข้างหนึ่งของหล่อนดึงผ้าห่มลงช้า ๆ ทรวงอกซึ่งเป็นของสงวนนิ่งเปลือยเปล่าอยู่ตรงหน้าผม... เป็นประกายในแสงแดดยามอรุณที่ทอแสงเรื่อเรือง ผ้ายังร่นอยู่เรื่อย ๆ ผมยกตัวขึ้นโดยใช้ศอกยัน ชายโครงปรากฏให้เห็นหน้าท้องที่นุ่มเนียน กลุ่มขนที่ดกรก ผมคลานเข้าไปหามัน ขางามทั้งคู่ก็ถ่างออกแยกยกส่วนนั้นขึ้น ผมดิ้นเข้าหาจนได้เห็นมันอย่างจะแจ้ง มือทั้งสองพร้อมนิ้วค่อยเปิดส่วนนั้นออกด้วยลีลายั่วน้ำลายเพื่อให้ผมได้เห็นส่วนที่อยู่ข้างใน ผมยกหัวขึ้น...พ้นหน้าท้องคือกรอบหน้าที่แทรกอยู่ระหว่างนมสองเต้า...แม่ยิ้มให้ผม

เช้าแล้ว...

"ทุกเช้า...ฉันจะเสนอกายให้เธอดู ให้เธอสัมผัส ให้เธอชิม ให้เธอรัก และให้เธอใช้และทุกเมื่อ ไม่ว่ากลางคืนหรือกลางวัน" หล่อนปลุกใจผมขณะคลานเข้าหา อกใหญ่ของหล่อนไกวแกว่ง หล่อนจูบผมแผ่วเบาแล้วซบลงบนตัก อมไอ้หนูผมไว้ในปากอย่างนุ่มนวล...หล่อนเงยหน้ามองผมอย่างรักใคร่

"ฉันเป็นของเธอแล้วลาส์ลูกชาย...ทุกอย่างที่ฉันเป็นจะสนองทุกชีพจรและความปรารถนาที่ซ่อนเร้นของเธอ...ทุกอย่าง... และหากฉันทำให้เธอพอใจไม่ได้เงินของฉันก็จะหาคนที่สามารถมาทำแทน รายได้ต่อวันของฉันมากกว่า 25,000 โครน และตอนนี้มันเป็นของเธอตราบชั่วชีวิต ฉันบูชาเธอลาส์ชั่วชีวิตฉัน...ฝันอยากจะได้สิ่งที่เธอเพิ่งจะได้ให้ ส่วนหนึ่งมันเป็นปมด้อยที่ฉันมี ฉันต้องการเป็นผู้สนองให้กับเด็กผู้ชายรุ่นหนุ่ม และจำเพาะอย่างยิ่งกับคนที่เป็นลูกชายฉันเอง จิตแพทย์หลายคนพยายามรักษาฉันในเรื่องนี้ แต่ไม่ว่าใครหมอคนไหนไม่เคยทำได้สำเร็จ...เพราะอะไร ก็เพราะเนื้อแท้แล้ว มันเป็นความต้องการที่แท้จริงของใจฉันเอง จริงนะ...ฉันวางแผนเป็นปีที่จะมีลูกชายสักคนเพื่อฉันจะได้เป็นของเขาอย่างที่ฉันต้องการ แต่ฉันก็ไม่เคยมีลูกชาย ที่สุด... ฉันก็ทนรอต่อไปไม่ไหว เลยต้องตัดสินใจหาลูกเลี้ยง...ลูกบุญธรรม"

ผมก้มลงมองหน้าหล่อนด้วยความภูมิใจในแววตา หล่อนเลียผมหน่อยก่อนจะเริ่มเล่าต่อ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

คืนนั้น พระจันทร์เป็นสีเลือด

พิษแค้นจากอดีต

แปลกที่ว่าทำไมจึงมีคนอยู่เฉพาะที่ร้านแห่งนี้ คนทั่วไปที่อยู่ตามบ้านเรือนหลบหน้าไปข้างไหน ทำไมจึงไม่โผล่หน้ามาให้เห็นเอาเสียเลย อะไรต่ออะไรทำไมมันคล้ายความฝันเข้าไปทุกที วูบวาบเป็นจริงเป็นจังแต่พอตื่นก็จำความได้กระท่อนกระแท่น ทั้งที่เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นขณะฝันสะดุดหยุดลงตอนตื่นจากหลับ แต่พอจะทบทวนถึงเหตุการณ์ซึ่งเกิดที่ปากทาง หมู่อสูรกายผู้มีตาเรืองแสงที่ปรากฏกายให้เขาได้เห็น นกปีศาจที่มีลักษณะเป็นเวตาล จอมอสูรกายมันออกจะดูเป็นเรื่องเหลือเชื่อและไม่ติดต่อเป็นเนื้อเดียวกัน

บังมัดถูกฉีกออกเป็นชิ้น ๆ อันนี้จำได้แม่นยำ อาการคลั่งของนางน้อม แมวปีศาจฝูงอสูรกายที่ถูกซัดด้วยข้าวสารเสกซึ่งมีลักษณะเรืองแสงและทำให้ลุกไหม้ได้ ทักษ์หันมองเพื่อนที่ร่วมทางมาทีละคน เขารู้สึกครึ่งต่อครึ่ง ส่วนหนึ่งรู้สึกคุ้นเคย แต่อีกส่วนพอให้นึกหน้าเขาก็นึกไม่ออก นึกไม่ออกว่านายแก้วก็ดี นายหยัด นางน้อม บันดล แม้สารวัตรนาวินมีหน้าตาเป็นเช่นไร เหมือนพบกันเจอกัน รู้จักกันในความฝัน...พอตื่นก็ลืมหมด เขาลองหยิกตัวเอง...แล้วก็รู้สึกเจ็บ

"มีอะไรหรือครับคุณทักษ์" สารวัตรนาวินหันมาถาม

"ผม...ผมสงสัยตัวเองว่าขณะนี้ผมหลับแล้วฝันหรือว่ามันอย่างไรกันแน่..."

ทั้งที่ขณะนั้นเป็นเวลาเพิ่งจะเลยเที่ยงวันได้ไม่กี่นาที แต่กลุ่มเมฆที่ลอยทะมึนอยู่เหนือเรือนไม้หลังนั้น ได้บดบังแสงอาทิตย์เสียจนเกิดความมืดครึ้มราวกับเป็นเวลาเย็นย่ำ สร้างบรรยากาศของความน่าสะพรึงกลัวให้ทวีเพิ่มมากขึ้น

ทุกคนเริ่มมองตากันเมื่อสาวเท้าใกล้ตัวบ้านเข้าไป...

มันตั้งอยู่ในความสงบท่ามกลางความเยือกเย็นที่ประหลาด คือเย็นจนเยือก ทักษ์ สารวัตรนาวิน บันดล นายแก้ว และนายหยัด เดินเรียงหน้ากระดานไปพร้อม ๆ กัน

เพียงไม่กี่เมตรที่จะถึงบันไดบ้าน บานประตูชั้นล่างที่ปิดสนิทอยู่แต่แรกก็เปิดออกเอง โดยไม่เห็นตัวผู้เปิด..

เพียงเท่านี้ขวัญของคนทั้งหมดก็ไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแล้ว โดยเฉพาะนายแก้วและนายหยัด

สารวัตรนาวินมองตาทักษ์อีกครั้งหนึ่ง ก็เห็นว่าดวงตาคู่นั้นบอกความกำสรดสังเวชและท้อแท้อย่างเห็นได้ชัด

"บา...ยังไม่ทันไร มันก็ข่มขวัญกันถึงเพียงนี้แล้วเหว่ย" นายหยัดพูดเสียงสั่น ในมือของแกถือดาบคม และที่คอก็มีสร้อยลูกประคำเหมือนคนอื่น ๆ

"นี่มันกลางวันแท้ ๆ ถึงอย่างไรผมก็ไม่เชื่อว่า ภูติผีปีศาจมันจะมีฤทธิ์มีอำนาจมากมายขนาดจะลุกขึ้นมาทำอันตรายอะไรเราได้" ทักษ์ว่าเพื่อปลอบขวัญเพื่อนร่วมชะตากรรม

สารวัตรนาวินขยับปืนที่ซองข้างสะเอว*"อาจไม่จำเป็น"* เขาพูดกับตัวเอง *"ใช้ปืนยิงผีมันก็คงเสียกระสุนเปล่า...มีดน่าจะดีกว่า"* มือเลื่อนไปคลำมีดสปาต้าที่พกมา

ทุกคนเดินเข้าไปในบ้านร้างแห่งนั้น กำลังที่ตกตะลึงกับเครื่องเรือนโบราณและการตกแต่งที่งดงามอย่างไม่น่าเชื่อ นั้น บานประตูก็ปิดเข้าหากัน อันเป็นผลทำให้ทุกคนถึงมีอาการสั่นเทาด้วยความหวาดกลัว

"ไม่น่า...มันก็แค่ข่มขวัญกันเท่านั้นเอง" ทักษ์พูดลอย ๆ

"ผม...ผม..." นายแก้วมีอาการติดอ่างด้วยความสยองขน *"โอยหัวใจของผมมันจะหยุดเต้นเสียให้ได้แล้วละครับ..."*

"ไม่มีอะไรน่า..ก็แค่ลมมันพัดประตูปิด" ทักษ์ว่า

"ตอนเรามาลมก็พัดประตูเปิดรับ พอเข้ามาก็พัดปิดซัง...อย่างนั้นหรือครับ" นายแก้วขาแข็งไม่สามารถจะก้าวเดินได้ แล้วเถียงด้วยเสียงสั่น ๆ

สารวัตรนาวินกัดฟันกรอด

"เรามากันตั้งหลายคนกลัวอะไรไป...รีบไปข้างบนด้วยกัน...หรือว่าจะแยกกันไปดูตามห้องดี"

"ปะ... ไปด้วยกันทั้งหมดดีกว่ามั้ง" นายหยัดว่าเสียงสั่น

บันดลอดยิ้มไม่ได้ทั้งที่ตัวเองก็ออกจะหวาดอยู่ไม่น้อย

"แต่ผมว่าแยกดีกว่า บันดลไปกับพ่อ แก้วไปกับสารวัตร ส่วนผม...ผมคิดว่าผมไปคนเดียวได้"

"เฮ้ย..จะดีหรือ" นายหยัดค้าน

"สารวัตร บันดล แก้ว ว่าไง" ทักษ์ถามความเห็น

"อย่างนั้นก็ได้..ผมว่าดี" สารวัตรหนุ่มยืนยัน

"ผมก็เหมือนกัน" บันดลเสริม

"แต่... ไอ้ดลเอ๊ย...มึงนะ" นายหยัดกัดกรามใส่ลูกชาย

"แล้ว...แล้วถ้าเจอ...ผะอิ...ผี...จะห้ายถามยางงาย" นายแก้วถามเสียงยานเหมือนเทป

พระจันทร์เป็นสีเลือด

หย่อน

"ส่งวิญญาณให้มันไปผุดไปเกิด พวกมันเป็นผีดิบ เป็นความตายที่ยังไม่สมบูรณ์ ฆ่ามันอีกทีด้วยลิ่มไม้พวกนี้...ผมทำพิธีแล้ว ขอคุณพระรัตนตรัยช่วยปลดปล่อยพวกมันให้หลุดจากห้วงกรรม เพื่อจะได้ไปผุดไปเกิดอย่างไรพวกเราก็มีสร้อยลูกประคำ...มันทำอะไรเราไม่ได้อยู่แล้ว" เขาหยุดหน่อยหนึ่งก่อนจะพูดว่า *"ถ้าไม่ได้ผล"*

สิ่งที่บันดลล้วงออกจากย่ามแล้วส่งให้คือลิ่มไม้ขนาดกว้างสองนิ้ว และยาวประมาณหนึ่งฟุต คนละสี่เล่ม

"แล้วถ้ามันเกิดมีมากกว่านี้..." นายแก้วออกสงสัย

"คงไม่มากกว่านี้หรอก" ทักษ์ตอบอย่างไม่มั่นใจนัก *"หรืออย่างไร...ดาบของเรานั่นแหละ แทงมันเข้าไปให้ตรงหัวใจ"*

ทุกคนมองตากันอีกครั้งก่อนจะพูดว่า...*"โชคดี"*

คนทั้งหมดโยกย้ายกันไปแล้ว นายหยัดและบันดลแยกไปด้านหนึ่ง สารวัตรนาวินและนายแก้วไปอีกทางหนึ่ง

■ ■ ■

ภายในบ้านมืดครึ้มและวังเวง กับเย็นเยือกเข้าไปถึงกระดูกดำ สองพ่อลูกเดินขาสั่นเข้าไปในห้อง ๆ หนึ่ง ไม่มีอะไรนอกจากห้องธรรมดา ๆ ที่มีการจัดแต่งอย่างดี ทำให้เกิดความมั่นใจขึ้นมาว่าไม่มีอันตรายอะไร แต่กระนั้นในมือของคนทั้งสองก็ยังกำอาวุธไว้แน่น.. จากห้องนี้...ผลักประตูเข้าไปในห้องข้างบันไดเวียนซึ่งมีขนาดเล็กและค่อนข้างมืดมาก บันดลเดินนำเข้าไปก่อนมีนายหยัดตามไปติด ๆ มันมืดเสียมองอะไรแทบไม่เห็น

"มี.. หน้า.. หน้า.. หน้าต่างไหมลูก"

"ผมกำลังมองอยู่เหมือนกันละพ่อ" บันดลตอบแทบจะทันควัน

"หน้าต่างหรือ..." เสียงเย็น ๆ ของผู้หญิงถามมาจากมุมมืด *"อยู่ข้างขวามือไง"*

"ไอ้คล..." นายหยัดร้องสุดเสียงแล้วโผนเข้าหาลูกชาย *"เสียง...เสียง...คราย"*

"ก็ฉันไง..." เสียงเดิมตอบมาอีก

ภายในบ้านมืดครึ้มและวังเวงกับเย็นเยือกเข้าไปถึงกระดูกดำ

"แล้ว...แล้วแกเป็นใคร"

"รู้ไปจะได้ประโยชน์อะไร พวกแกเข้ามาทำอะไรกันที่นี่..มารบกวนเราทำไม"

บันดลซึ่งเงี่ยหูฟังอยู่นานจับทางมาของเสียงได้แล้ว และเมื่อตาของเขาชินกับความมืดเขาก็เห็นเงาดำของคน ๆ หนึ่งหรือผีตัวหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้โยกตรงมุมห้อง ที่เห็นถนัดนั้นก็คือนัยน์ตาสีเขียวที่ส่องกระทบแสงไฟฉายเล็ก ๆ ที่เขาฉายกราดหาเป้าคู่นั้น

"ไอ้คล! เร็ว...รีบจัดการ" นายหยัดบอกเสียงสั่นเหมือนเดิม

"จัดการอะไร" เสียงเย็น ๆ แต่ห้าวด้วยเป็นเสียงผู้ชายดังมาทางข้างหลัง

"ว้าย ไอ้คล...อีกตัวแล้ว...กู...กู..." นายหยัดร้องว้ายอย่างลืมตัวเพราะกลัวเต็มที่ สองพ่อลูกยืนเบียดกัน ใจเต้นเหมือนรัวกลอง บันดลเองก็ถึงสะท้านมัน...น่ากลัวกว่าที่คิดอย่างบอกเล่าไม่ได้ด้วยคำพูดหรือการบรรยาย

■ ■ ■

ทักษ์สืบเท้าขึ้นบันไดไปยังชั้นบนของตัวบ้าน มันออกจะมืดแต่ก็ยังดีที่มีแสงสะท้อนเข้ามาจากบานกระจกสีด้านบน ทุกย่างก้าวเขาเดินไปด้วยความระมัดระวัง มีมีดหมอของบังมัดกระชับอยู่ในมือ ห้องที่เขาก้าวเข้าไปเป็นห้องใหญ่ มีเตียงเหล็กตั้งอยู่ด้านหนึ่ง ตู้เก็บของใบใหญ่ และสภาพสิ่งที่ใช้ตกแต่งซึ่งโบร่ำโบราณและทรงค่า แต่ที่สะดุดตาก็คือรูปถ่ายที่ข้างฝาซึ่งมีสีน้ำตาลซีด หากชัดเฉพาะดวงตาที่มองดูเขาอย่างเกลียดชัง

จากเครื่องแต่งกายและอะไรบางอย่างบอกได้ว่ามันอยู่ในสมัยรัชกาลที่ห้า

เจ้าของบ้านนี้จะต้องเป็นคนสามแผ่นดิน เริ่มแต่สมัยพระพุทธเจ้าหลวงลงมาพระมงกุฎ และสุดสิ้นลงในต้นสมัยรัชกาลที่ 7 ก่อนเปลี่ยนแปลงการปกครอง และมีรูปภาพรูปหนึ่งซึ่งเขาคุ้นเคยอย่างดี...คุ้นเคยเห็นในฝันเป็นครั้งคราวหากจำไม่ได้ตอนตื่น กับมีอะไรบางอย่างบอกว่าเคยรู้จักผู้ชายคนนี้มาก่อน เป็นคนหน้าเหี้ยม จมูกงุ้ม และนัยน์ตาคมเหมือนเหยี่ยว

ทักษ์ยืนพินิจรูปนั้นอย่างตั้งใจ และก็จะยิ่งเหมือนเหมือนจะนึกอะไรได้ขึ้นมาเรื่อย ๆ

"จำกูได้ไหม ไอ้ศร...กูไง" เสียงแหบต่ำมีกังวานทั้งน่าเกลียดน่ากลัวดังมาจากทางด้านหลัง

"มึงไม่เปลี่ยนเลยนะ..เป็นสิบเป็นร้อยปีมึงก็ยังเหมือนเดิม"

เสียงนั้นท้าทายอีกเมื่อทักษ์หันไปมอง มันคือจอมอสุรกายตัวนั้นนั่นเอง หัวกะโหลกแหลมหลิม จมูกโง้งเป็นตะขอ และนัยน์ตาดุเหมือนเหยี่ยว และที่แปลกคือนัยน์ตาดวงนั้นไม่มีตาขาว หากเป็นตาสีแดงกลมทั้งดวง

"กูรอมึงมานานเหลือเกิน...รอเป็นเดือนเป็นปี ไม่รู้ว่ามึงไปอยู่เสียที่ไหน ตลอดสมัยรัชกาลที่เจ็ดมึงก็ไม่ได้เกิด รัชกาลที่แปดก็ไม่ได้เกิด มาเกิดเอารัชกาลที่เก้านี่เอง คนชั่วอย่างมึงมันคงไม่จมอยู่แต่ในนรกหรอก...มันต้องเกิด...เกิดแน่ ๆ"

มันพูดมาจากเก้าอี้โยก บ้านนี้มีเก้าอี้โยกเยอะเสียจริง...ในห้องนี้มีสามตัวแล้วที่เห็น

"แต่เกิดเป็นสัตว์ เป็นหมาขี้เรื้อนบ้าง เป็นเหี้ยบ้าง ตะกวดบ้าง"

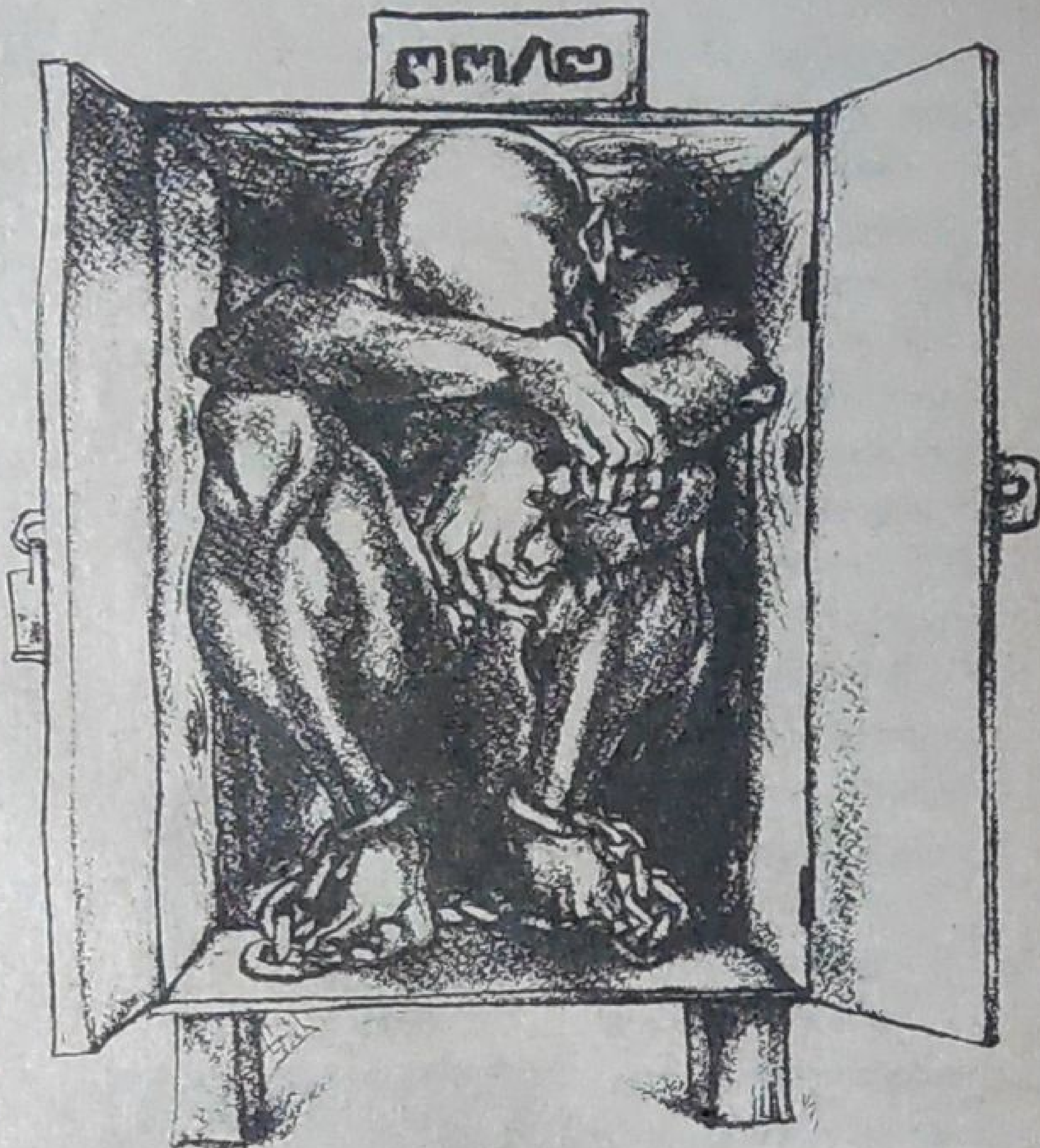
ทักษ์ยืนฟังมันพูดนิ่ง ๆ เขาอยากรู้เรื่องอดีตมากกว่าจะได้ตอบ

"แล้วที่สุด...มึงก็ได้เกิดเป็นคน แล้วก็จำต้องมาที่นี่...มาถามหนี้เก่าที่มึงทำไว้กับกู"

"ขอโทษเถอะครับ" ทักษ์หลุดปากถาม *"ผมทำอะไรกับใครไว้ที่ไหน"*

ปีศาจหัวเราะเสียงดังก่อนที่จะหยุดตอบ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

นรก ตอนที่ 12

เรือล่มหน้าประตูแดน

"ฟังประกาศ! ผู้ต้องขังที่จะไปพ.บ.โปรดมารวมที่หน้าหมวดควบคุมได้แล้ว"

"ฟังประกาศ! ผู้ต้องขังที่จะไปพ.บ.โปรดมารวมที่หน้าหมวดควบคุมได้แล้ว"

มันจะดังไปทั่วแดนจากลำโพงที่ติดอยู่ตามจุดต่าง ๆ ในวันอังคารหลังเคารพธงชาติเล็กน้อย พ.บ. หมายถึง *โรงพยาบาล* ใครอยู่แดนนี้จะไปพ.บ.ต้องไปวันอังคาร ส่วนวันอื่น ๆ จะได้รับอนุญาตให้ไปได้ก็ต่อเมื่อเป็นคนป่วยที่มีอาการหนัก หรือมีใบนัดจากหมอ รวมถึงคนไข้ฉุกเฉินอันเกิดจากอุบัติเหตุในการทำงาน ซึ่งมีน้อยกว่าคนไข้ประเภทตีรันฟันแทงกัน พวกหลังนี่ก็มีสิทธิ์ได้ไปเช่นกัน แต่ไม่ได้เดินเข้าแถวไปอย่างคนอื่นเขาน่ะ..ไม่หาม ก็หิ้วปีก หรือหนักกว่านั้นก็นั่งรถเข็นโรงเลี้ยงห้อตะบึงไป

สำหรับคนไข้ที่จะไปพ.บ.ในวันนี้หรือวันไหน ๆ ที่ไม่ใช่อย่างรายหาม หิ้ว ก็ต้องเสนอหรือแจ้งความประสงค์ไปยังหมวดควบคุมก่อนเคารพธงชาติ หากเกินจากนี้ไม่มีหวังได้ไป แต่มีหวังถูกตะเพิดด้วยน้ำเสียงคุกร้าว ของไอ้คนซึ่งมีหน้าที่เก็บใบเสนอขึ้นให้หัวหน้าหมวดฯ เซ็นอนุญาต

ใบพ.บ.แต่ละครั้งจะมีจำนวนเป็นร้อยขึ้นไป แต่ที่ป่วยจริง ๆ มีอยู่ไม่ถึงครึ่ง นอกนั้นเป็นพวก *'ป่วยการเมือง'* ในจำนวนคนไข้ประเภทนี้จะมีอยู่จำนวนหนึ่งที่ผ.ช.ล.ผู้ควบคุมจะจับตาเป็นกรณีพิเศษทุกครั้งไป มันไม่ใช่พวกหลบงานที่แอบแฝงไปเหล่ขาขาว ๆ ก้นงอน ๆ ของพยาบาลหรือไปดูหน้าอ่อนจากแดนอื่นเท่านั้น..." เท่านั้น- - แต่มันร้ายกว่าเพราะมันจัดอยู่ในประเภท *'เรือ'* ลำหนึ่งถึงมันจะเป็นแค่ *'เรือบด'* ก็เถอะ แต่มันก็เป็นเรือที่สามารถนำสินค้าจากนอกแดนเข้าสู่ภายในแดนได้อยู่เป็นประจำ

สินค้าของพวกมันก็คือ *'ยาเสพติด'* ผงขาว, กัญชา, ยาเมา ด้วยเหตุฉะนี้เมื่อมีมันร่วมอยู่ในขบวนคนไข้ไปพ.บ.ในครั้งไหน ใครที่ควบคุมจะถูกกำชับทั้งจากหัวหน้าหมวดและหัวหน้าผ.ช.ล.ให้ควบคุมอย่างใกล้ชิด ผิดหูผิดตากลับมาจะได้แก้ผ้าค้นกันยันทวารหนัก ไม่งั้นแล้ว- - อาทิตย์นั้นจะมีคนเมากันเกลื่อนแดน จะมีคนแทงกันเพราะแย่งยา จะมีคนถูกข่มขืนเพราะเมายาเม็ด

อาทิตย์นั้น- - นายจะปวดหัว ผ.ช.ล.จะรับบทหนักและคนคุกธรรมดา ๆ จะถูกก่อกวนจนไม่เป็นอันทำงาน นอนก็นอนแบบระแวงเพราะอาจจะมีคนแทงกันอยู่ปลายตีน ไม่หูไวตาไว ไม่ใครก็ใคร มีโอกาสถูกลูกหลงได้ทุกเวลา มันจึงเป็นโชคร้ายของคนที่ติดคุกอยู่ร่วมกับไอ้พวกขี้คุกเหล่านั้น

เมื่อมีของ- - มันจะสุมหัวกันเมาตลอดทั้งคืน ไม่ว่าผง กัญชา หรือยาเมาประเภทแวลเลี่ยม รูนือคติน หรือแม้แต่ *ยาแก้โรคไต* มันก็จะเอามาตบที่ปากทีละหลาย ๆ เม็ดเมาได้เช่นกัน คืนไหนไร้ยามันก็จะ *'เขฟ'* ทินเนอร์ขึ้นมาดมกันให้ได้แหกปากแหกคอไปลั่นห้อง- - ทินเนอร์เหล่านี้ได้มาจากแผนกทาสีเคลือบเงาเฟอร์นิเจอร์ของโรงงาน 2 หรือไม่ก็จากกองงานช่างศิลป์ ทั้งสองจุดนี้จะมีการใช้ทินเนอร์ประกอบการทำงาน พวกมันจะแอบขโมยตอนที่เขาเผลอหรือไม่ก็อาจมีการลักลอบค้าขายกันลับ ๆ จากคนในแผนกกับคนนอกแผนกที่ชอบเมา ถ้าถูกจับได้จะถูกสาวถึงต้นตอได้ทุกครั้งไป ไอ้คนขายจะโดนหนักกว่าไอ้คนซื้อ มันจะโดนทั้งจากในหมวดควบคุมและยังโดนจากหัวหน้ากองงานที่ควบคุมการทำงานของแผนกซึ่งมันสังกัดอยู่อีกทอดหนึ่ง แต่หมวดควบคุมก็อ๊วกเป็นเลือดแล้ว! พอมาถึงกองงานจึงคลานสี่ตีนออกไปทุกราย

แต่ไอ้พวกนี้จะมียาดีไว้รักษาอาการช้ำในกว่าจะกลับไปตายรัง ยาที่ว่าไม่ใช่โสมเกาหลีหรือของดีจากเมืองจีนที่ไหน ของแบบนั้นน่ะมันไม่มีปัญญาไปหามากินได้หรอก อย่างมากก็...จิ้งจกเป็น ๆ สัก 2- 3 ตัว หรือไม่ก็แมลงสาบตัวอ้วน ๆ เด็ดปีกเหลือแต่ตัวยัดเข้าปากเคี้ยวหน้าตาเฉย เผลอแพล็บเดียวลงมาเดินปร๋อล่องของเมาได้อีกหลายขนาน

คืนไหนมีของเมาไม่ต้อง

สังเกตุอะไรกันมาก หลังปิดขังถ้ามีการตะโกนโหวกเหวกข้ามห้องไปมา..เป็นไม่พลาดจู่โจมไม่เสียเที่ยว และถ้าจะให้ได้ของกลางกันล่ะก็ ต้องรีบจู่โจมหลังขึ้นตึกนอนได้สักระยะหนึ่ง ช่วงนี้ยังไม่มีการเสพเพราะเซฟยังไม่เปิด มันจะงัดของขึ้นมาเสพกันก็ต่อเมื่อแน่ใจว่าห้อง ผ.ช.ล.ปิดขังแล้ว ถ้ารอจู่โจมตอนเช้าจะไม่ได้ของ แต่จะได้แค่รอยเข็มซึ่งประทับอยู่ตามจุดที่ลับตาบนร่างกายของไอ้พวกขี้ยาแทน คนคุกจะไม่ฉีดแถว ๆ พับแขนอย่างคนข้างนอก แต่จะฉีดทุกที่ที่มีเส้นเลือด แม้แต่แถว ๆ อวัยวะเพศ เพื่อหลบซ่อนสายตาของผ.ช.ล.

การจู่โจมเพื่อหวังผลจริง ๆ จึงจำเป็นที่จะต้องมีแผนหลอกล่อ โดยนายที่รับเวรผลัดแรกของคืนนั้นจะแกล้งตะโกนเรียก ผ.ช.ล.ลั่นห้อง ทำเป็นว่าข้าเก็บตำรวจคุกไว้ในคอกเหมือนพวกเอ็งแล้ว เอ็งจะเสพเอ็งจะสอย หรือเอ็งจะสูดดมกันอย่างไรก็ไม่มีใครมาคอยรบกวน ถึงตอนนี้เซฟจะถูกเปิด ของจะถูกแบ่งปันกันตามสัดส่วน อุปกรณ์ทุกอย่างจะถูกนำมาจากที่ซ่อน ทุกอย่างกำลังดำเนินไปตามขั้นตอนอย่างไม่รีบร้อนอะไร แค่ให้ค่าหัวเข็มกับไอ้คนส่องกระจกดูนายเป็นใช้ได้

แล้วมันก็ติดกับจนได้- -เมื่อได้ยินเสียงคนกำลังวิ่งมาจากหลังตึกและหน้าตึก ก่อนจะได้ลงมือทำลายหลักฐาน..สีน้ำเงินก็เต็มพรืดไปแล้ว

"นั่งอยู่กับที่ให้หมดห้ามลุกไปไหน" มันเป็นเสียงประกาศิตที่สยบให้พวกมันมืออ่อนตีนอ่อนอย่างปัจจุบันทันด่วน ทำได้ก็แต่กะพริบตามองดูประตูห้องขังเปิดออกอย่างเจ็บปวด ความสุขที่เห็นกันอยู่รำไรกลับกลายเป็นความทุกข์ที่รออยู่ในวันรุ่งขึ้น

"เตรียมตัวสวัสดีกับส้นตีนกูได้ พรุ่งนี้เข้าเจอกัน" เป็นคำสั่งลาของมัจจุราชแห่งลาดยาว ก่อนจะปิดห้องขังดังเดิม

หลังจากเช็คยอดคนป่วยไปพ.บ.ครบถ้วน ผู้ต้องขังเหล่านี้จะถูกเปลี่ยนเสื้อผ้าที่หน้าประตูแดนอีกครั้งหนึ่ง ค่อย ๆ เดินเรียงแถวตอน 4 บ่ายหน้า

คนคุก...จะฉีดทุกที่ที่มีเส้นเลือด แม้แต่แถว ๆ อวัยวะเพศ

ผ่านหมวดควบคุมและรักษาการณ์เลี้ยวขวาผ่านประตู 3 มุ่งตรงไปยังแดน พ.บ.ที่ตั้งอยู่ทางซ้ายมือของพวกเขา โดยมี ผ.ช.ล.ควบคุมไปด้วย...มีไม่น้อยกว่า 3 คน ก่อนเข้าแดน พ.บ.จะเช็คยอดอีกครั้งจากนายหน้าประตูแดน เมื่อครบตามจำนวนที่ระบุอยู่ในหนังสือส่งตัว..จึงอนุญาตให้ผ่าน

พ.บ.เป็นสถานที่แห่งเดียวซึ่งตั้งอยู่ในคุกโดยปราศจากบรรยากาศของคุก ตัวพ.บ.สร้างเป็นตึก 2 ชั้นแบบโรงพยาบาลทั่ว ๆ ไปของข้างนอก ข้างล่างตรงกลางมีสวนหย่อมปลูกต้นไม้หลากหลาย ทั้งไม้ดอกและไม้ประดับสูงต่ำตามจังหวะการตกแต่งแบบง่าย ๆ แต่ลมกลืนใช้ได้รอบ ๆ สวนหย่อมจะมีม้านั่งตัวยาวตั้งล้อมรอบไว้ให้คนไข้นั่งพักผ่อน ก่อนเข้ารับการตรวจรักษาตามห้องหมอที่ตั้งติดผนังตึกชั้นล่างทั้งหมด มีตั้งแต่ ห้องตรวจโรค ห้องเอ็กซ์เรย์ ห้องทำฟัน ห้องเก็บยา และอีกหลายห้องที่แบ่งไว้ในการทำงานของหมอและพยาบาล ส่วนชั้นบนผมไม่อาจทราบว่าเป็นแบบไหน เพราะไม่มีทั้งสิทธิ์และโอกาสเยี่ยมหน้าขึ้นไปมอง แต่เท่าที่ทราบและสังเกตเอาตรงบันไดขึ้นลง จะเห็นหมอระดับนายแพทย์หลายคนขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่บนนั้น อาจเป็นที่ทำงานของคนในระดับใหญ่ประจำ พ.บ.ก็เป็นได้

บนพ.บ.จะไม่ค่อยเห็นชุดสีกากีของนาย จะเห็นแต่ชุดสีขาวของพยาบาล ชุดลำลองแบบสะอาดตาของหมอและบุรุษพยาบาล ทำให้รู้สึกว่าตัวเองกำลังนั่งอยู่บนสถานที่แห่งหนึ่งในโลกภายนอกไม่ใช่ในคุก

พ.บ.ไม่ได้รับแต่คนไข้เฉพาะภายในลาดยาว แต่จะรับตรวจรักษาคนเจ็บไข้ได้ป่วยจากเรือนจำทั่วราชอาณาจักรที่ส่งตัวเข้ามา เพราะเป็นพ.บ.แห่งเดียวของกรมราชทัณฑ์ที่มี นอกนั้นมีแต่โรงหมอธรรมดาเหมือนอนามัยตามชนบท คนไข้ที่มีอาการหนักจึงถูกส่งตัวมารักษาที่นี่มากกว่าส่งไปตามโรงพยาบาลประจำจังหวัด เพราะค่าใช้จ่ายและความสะดวกในการควบคุมเป็นอุปสรรคที่ไม่ค่อยมีคนใหญ่คนโตในแต่ละเรือนจำเห็นด้วย รวมถึงนักโทษที่เป็นชาวต่างชาติด้วย หรือแม้แต่คุกหญิงก็จะส่งตัวมารักษาที่นี่ เป็นที่ชื่นหูชื่นตาของหนุ่มเมืองพ่อม่ายอยู่บ่อย ๆ

พ.บ.ยังมีโอกาสรับบริการคนไข้ภายนอก จากครอบครัวของนายประจำคุกลาดยาวอยู่หลายครอบครัวเหมือนกัน ด้วยเหตุที่พ.บ.เป็นเหมือนจุดศูนย์รวมของนักโทษ การซื้อขายของผิดกฎหมายประเภทยาเสพติดจึงมักจะมีจุดนัดพบกันที่นี่ เป็นเหมือนตลาดมืดแห่งหนึ่งของลาดยาว

นอกจากตึกที่ทำการแล้ว แดนพ.บ.ก็ยังมีตึกนอกอยู่ 2 ตึกเป็นที่พักรักษาตัวของคนป่วยประเภทที่อาการหนักหรือเป็นพวกโรคติดต่อ ไม่สามารถอยู่รวมกับคนอื่นได้ เพราะตึกนี้จะมีคนตายทุกวันไม่เคยเว้น

ระหว่างพ.บ.ถึงตึกคนป่วยจะมีทางเดินยกสูงเชื่อมต่อเป็นทางอยู่ตรงกลาง เป็นเขตอันตรายห้ามมีการติดต่อกัน เพราะจริง ๆ แล้ว...ตรงจุดนี้ต่างหากที่เป็นจุดซื้อขาย *'ของ'* กันไม่ใช่ในตึกพ.บ. ผ.ช.ล.ผู้ควบคุมคนป่วยมาพ.บ.จะมาประจำอยู่ตรงนี้ทุกครั้ง เพื่อป้องกันการลำเลียงของจากแดนพ.บ.เข้าสู่แดนของตน โดยผ่านทางเรือที่แอบแฝงมากับคนไข้ธรรมดา ๆ

ครั้งนี้ก็เช่นกัน สายรายงานว่ามีเรือลำหนึ่งมารับของจากแดนพ.บ.แต่ไม่ได้ระบุว่าเป็นใคร เป็นหน้าที่ของผ.ช.ล.ที่จะต้องสืบเอาเองว่าเรือลำนั้นมีหน้าที่เป็นอย่างไร *'ไอ้แป๊ง'* - - จึงถูกส่งตัวมาร่วมทีมงานกับเพื่อนผ.ช.ล.ชุดนี้ มีมันร่วมควบคุมมาด้วย...เห็นทีเรือลำนั้นท่าจะเกยตื้นซะแล้ว เพราะใคร ๆ ก็รู้กิตติศัพท์คนอย่างไอ้แป๊ง ถ้าลองจะจับใครรับรองมันจิกไม่เลิก

(อ่านต่อฉบับหน้า)

ขันๆคันๆ

■ คำเตือน ■

ห้องนอน...ไม่ใช่จะใช้ประโยชน์ได้เฉพาะการนอนเพียงอย่างเดียว

ห้องน้ำ...ก็ไม่ใช่จะใช้ประโยชน์ในการอาบน้ำเพียงอย่างเดียว

กามาชนย่อมรู้คุณค่าของทุกสิ่งเสมอ จึงไม่บังควรใช้ห้องนอนหรือห้องน้ำเพื่อประโยชน์เพียงอย่างหนึ่งอย่างใดเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

ยามรู้สึกเสียวขึ้นมาก็น่าจะใช้ในกิจอย่างเดียวนี้ได้ทั้งสองห้อง

□□□

■ ปัญหาเพศ ■

คำถาม...บอ.กอ.ครับ ภรรยาผมเป็นคนสวยมาก สวยยิ่งกว่านางแบบบางคนของคุณเสียอีก แต่ผมก็ไม่ค่อยจะมีเวลาชื่นชมความสวยของเธอเท่าไหร่นัก เพราะผมทำงานไม่เหมือนคนอื่นเขา คือบางครั้งบางคืนก็ต้องเข้าเวรกลางคืนเสมอ ๆ โดยเฉพาะคืนวันศุกร์วันเสาร์ แต่ภรรยาผมทำงานกลางวัน เธอจึงต้องอยู่กลางคืนคนเดียวบ่อย ๆ แรก ๆ ก็ไม่เห็นมีอะไรผิดปกติ เธอก็ยังทำหน้าที่ภรรยาที่ดีของผม แต่ระยะหลัง ๆ เมื่อ 2-3 สัปดาห์มานี่ดูเธอเปลี่ยนแปลงไป วันไหนผมอยู่เวรกลางคืนกลับมาตอนเช้าจะเห็นเธอนอนหลับสลบไสลทุกที ผมเองก็ชักสงสัยแต่ไม่อยากคิดกับเธอในทางที่ไม่ดี

จนกระทั่งวันหนึ่งที่ผมต้องอยู่เวรกลางคืน และเกิดครั่นเนื้อครั่นตัวเหมือนเป็นไข้ จึงฝากเวรยามไว้กับเพื่อนแล้วกลับมาบ้าน พอมาถึงบ้านก็เห็นความผิดปกติหลายอย่าง คือมีรถเก๋งจอดหน้าบ้าน แล้วที่เชิงบันไดบ้านก็มีรองเท้าผู้ชายซึ่งไม่ใช่ของผมถอดวางอยู่ถึง 3 คู่ ผมจึงย่องเข้าไปดูที่ห้องนอนของผม ได้ยินเสียงซี๊ดซ๊าดของคนหลายคนและเสียงหนึ่งในนั้นเป็นเสียงผู้หญิง ซึ่งต้องเป็นภรรยาผมแน่นอน

มันไปตามเรื่อง

ผมค่อย ๆ แง้มประตูเพราะมันไม่ได้ล็อคกลอน แล้วผมก็เห็นภรรยาของผมกำลังเสพสมอยู่กับผู้ชายทั้ง 3 คนพร้อมกัน เล่นเอาผมตัวเข็งทื่อ ทำอะไรไม่ถูก นึกโกรธแค้นจะฆ่าเสียทั้งหมดก็ไม่มีอาวุธปืน เพราะจะทำอย่างอื่นคงสู้พวกมันทั้งสามไม่ได้ในเมื่อผมตัวคนเดียว จึงแอบดูต่อไปจนพวกมันและภรรยาผมเสร็จสม ซึ่งผมเองก็พลอยสมเสร็จไปด้วย

เหตุการณ์ที่ว่านี้มิใช่ครั้งเดียวนะครับ อีกสองสามวันต่อมาผมก็แกล้งทำเป็นเข้าเวร แล้วก็กลับมาบ้านกลางดึกอีก ก็เห็นภาพเหตุการณ์อย่างนั้นอีก แถมยังมีการถ่ายรูปถ่ายวิดีโอกันอย่างสนุกสนาน เมียผมก็ช่างกระไรยอมสนุกกับพวกมันไปทุกอย่าง

บอ.กอ.ครับ...ผมจะทำยังไงกับภรรยาผมดี จะเข้าไปร่วมสนุกร่วมถ่ายภาพกับชายชู้ทั้งสามของผมซะเลยดีมั้ยครับ ช่วยแนะนำผมหน่อย จะให้ทำอย่างอื่นผมไม่กล้าหรอกครับ กลัวติดคุกและก็เสียดายความสวยของภรรยาด้วย

คำตอบ...อยากจะทำอะไรก็ทำเถอะครับ ภรรยาของคุณเองแท้ ๆ ปล่อยให้พวกนั้นมันสนุกอยู่ฝ่ายเดียวทำไม ถ่ายรูปภรรยาคุณได้แล้วอัดขยายมาให้ผมดูมั่งแล้วกัน หรือจะเผื่อแผ่ให้คนอื่นดูบ้างก็บอกมา ผมช่วยคุณได้อย่างนี้เท่านั้นแหละ

□□□

■ เรื่องยาว ■

การโอ้อวดสิ่งของ ๆ ตัวเองนั้นเป็นสันดาน

อย่างหนึ่งของชายชาตรี *ตู้* กับ *โต๊ะ* สองวัยรุ่นเพื่อนเกลอก็ไม่พ้นที่จะโอ่อวดเกทับบลั๊พแหลกตามประสากามาชน โดยเฉพาะในสิ่งที่ต่างคนต่างมี วันดีคืนดีวันหนึ่งสองเพื่อนเกลอก็มาเจอกันตรงท่าน้ำริมฝั่งคลองซึ่งเรือแพสัญจรคับคั่ง

ตู้- *ไอ้โต๊ะ...มึงเชื่อมั้ยว่าของ ๆ กูน่ะ ยาวมาถึงชายคลองเลย เวลาฉี่ละก็สบายมาก ติ๋งเดียวลงคลองไปเลย*

โต๊ะ- *กูยาวกว่าของมึงอีก... ไอ้ตู้ ของกูก็ถึงชายคลองเหมือนกัน*

ตู้- *งั้นมึงจะว่ายาวกว่ากูได้ไง ในเมื่อมันก็ถึงชายคลองเหมือนกัน*

โต๊ะ- *อ้าว...ของกูต้องยาวกว่าสิว้อย เพราะบ้านกูไม่ได้อยู่ริมคลองเหมือนบ้านมึงนิ*

ตู้- *แต่ถึงยังไง ๆ นะ...ของกูก็ยังแข็งกว่าของมึง ของกูน่ะคอนกรีตเชียวนะว้อย...เบ้อเริ่มเทิ่ม*

โต๊ะ- *ก็ของมึงมันสั้นแค่นี้...ของกูมันยาวกว่าหลายเท่า ถ้าไม่ใช้เอ็สล่อน ขืนใช้คอนกรีตก็ต้องขุดต้องกลบกันลำบาก นี่เขาว่ามหาจำลองจะไม่ให้ปล่อยน้ำเสียลงคลองอีกแล้วนะโว้ย*

□□□

■ เรื่องสั้น ■

ขณะทอดร่างเปล่าเปลือยปรือตาอย่างฉ่างอยู่บนเตียงรอคอยยอดชู้คู่ชมเข้ามาเชยชิดสนิทเสน่หาอยู่นั้น พลันสายตาของ *ฤดีฉงน* ก็เบิ่งโพลงขึ้นเมื่อหูได้ยินเสียงเปิดประตูพร้อมเสียงฝีเท้าของคนไม่ต่ำกว่า 3 คนก้าวเข้ามา โดยมี *ปะคนเกียรติ* ผู้ยอดรักเดินชักธงนำหน้า และเอื้อนเอ่ยวาจาทันทีที่เห็นเธอทำหน้าฉงนสมชื่อ

"ขอโทษนะ...ฤดีฉงน ผมอยากให้คุณมีความสุข และก็อยากทดแทนบุญคุณเพื่อนผมทั้งสองนี่ด้วย เขาเคยเอื้อเฟื้อผมอย่างนี้มาก่อน คุณคงไม่โกรธผมนะครับ"

"คุณมีเพื่อนที่คุณเป็นหนี้บุญคุณเขาอย่างนี้อีกกี่คน"

ฤดีฉงนแสร้งขึ้นเสียงสงสัย

"ก็อีกสองสามคนเท่านั้นแหละ" ปะคนเกียรติเสียงอ่อยอย่างสำนึกผิดพร้อมคร่ำครวญขอโทษ *"...แต่...แต่ผม..."*

ไม่รอให้สิ้นเสร็จคำชี้แจงขอโทษขอโพย ฤดีฉงนตวาดเสียงสั่งเฉียบขาดพร้อมเกาะกุมสิ่งพึงสงวนของตนด้วยรัญจวนใจ

"คุณโทรไปตามเขามาให้หมดทุกคนเดี๋ยวนี้ แล้วที่หน้าทีหลังละก็จะต้องให้ครบอย่างนี้ทุกคนตลอดไป...จำไว้นะ"

□□□

■ เรื่องจริง ■

หลังจากรณรงค์เรื่องโรคเอดส์จนแน่ใจว่า บรรดาหญิงบริการทั้งหลายในทุกย่านโลกีย์ มีความเข้าใจในการป้องกันโรคเอดส์ดีพอสมควรแล้ว นักรณรงค์กลุ่มหนึ่งจึงหันเป้าหมายไปที่บรรดาแม่บ้าน หรือภรรยาของสามีทั้งหลาย โดยเริ่มสำรวจความคิดเห็นและความเข้าใจในเบื้องต้น ซึ่งได้รับความร่วมมือจากอาสาสมัครนักศึกษาสาวหลายสถาบัน

อาสาสมัคร- *คุณพี่มีความรู้เรื่องโรคเอดส์แล้วใช่มั้ยคะ*

แม่บ้าน- *ค่ะ...โรคระยำนี่มันร้ายกว่ามะเร็งซะอีก ไม่มีวันรักษาหาย มีแต่ตายลูกเดียว*

อาสาสมัคร- *งั้นคุณพี่ก็รู้วิธีป้องกันโรคเอดส์แล้วสินะคะ ว่าติดต่อกันได้ทางเลือดและทางเพศสัมพันธ์หรือการหลับนอนร่วมกันนั่นแหละค่ะ เพราะฉะนั้นคุณพี่ต้องช่วยเตือนสามีคุณพี่ด้วยนะคะ*

แม่บ้าน- *ไม่เตือนแม่งมันหรอก... มันอยากเที่ยวกะหรี่ก็ให้มันตายซะรู้แล้วรู้รอด*

อาสาสมัคร- *แต่เขาจะเอาเชื้อโรคเอดส์ที่อาจจะติดต่อมาจากโสเภณีมาให้พี่ก็ได้นะคะ เวลาที่เขาร่วมหลับนอนกับพี่น่ะคะ*

แม่บ้าน- *โอ๊ย... ไม่ติดหรอกจะติดได้ยังไง ก็พี่ทำหมันแล้วนี่คะ*

□□□

■ เรื่องเล่น ๆ ■

แล้วสองสาวแสนสวยผู้มีชื่อเสียงกระฉ่อนในวงสังคมไฮโซว่ารักใคร่กันเป็นนักหนา ชนิดเห็นคนหนึ่งที่ไหนก็ต้องเห็นอีกคนที่นั่น ก็มีอันต้องกินแหนงแคลงใจกันในเรื่องไม่เป็นเรื่องจนเกือบจะมีเรื่องกระทบกระทั่งกัน ดีที่ความสัมพันธ์ก่อนเก่าช่วยให้หนักเป็นเบาพอพูดกันได้รู้เรื่อง

"ถามตรง ๆ เถอะ สมสมร...เธอมีอะไร ๆ กับแฟนฉันจริงอย่างที่ใคร ๆ เขาเล่าลือกันรึเปล่า"

"เธอก็รู้นี่นะ...ระคีศรี ว่าคนอย่างฉันน่ะหรือจะไปมีอะไรกับใครก่อน นอกจากเขาคิดจะมีอะไรกับฉันไปเอง"

"นั่นสินะ...แฟนฉันคงจะเผลอไผลคิดอยากจะมีอะไร ๆ กับเธอไปเองก็ได้ เหมือนตบมือข้างเดียวคงไม่ดัง แต่...เอ... แล้วนี่มันดังกระฉ่อนได้ยังไง ฉันไม่เข้าใจจริง ๆ หรือว่า..."

"ฉันเผลอเอามือข้างหนึ่งไปตบโดนมืออีกข้างหนึ่งของแฟนเธอเข้า มันก็เลยดังขึ้นมาโดยไม่ตั้งใจ ขอโทษทีนะ... ระคีศรี เราแค่คบกันเล่น ๆ เท่านั้นแหละ..."

□□□

เรื่องลึกลับที่ดูเหมือนอยู่คนละมิติกับโลก สิ่งลี้ลับซับซ้อนที่บางครั้งไม่อาจสัมผัสได้ แต่ทุกสิ่งทุกอย่างหามีบทสรุปได้ว่า... จริงหรือไม่!?'

ถนนสายปีศาจ

วิญญาณที่ล่องลอยคอยความเมตตาจากมนุษย์ให้ช่วยด้วย แต่ไม่มีหน้าไหนช่วยได้...แม้สักคน

คนบางคนจำไม่ได้แม้สิ่งที่น่าจะจดจำ ซึ่งแม้นกาลเวลาก็ไม่น่าจะลบเลือนไปได้ บางคนจำแม่นเรื่องผู้หญิง แต่สำหรับ *เบอร์ค ฮาร์ดิสัน* เขามีความทรงจำกับ *ลิเดีย* เท่านั้น

ไม่ใช่เขาเป็นผู้ชายคนเดียวที่ได้เผชิญหน้ากับหล่อน

ช่วงปี 1923 สุภาพสตรีสาวผู้นี้ได้ปรากฏกายในที่ ๆ หล่อนชอบสองสามแห่ง ผู้ชายที่ได้พบหล่อนมักจะเล่าเป็นเสียงเดียวกันหลังเหตุการณ์นั้น มันเป็นเรื่องลึกลับและสุดพรรณนาเรื่องหนึ่งที่ออกจะมีเนื้อหาสมบูรณ์ทีเดียว

เบอร์ค ฮาร์ดิสันได้พบกับลิเดียคืนวันฝนตกคืนหนึ่งในต้นฤดูใบไม้ผลิปี 1924 เขากำลังเดินทางกลับจาก *ราเลต์* สู่บ้านใน *ไฮต์พอยน์* เย็นก่อนหน้านั้นเขาได้พบปะเพื่อนฝูงร่วมวิทยาลัยตอนยังเรียนหนังสือที่สเตท และตอนนั้นมันใกล้สองทุ่มเต็มทีแล้วขณะที่เขาเข้าใกล้ชุมชนเล็กแห่ง *เจมส์ทาวน์*

รอบตัวเป็นชนบทอันสงบ บรรยากาศเหมือนจมอยู่ในห้วงหลับใหลกับสายหมอกขาวที่แผ่กระจายไปทั่ว แม้ที่หมายซึ่งเห็นได้ชัดที่สุดก็เลือนหายไปจากสายตา ความไม่เป็นจริงเจืออยู่ทั่วไปในโลกสีขาวมัวที่เขาขับรถผ่านเข้าไป และในบรรยากาศเหนือจริงนี้เขารู้สึกว่าทุกชีวิตหยุดอยู่กับที่เพื่อรักษาตนให้อยู่รอด

ระยะทางเป็นไมล์ที่เขาไม่พบรถคันอื่น ๆ เลย แต่ตาเขาก็ยังสอดส่ายหาไฟท้ายรถที่วิ่งนำไปข้างหน้า โดยเพ่งฝ่าม่านหมอกซึ่งปกคลุมเป็นม่านบังตาอยู่ข้างหน้าออกไป มีเงาทางลอดไฮเวย์ 70 ปรากฏอยู่เลือนลาง อึดใจนั้นเองดูเหมือนหมอกจะจางไป เขามิได้โดดเดี่ยวอีกต่อไปแล้ว เพราะที่ปากทางลอดปรากฏร่างแบบบางของหญิงสาว...แต่งชุดยาวสีขาว แขนของหล่อนโบกไปมาเหมือนสิ้นหวังเพื่อให้รถเขาจอด

ก่อนที่เขาจะเลื่อนรถเข้าข้างทาง เขารู้ว่าหล่อนคงต้องอยู่ในห้วงทุกข์อย่างรุนแรง เขาเปิดประตูให้และหล่อนก็เคลื่อนกายเข้ามาหา

"ได้โปรดเถอะค่ะ...ช่วยพาฉันไปไฮต์พอยน์หน่อยได้ไหมคะ" เสียงของหล่อนมีสำเนียงคร่ำครวญ

"ผมก็กำลังไปทางนั้น... ยินดีช่วยเหลือเต็มที่เลยครับ" เบอร์คตอบ

กลุ่มหมอกพุ่งเข้ามาภายในรถขณะที่เด็กสาวก้าวเข้ามานั่งข้าง ๆ เขา เบอร์คสามารถเห็นใบหน้างามสลัวปกคลุมด้วยกลุ่มผมสีเข้ม กับกลุ่มเมฆขาวใสเป็นประกายของเครื่องแต่งกายซึ่งกองอยู่บนที่นั่ง

หลังจากที่หล่อนบอกที่หมายให้เขาแล้ว เบอร์ครู้สึกคุ้นเคยขึ้นมาหน่อยแต่ไม่ได้พูดอะไรกันเลยใกล้ไฮต์พอยน์เข้าไปเขารู้สึกว่าเขาต้องรู้จักหล่อนให้มากกว่าที่เป็นอยู่...เขาเริ่มตั้งคำถามหล่อน- - หล่อนชื่อลิเดีย และหากมีอะไรมากไปกว่านั้น มันก็คงจางหายไปพร้อมกับสายหมอก สุ้มเสียงของหล่อนแผ่วผิวและเลื่อนลอย เขาต้องใช้ความพยายามอย่างที่สุดที่จะจับความหมาย ด้วยเสียงเครื่องยนต์ดังแข่งอยู่ตลอดเวลา

หล่อนดูเป็นทุกข์หนักที่กลับบ้านค่ำ...และแม่คงจะต้องเป็นห่วง

ค่อยรวบรวมความจำทีละน้อยเขาก็จำได้ว่า หล่อนไปในงานเต้นรำที่ ราเลต์ เมื่อตอนเย็นเช่นเดียวกันกับเขา แต่มัน

เกิดอะไรขึ้น...ทำไมจู่ ๆ หล่อนกลับมายืนอยู่ปากทางลอดเพียงคนเดียวในกลุ่มหมอกอย่างนี้ หล่อนอาจไม่บอกหรือไม่สามารถบอกเหตุผลกับเขาได้

แล้วหล่อนก็ยอมตอบสิ่งที่เขาสงสัย

"ถามทำไมคะ" หล่อนถามในที่สุด *"ไม่มีอะไรสำคัญแล้วตอนนี้...แต่ฉันกำลังจะกลับบ้าน"*

เท่านั้น...ไม่มีอะไรจะพูดกันอีกแล้ว เขาเจอถนนที่หล่อนบอกให้และบ้านซึ่งตั้งอยู่ตรงหัวมุมตามคำบรรยายทุกอย่าง เท่านี้...เขาคงไม่มีอะไรต้องกวนหล่อนอีกต่อไป

จอดรถแล้วเขาก็เปิดประตูลงมายืนที่พื้น แล้วเดินวกไปยังด้านที่หล่อนนั่งอยู่เพื่อเปิดประตูให้ผู้โดยสารวัยรุ่นของเขา แต่เมื่อเขามองเข้าไปในความมืดภายในรถ เขาก็ต้องอ้าปากค้างด้วยความประหลาดใจ

ภายในรถว่างเปล่า...เพื่อนร่วมทางของเขาอันตรธานไปแล้ว

ไม่มีแม้ร่องรอยของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ในบริเวณนั้น สิ่งเดียวที่เคลื่อนไหวก็คือกลุ่มหมอกขาวที่ล่องลอยอยู่เหนือศีรษะ เป็นครู่ที่เขายืนจับประตูรถอยู่อย่างงง ๆ แล้วความหนาวเย็นก็ทวีขึ้นอย่างรุนแรง เขารีบกระแทกประตูรถปิดอย่างเดิม แล้วดึงเสื้อคลุมให้กระชับตัว- - เป็นไปได้ไหมว่าหล่อนจะรีบเข้าบ้านไปและเขาไม่ทันสังเกตเห็น เขาคิดว่าเขาน่าจะหาคำตอบได้

เป็นเวลาหลายนาทีทีเดียวที่เขารอหลังจากเคาะประตู

ปีศาจสาวสวยผู้น่าสงสารที่ต้องการกลับบ้าน...เรื่องสยองขวัญข้างทางหลวง

บ้าน และมีผู้มาเปิดให้...ซึ่งมิใช่ลิเดีย

แต่มีอะไรบางอย่างที่ละม้ายกันบนใบหน้าของหญิงชราซึ่งเผชิญหน้าเขาขณะนั้น

"ผมเบอร์ค ฮาร์ดิสัน ครับ...ผมเพิ่งพาลูกคุณป้ามาส่งที่นี่แล้วอยู่ ๆ เธอก็หายไปเฉย ๆ เธออยู่หรือเปล่าครับ" เขาถาม

เป็นครู่ที่หญิงชราเงียบและไม่ตอบคำถามของเขา เขาสามารถเห็นหยาดน้ำใสวอมแวมที่หน่วยตาหลังแผ่นกระจกแว่นตา และหล่อนทำหน้ายู่ยี่เข้าใส่เขา

"คุณกำลังจะเล่นตลกบ้า ๆ อะไรกับฉันอีกหือ" หล่อนว่า

ความฉงนเปลี่ยนเป็นความโกรธ เขาน่าจะตอบโต้หล่อนแรง ๆ ให้สมกับความรู้สึก แต่ความโศกเศร้าบนใบหน้าของหล่อนที่เขาเห็นนั้นมิใช่สิ่งเสแสร้ง

เขาอธิบายให้หล่อนทราบว่าเด็กสาวผู้นั้นได้ขอให้เขาหยุดรถตรงทางลอด และขอร้องให้เขาพาหล่อนกลับมาส่งบ้าน พร้อมทั้งอธิบายว่าเขามาที่บ้านนี้ได้อย่างไร และเมื่อมาถึงพอเดินไปเปิดประตูรถให้...หล่อนก็อันตรธานไปเสียแล้ว

"ฉันมีลูกสาวคนเดียวเท่านั้น...ชื่อลิเดีย" หญิงชราตอบ *"ปีหนึ่งแล้วซีที่ลิเดียตายไป เธอถูกฆ่าตายตรงใกล้กับทางลอดขณะที่จะกลับบ้าน เธอไปงานเต้นรำมา...แล้วก็มาตายอยู่ที่ตรงนั้น"*

น้ำตาใส ๆ หยาดลงอาบหน้าชราของหญิงผู้เป็นแม่

"นี่ไม่ใช่ครั้งแรกหรอกที่มีคนพยายามจะพาลิเดียกลับบ้าน...แต่เธอก็ไม่เคยกลับถึงตัวบ้านเสียทีเหมือนกัน"

ใ

บันทึกมันๆ สะเด่าอารมณ์เมื่อครั้งยังหนุ่มของ
พ.ต.ต.ประชา พูนวิวัฒน์ ที่คุณไม่เคยอ่านจากที่อื่น

สัปดน วันละหน่อยอร่อยใจ

บทที่ 44

โดย : พ.ต.ต.ประชา พูนวิวัฒน์

เช้าวันรุ่งขึ้น วาทิตส่งรถอเมริกันคันใหญ่มารับผมไปกินข้าวที่บ้านของเขา และต่อจากนั้นก็พาตระเวณดูภูมิประเทศรอบเกาะไต้หวันท่ามกลางสายฝนซึ่งกระหน่ำลงมาไม่ขาดระยะ

หลังจากชมสวนสาธารณะแล้ว ท่านทูตทหารอากาศก็พาไปยังอาคารแห่งหนึ่งซึ่งหลังคาทำเป็นรูปเก๋งจีน- - ผมก้าวลงจากรถตามวาทิตอย่างงง ๆ

"ตึกอะไรเพื่อน" ผมถาม

"พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ"

"ว้า!"

วาทิตหันขวับ

"มึงเคยดูแล้วเรอะ"

ผมส่ายหน้า

"ยัง"

"ไอ้บ้า!" วาทิตด่า *"แล้วเสือกร้องทำไม"*

"มันก็เหมือนกันทุกประเทศแหละน่า"

"ดูซะก่อนซีวะแล้วค่อยพูด"

กล่าวจบก็เดินนำหน้าพาเข้าอาคารหลังนั้น ซึ่งภายในเย็นเฉียบเพราะการทำงานของเครื่องปรับอากาศ- - มีป้าย *ห้ามสูบบุหรี่* และ *ห้ามถ่ายภาพ* เขียนด้วยอักษรสีแดงเป็นภาษาจีนและอังกฤษติดไว้หลายแห่ง

พิพิธภัณฑ์แห่งนี้ใช้ลิฟท์แทนบันไดไม่ต้องเดินขึ้นลงให้เมื่อยขา นับว่าทันสมัยมาก ซึ่งทั้งหมดมีอยู่สี่ชั้นด้วยกัน- - - แต่ละชั้นมีเครื่องใช้ของพระเจ้าแผ่นดินจีนหรือ *ฮ่องเต้* กับพระราชินีหรือ *ฮองเฮา* ในสมัยโบราณใส่ตู้กระจกให้ชม

เครื่องใช้เหล่านี้ว่ากันว่าเป็นส่วนหนึ่งเท่านั้นที่ *ท่านจอมพล เจียง ไคเช็ค* ขนออกจากผืนแผ่นดินใหญ่มาตั้งหลักใน *ไต้หวัน* ตอน *เหมา เจอตุง* ยึดอำนาจครอบครองประเทศจีนไว้ได้ทั้งหมด

ถึงแม้ว่าจะเป็นส่วนย่อยที่ติดไม้ติดมือมาก็ตาม แต่ก็เป็นสิ่งของชนิดหาค่าบ่มิได้ทั้งสิ้น เช่นต้นฉบับหนังสือจีนซึ่งเก่าแก่ที่สุดในโลก หรือทองคำแท่งใหญ่เบ้อเร่อแกะสลักเป็นลวดลายต่าง ๆ อย่างสวยงาม ซึ่งถ้าผมเป็นขโมยก็หมดปัญญาหิ้วออกมาจากพิพิธภัณฑ์แห่งนี้เพราะยกไม่ขึ้น

นอกจากนี้ยังมีพวกหินหยกต่าง ๆ ที่แกะสลักเป็นแจกันและเครื่องใช้สมัย *พระเจ้าถังไทจง ฮ่องเต้* ซึ่งมีอยู่ชิ้นหนึ่งที่ผมสนใจมากคือ หยกทั้งแท่งแกะเป็นรูปผักกาดสดทั้งต้นตรงโคนของมันสีขาวแล้วค่อย ๆ เขียวเข้มขึ้นทีละน้อย ๆ จนถึงปลายใบ และนอกจากนี้ยังมีตัวแมลงเล็ก ๆ ซึ่งแกะจากหยกแท่งเดียวกันนี้เกาะติดอยู่ที่ใบผักกาดอีกด้วย

ผมยืนดูด้วยความสนใจและเลื่อมใสในฝีมือมนุษย์สมัยโบราณ จนวาทิตต้องบอกว่า

"ยังมีอีกเยอะว่ะ---ย้ายที่ซะมั่งซีวะ เดี๋ยวไปไม่ทันเครื่องบิน"

นั่นแหละผมจึงเดินไปดูตู้อื่นต่อไป- - - เห็นเครื่องใช้หลายชิ้นเช่น กระบวยตักน้ำและผอบขนาดเขื่องสำหรับใส่ของ ซึ่งถ้าไม่อ่านข้อความภาษาอังกฤษในป้ายที่วางไว้ข้าง ๆ แล้วจะไม่รู้เลยว่า วัสดุที่นำมาประดิษฐ์เป็นของใช้เหล่านั้นคือ *หัวกระโหลกมนุษย์สมัยโบราณ* นั่นเอง

"กระบาลใครวะ" ผมแกล้งถามวาทิต

"กูจะไปรู้เรอะ"

ผมอมยิ้ม

"นึกว่ามึงเกิดในสมัยนั้นแล้วตายไปกลับชาติมาเกิดใหม่ซะอีก"

วาทิตค้อน

"ทะลึ่งละ"

ถูกเพื่อนฝูงด่าเสียหน่อยค่อยสบายใจขึ้น ก้าวขาเดินดูวัตถุโบราณชิ้นอื่น ๆ จนสมควรแก่เวลา จึงพากันออกมาขึ้นรถ ซึ่งขณะนั้นฝนขาดเม็ดแล้ว

วาทิตสั่งสารถีของสถานทูตให้ขับไปยังร้านอาหารแห่งหนึ่ง ยี่ห้ออะไรจำไม่ได้ ซึ่งเมื่อรู้ว่าอีกไม่กี่นาทีข้างหน้าจะมีการกิน ก็รู้สึกหิวตระหงิด ๆ ขึ้นมาทันที

"ชอบกินเนื้อวัวมั้ยวะ" วาทิตถาม

ผมกลืนน้ำลายลงคอ

"ของโปรด"

"งั้นได้การ"

"จะเลี้ยงอะไรกู"

"เจ็งกิสข่าน"

"เฮ้ย! ชื่ออาหารเรอะวะ"

วาทิตหัวเราะ

"ชื่อดุหน่อยแต่รสชาติเป็นเลิศ"

"หน้าตามันเป็นยังไง"

"เดี๋ยวก็เห็น"

ร้านอาหารแห่งนั้นอยู่ใจกลางเมืองไทเป แต่ผมบอกคุณผู้อ่านไม่ถูกหรอกครับว่าตั้งอยู่บนถนนสายไหน เพราะเป็นครั้งแรกในชีวิตที่มาเหยียบผืนแผ่นดินไต้หวัน- - - มันเป็นร้านเล็ก ๆ ซึ่งคนนิยมกินกันมากจะเห็นได้จากมีผู้เข้ามาบริโภคแน่นขนัดจนไม่มีโต๊ะว่าง

เพิ่งรู้ว่าวาทิตพูดภาษาจีน

สัปดน
วันิละหม่อยอร่อยใจ

กลางได้ก็ตอนสั่งอาหารนี่แหละ แล้วก็ซัดถ้อยซัดคำเสียด้วยซี

"หัดพูดเจ๊กกับใครวะ"

ผมถาม

"ความเคยชิน"

"แสดงว่ามึงมากินที่ร้านนี้บ่อย ๆ"

วาทิตยักไหล่

"ใช่---แล้วไง"

ผมกระดกหัวแม่มือขวาไปทางแคชเชียร์สาวสวยก่อนพูดว่า

"มิน่าล่ะ---กูไม่น่าสงสัยเลย"

วาทิตมองตามหัวแม่มือของผมแล้วด่าลั่น

"ไอ้บ้า! กูไม่ชีกอเหมือนมึงนะ"

บริกรนำกระทะทองแดงลักษณะคล้ายฝาชี เจาะรูเล็ก ๆ เต็มไปหมด มาตั้งไว้บนเตาแก๊สซึ่งโผล่ขึ้นมาจากกลางโต๊ะ แล้วจุดไฟให้กระทะร้อนฉ่า และต่อจากนั้นก็ยกจานเนื้อวัวซึ่งเคล้ากระเทียมกับเครื่องเทศบางชนิดพร้อมทั้งน้ำจิ้มประเภทซีอิ๊วขาว

วัสดุที่นำมาประดิษฐ์เป็นของใช้เหล่านั้นคือ หัวกระโหลกมนุษย์สมัยโบราณ

ผสมพริกป่นมาให้

วาทิตเริ่มแสดงวิธีกินด้วยการใช้ตะเกียบคีบเนื้อวัวจากจานไปวางไว้บนกระทะทองแดงจนสุกพอประมาณ จึงจิ้มซีอิ๊วยัดใส่ปาก

ผมทำตามอย่างบ้าง- - - ความรู้สึกบอกตัวเองว่า อ๊ะ! รสชาติเข้าท่าแฮะ ทำให้นึกถึงพ่อยอดชายนาย *ถนัดศรี* ขึ้นมาทีเดียว ถ้าร้านนี้ย้ายมาตั้งในเมืองไทยก็คงจะมอบป้าย *เชลล์ชวนชิม* ให้ติดไว้หน้าร้านเป็นแน่

"เป็นไงวะ" วาทิตถาม

"ไม่เลว"

"เอาข้าวสวยมั้ยล่ะ"

"ซักนิดก็ดี"

เขาหันไปสั่งคนเดินโต๊ะเป็นภาษาจีนกลาง เพียงครู่เดียวก็ได้ข้าวเปล่ามาสองถ้วย จึงล่อกันจนพุงกางอิ่มแปร้ แทบจะลุกไม่ขึ้นทีเดียวเชียว

เราออกจากร้านอาหารตอนใกล้จะบ่ายโมง วาทิตชวนเดินดูสินค้าเมดอินไต้หวัน ซึ่งราคาถูกอย่างไม่น่าเชื่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แผ่นเสียงลองเพลย์ก็อปฮิตจากอเมริกา เช่น *ทอม โจนส์* และ *คอลลิ่งสโทน* ราคาแผ่นละสิบไต้ปี ซึ่งคิดเป็นเงินไทยก็ราว ๆ ห้าบาทเท่านั้นเอง

ผมเลือกเพลงไพเราะได้ยี่สิบแผ่น แล้วจัดแจงควักเงินสองร้อยไต้ปีออกจากกระเป๋าทำท่าจะยื่นส่งให้คนขาย

วาทิตรีบตะครุบมือไว้

"อย่าซื้อ!"

ผมฉงน

"ทำไมวะ"

"เอาออกนอกไต้หวันไม่ได้"

"เพราะอะไร"

"ศุลกากรที่นี่ห้ามนำสินค้าสองอย่างออกจากเมืองคือ แผ่นเสียง และหนังสือ เพราะสินค้าเหล่านี้ทำเลียนแบบอเมริกา จึงอนุญาตให้เฉพาะคนไต้หวันใช้เท่านั้น"

ผมยักไหล่

"กูเป็นทหารไต้หวัน"

"แซ่อะไรวะ"

"เจิ้น"

วาทิตค้อน

"จินเตี้ยะน่ะซี"

จึงเป็นอันว่าผมต้องยกเลิกการซื้อแผ่นเสียงชุดนั้น แล้วรีบเดินตามท่านทูตทหารอากาศออกจากร้านไปขึ้นรถมุ่งสู่ท่าอากาศยาน เพื่อบินต่อไปยังฮ่องกง

ถึงแม้ว่าผมจะอยู่ในไต้หวันด้วยระยะเวลาอันสั้นก็จริงอยู่ แต่ก็อดประทับใจในความนิ่มนวลและน่ารักของ *แม่ หวู อี้หวา* ไม่ได้เลย ยังติดอกติดใจอยู่จนทุกวันนี้

(อ่านต่อฉบับหน้า)

บุรุษ 12 ราศี

โดย : ลีโอ

◆เจาะกันแบบร้อนๆในความลุ่มลึกของบุรุษทั้ง12ราศีดีแผ่กันอย่างจะๆว่าใคร?ราศีไหน?เช็กซี่จับใจหญิงสาวอย่างไร?

□ นายจ้างราศีกันย์

เขาจะเป็นนายจ้างที่จู้จี้จุกจิกและเจ้าระเบียบอย่างที่สุด เขามีความสามารถในการจับผิดลูกน้องผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา แม้แต่ในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นลืมรดน้ำต้นไม้ในออฟฟิศ หรือลืมให้อาหารปลาที่เลี้ยงไว้ แถมยังเป็นนายที่มีความทรงจำดีเป็นเลิศ อันความผิดพลาดที่เคยทำมาตั้งแต่ครั้งปีมะโว้ยังสามารถขุดคุ้ยขึ้นมาอ้างได้ในครั้งที่คุณทำความผิดพลั้งล่าสุด

คนราศีกันย์นั้นบอกตามความจริงเขาไม่เหมาะในการเป็นหัวหน้า เพราะว่าหยุมหยิมเกินไป ไม่ยอมมองข้ามความผิดพลาดบกพร่องเล็ก ๆ น้อย ๆ จ้องแต่จะจับผิดลูกน้อง หากเป็นแค่บริษัทเล็ก ๆ คงไม่เป็นไร ถ้าเป็นบริษัทใหญ่ ๆ ก็น่าคิด เพราะถ้าพังทีมันจุกนาน

อันความดีก็มีล้นเหลือ เพราะคนราศีนี้จะเอาใจใส่ลูกน้องเป็นที่สุด (สงสัยจ้องจับผิด) เป็นคนใจดี มีเมตตาและไม่เอาเปรียบลูกน้อง เขาจะปกครองลูกน้องด้วยความรู้สึกเห็นอกเห็นใจและพยายามเข้าใจลูกน้อง ขออย่างเดียวให้ลูกน้องรู้จักรักษาระเบียบวินัยที่เขาเป็นคนออกกฎ ขยันทำงานตามที่ได้รับมอบหมายอย่าอู้งาน อย่าเอาแต่แต่งตัวหาผัวและดัดจริตดีดดิ้น

รักจะทำงานกับคนราศีกันย์จงจำให้ขึ้นใจเอาไว้เชียวว่าอย่าโกหกเป็นอันขาด จับได้เพียงครั้งเดียวเขาจะไม่มีวันเชื่อคุณอีกเลย ทางที่ดีคือพยายามพูดความจริงกับเขา เพราะความจริงนั้นเป็นสิ่งไม่ตาย

เรื่องที่นายจ้างราศีกันย์เกลียดมากอีกเรื่องคือเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ ที่เกิดขึ้นในบริษัท ประเภทเขาหลอกกินไข่แดงหนูแล้วทำเฉย หรือไล่จับกันอย่างออกนอกหน้านอกตาในบริษัท ใครทำมีหวังขั้นแป๊ก- -

ถ้าโดนเจ้านายราศีกันย์เข้มงวดกวดขันเอาบ้างจงรู้เอาไว้ด้วยว่า ที่เขาทำเช่นนี้เพราะเขาไม่อยากถูกเจ้านายที่ใหญ่กว่าตำหนิ โดยใจจริงแล้วเขาไม่ร้ายขนาดนั้นสักหน่อย

□ หนุ่มกันย์เวลาเป็นลูกน้อง

คนราศีกันย์เป็นคนเซ้นซิทีฟ ขี้โมโหฉุนเฉียว แต่ชอบเก็บกด ถ้าโกรธเขาจะเงียบกริบ การยั่วให้เขาโมโหมาก ๆ จึงไม่เป็นการดี เพราะเขาอาจจะฟิวส์ขาดเอาง่าย ๆ ถ้าคุณตั้งใจจะให้อะไรเขาสักอย่างหรือหาทางเลื่อนตำแหน่งเขาก็ต้องทำด้วยความรอบคอบ มิฉะนั้นแล้วเขาจะตกใจและไม่มั่นใจว่าที่จะเกิดขึ้นนั้นได้มาด้วยน้ำพักน้ำแรงหรือว่าด้วยดวงจิตพิศวาส

อย่าเอารัดเอาเปรียบลูกน้องชาวราศีกันย์เป็นอันขาด ถ้าคุณไม่อยากสูญเสียเขาไป เมื่อจะย้ายตำแหน่งหรือแต่งตั้งใหม่ ต้องให้ละมุนละม่อมหน่อย อัตราเงินเดือนก็อย่าเอาเปรียบกันนัก หรือเห็นว่าเขาไม่มีปากมีเสียงอะไร เพราะคน ๆ นี้ช่างจำอย่างวายร้าย ขืนคุณทำร้ายจิตใจเขาแม้เพียงครั้งเดียวเขาเป็นจำไปนาน แม้ว่าเขาจะบอกคุณว่าไม่โกรธ ๆ จริง ๆ แล้วในใจเขาโกรธมาก แต่ไม่แสดงออกเท่านั้น

ลูกน้องชาวกันย์นั้นมีความละเอียดรอบคอบในหน้าที่การงานที่คุณได้มอบหมายให้แก่เขา มีความคิดที่เฉลียวฉลาดรอบคอบ คุณวางใจได้ว่าไม่มีวันที่เขาจะทำงานแบบชุ่ย ๆ ส่งคุณ นั่นไม่ใช่วิสัยของคนราศีกันย์จะกระทำ ส่วนที่จะมาอ้างว่าเย็นแล้วกลับบ้านดีกว่า พรุ่งนี้ค่อยทำใหม่ เผลอ ๆ ก็ดองงานเอาไว้เป็นสัปดาห์ นั่นต้องเป็นคนราศีอื่น ไม่ใช่ชาวกันย์แหง ๆ

ถ้าเกิดลูกน้องชาวกันย์ของคุณทำงานซึ่งได้รับมอบหมายผิดพลาดไปจากแบบแปลนที่คุณได้วางไว้ จำไว้เชียวว่าอย่าวิพากษ์วิจารณ์งานเขาเป็นอันขาด ถ้าไม่อยากถูกดอกหน้ากลับมา อย่าลืมว่าลูกน้องคนนี้ช่างจับผิดคนนัก บางทีคุณเองนั่นแหละจะกลายเป็นจำเลยเสียเอง แล้วถ้าต้องวิพากษ์วิจารณ์จงอย่าพูดมากจนยาวเยิ่นเย้อ เขาจะทนไม่ไหวอาจระเบิดโผงผางออกมาจนคุณแทบไม่เชื่อว่านี่คือลูกน้อง

นายคนไหนได้ลูกน้องชาวกันย์มาช่วยทำงานเป็นนอนหลับตาได้สนิททั้งสองข้าง เพราะวางใจได้ในเรื่องความซื่อสัตย์สุจริต คนราศีกันย์จะดูแลผลประโยชน์ของคุณชนิดไม่มีให้กระเด็นเชียวน่ะ...

□ สามีชาวกันย์

ใครที่หาสามีเป็นคนราศีกันย์ได้นับว่าโชคดีมหาศาล ไม่มีวันที่เขาจะออกไปบริหารเสน่ห์กับสาวน้อยสาวใหญ่นอกบ้าน มีแต่จะรีบไปรีบมาเพราะทนคิดถึงภรรยาแทบไม่ไหว คุณเองนั่นแหละจะเป็นฝ่ายเบื่อเสียก่อนเกี่ยวกับเรื่องการมีรักเดียวใจเดียวหญิงอื่นไม่ข้องไม่เกี่ยว ต่อให้มาเกี้ยวก็ไม่แล

ยิ่งเรื่องมีเมียมากกว่าหนึ่งคนเป็นวางใจได้ ไม่มีฝีมือหรอกในเรื่องนี้ เพราะเป็นคนขี้อายขนาดหนักแล้วสาวไหนเขาจะรู้เล่าว่าคุณนั้นขี้อาย เห็นผู้มีภรรยาแล้ว มักกะล่อนเป็นไฟมากกว่าซื่อบื้อเหมือนชาวราศีกันย์

การจับจ่ายซื้อหาข้าวของให้ภรรยาถ้าไม่มีประโยชน์ก็ป่วยการอ้อนวอนให้เขาซื้อ จะโดนแซวอย่างเจ็บแสบ

ใครได้สามีชาวกันย์ต้องหมั่นกระตุ้นหน่อย เพราะเขาอายที่จะเป็นฝ่ายเริ่มบทรักบนเตียงนอน แล้วไม่ต้องหวังมาก

เรื่องคุณภาพนะ ไม่เท่าไหร่หรอก พอกล้อมแกล้มไปได้ ไม่ถึงกับวิ่งเข้าวิน เอาแค่คิดเพลสอันดับสามก็นับว่าดีถมไปจริงมั้ย...

□ คุณพ่อชาวกันย์

โดยดวงชะตาเป็นผู้หญิง จึงมีหลายสิ่งหลายอย่างมักกระเดียดไปในทางที่กล่าวมา คือจะเป็นคนมีความเอาใจใส่ในเรื่องจุกจิกแบบผู้หญิงที่ผู้ชายทั่ว ๆ ไปมักจะไม่ยอมทำ ไม่ว่าจะเป็นการอาบน้ำป้อนข้าว หรือป้อนยาเวลาลูกเจ็บป่วย สิ่งเหล่านี้พ่อชาวกันย์เห็นเป็นเรื่องธรรมดาสามัญเสียเหลือเกิน

ส่วนเรื่องการอบรมเลี้ยงดูก็วางใจได้ เพราะจะเจ้าระเบียบจนคุณแม่ยอมแพ้ ในตัวคุณพ่อจะมีความละเอียดลออมากกว่า คนราศีกันย์เป็นพ่อที่รักลูกมาก ทั้ง ๆ ที่จริงแล้วเขาไม่ชอบการมีลูก ถ้ามีก็จะรักและเอาใจใส่เป็นอย่างดีไม่มีทอดทิ้ง จะเฝ้าดูแลเอาใจใส่ทำทุกอย่างให้ลูกเท่าที่จะทำได้ เขาเป็นคุณพ่อผู้พยายามถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดที่เขามีหรือเขาเป็นอยู่ให้แก่ลูก ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับศิลปกรรมหรืองานที่เขาถนัด

พ่อชาวกันย์เป็นพ่อจอมขขัน อันความขขันนี้จะถ่ายทอดมาถึงลูกโดยเขาไม่ต้องจ้ำจี้จ้ำไช เพราะได้เห็นพ่อกระทำเป็นนิจสิน เขาอาจจู้จี้กับลูกน้องหรือเพื่อนร่วมงาน แต่เขากลับไม่ทำแบบนี้กับลูก ๆ อย่างนี้จะเรียกว่าเป็นพ่อที่ดีได้หรือเปล่า

□ ลูก ๆ ชาวกันย์

เขาจะเป็นนักเลียนแบบตัวยง การพูดจะพูดได้เร็วกว่าเด็กอื่นและช่างพูดช่างเจรจาจนคุณพ่อคุณแม่หลงไปตาม ๆ กัน ซึ่งคุณลักษณะนี้บ่งชี้ว่าเขาจะเป็นนักแสดงที่ดีในอนาคตโดยเฉพาะเก่งในการเลียนแบบ

ที่น่าสังเกตอีกอย่างคือ เด็กราศีกันย์นั้นเป็นเด็กที่มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง ไม่ใคร่เจ็บไข้ได้ป่วยบ่อย เลี้ยงง่ายและไม่ซุกซน เป็นเด็กรักความสะอาด ไม่ชอบเรื่องการเล่นแบบคลุกดินคลุกทรายจนมอมแมม แต่ถ้าเป็นเรื่องอาหารการกินเขาออกจะจู้จี้สักหน่อย ถ้าไม่ชอบเป็นไม่ยอมรับประทาน แต่ถ้าชอบเท่าไหร่ก็หมด

ครั้นถึงเวลาที่เขาต้องเข้าเรียน เขาจะเป็นเด็กที่คุณครูทั้งหลายรักมาก เพราะเป็นเด็กที่อยู่ในระเบียบวินัย มีความตั้งใจในการเรียน เวลาที่ต้องการให้เขาทำในสิ่งที่คุณต้องการ คุณต้องพูดจากับเขาดี ๆ และเพราะ ๆ เด็กราศีกันย์ชอบคำพูดแบบอ่อนหวานประเล้าประโลมมากกว่าการออกคำสั่งให้ทำ

งานใดที่เด็กคนอื่นรังเกียจจะทำ เด็กราศีกันย์เป็นขันอาสาเหมือนกับเป็นการแสดงว่าเขามีความสามารถสูงในเรื่องยาก ๆ

เด็กราศีกันย์รักการอ่านหนังสือ เขาคิดว่าความรู้นั้นไม่ได้อยู่แค่ในหนังสือเรียนเท่านั้น เขาขยันเรื่องเรียนรู้และมีความสุขเมื่อได้รู้ในสิ่งที่คนอื่น ๆ ยังไม่เคยรู้มาก่อน ยามใดก็ตามที่เขาได้รับข่าวสารซึ่งผิดพลาด ไม่ว่าจะเป็นจากคุณพ่อคุณแม่หรือจากคุณครู เขาเป็นต้องคัดค้านทันที ไม่มีวันนิ่งอมพะนำเอาไว้แบบเด็กทั่ว ๆ ไป ที่เชื่อฟังผู้ใหญ่จนไม่กล้าอ้าปากคัดค้าน

สรุปคือเด็กราศีกันย์นั้นเป็นเด็กที่พ่อแม่ส่วนมากปรารถนาให้ลูกตนเองเป็น

□ รัตนชาติที่ให้คุณแก่ดวงชะตา

คือ *เพทาย* และ *พลอยสีม่วง* พลอยอีกอย่างที่อนุโลมให้ใช้ได้คือ *โมรา* ซึ่งเป็นพลอยที่ออกสีชมพูเป็นประกาย ส่วนพลอยสีม่วงนั้นใช้ *อเมธีส* ก็คงได้ แถมราคาไม่หฤโหดจนหยิบไม่ติด

□ สีที่เป็นมงคล

เพราะราศีกันย์มีดาวพุธเป็นเจ้าเรือน ดังนั้นสีมงคลควรเป็นตระกูลเขียวและสีนกพิราบ แต่ยังมีอีกหลายสีที่สามารถใช้ได้คือสีเหลืองหม่นแบบทรายหรือเหลืองดิน แบบสีของดินแถบลุ่มแม่น้ำฮวงโห หรืออีกชื่อคือแม่น้ำเหลืองหรือแม่น้ำวิปโยค นั่นคือเหลืองดิน หรือเป็นสีน้ำตาลที่เจือเหลืองก็เด่นดี

จำแนกสีในตระกูลนกพิราบได้เป็นสีเทา สีฟ้าครามแบบนักบินหรือทหารอากาศ ถ้าเดาไม่ถูกให้แหงนหน้าดูท้องฟ้าจะรู้เอง

□ โลหะ

ปรอท เป็นโลหะที่ให้คุณแก่คนราศีกันย์ ลองทำเก๊พกปรอทสักนิดหน่อยใส่ขวดน่ารัก ๆ แล้วเลี่ยมทองแขวนคอเป็นเก๋ไม่เสร็จ ไม่งั้นก็พกปรอทวัดอุณหภูมิซะเลย มีติดรถติดบ้านก็ยังเป็นประโยชน์อีกด้วย

□ คนดัง ๆ ราศีกันย์

ศาสตราจารย์ ศิลป์ พีระศรี
มหาตมะ คานธี
บุรินทร์ วงศ์สงวน
พล.ต.ถาวร ช่วยประสิทธิ์
อาจินต์ ปัญจพรรค์
'อรวรรณ'
วานิช จรุงกิจอนันต์
ถวัลย์ ดัชนี
จักรพันธ์ โปษยกฤต
ชนะ คราประยูร
กมล ทัพคัลไลย
ม.ร.ว.สุขุมพันธ์ บริพัตร
พล.ต.จำลอง ศรีเมือง
ดร.เจริญ คันธวงศ์
เฮนรี่ ฟอร์ด ที่ 2
ปีเตอร์ เซลเลอร์ส
เกอเต้
ลินดอน บี.จอห์นสัน
ลา ฟาแย็ต
โจเซฟ เคนเนดี้
ลีโอ ตอลสตอย
ร็อคกี้ มาร์เซียโน
ฌอน คอนเนอรี่
แซมบวล จอห์นสัน
เอช. จี. เวลล์
เจสสี เจมส์
เลียวนาร์ด เบิร์นสไตน์
ไมเคิล แจ็กสัน
ชาติเชื้อ กรรณสูต
ดร.ไกรศักดิ์ ชุณหะวัณ
สมภพ เบญจาธิกุล
ไสว พัฒโน
วัฒนา อัศวเหม
ราชันย์ ฮูเซ็น

๑

บ่อย ๆ จึงพอทราบบ้างว่า...หลักการเลือกหนังของคุณจริงเป็นอย่างไร และกล้าบอกได้ว่า... ผมไว้วางใจนะ

จริงอยู่ที่ หนังเรื่องหนึ่ง... คนบางคนอาจจะชอบเป็นอย่างมาก แต่คนบางคนอาจไม่ชอบเลย นี่เป็นเรื่องปรกติธรรมดาสำหรับความชอบพอของคนเรา

โดยส่วนใหญ่แล้ว คอลัมน์หนังเด็ด ใน เพ็ญพักตร์ และคอลัมน์ วิดีโอโชว์ ใน เพ็ญพักตร์มินิ จะมีการแนะนำรายละเอียดของหนังให้คนอ่านได้รู้ว่า หนังเรื่องนั้นเป็นอย่างไร มีฉากรักกี่ฉาก และในแต่ละฉากนั้น...เขาทำอะไรกันบ้าง ค่อนข้างละเอียดเกือบหมด อาจไม่ถึง 100% แต่ก็ถึงขั้น 80% ทีเดียว--เพราะฉะนั้นผมเชื่อเหลือเกินว่า ท่านผู้อ่านหลาย ๆ ท่านก่อนจะสั่งซื้อหนังไปจากเรา...ย่อมต้องพิจารณาแล้วว่า...อยากได้เรื่องไหน

ในกรณีของคุณนั้นก็เช่นเดียวกัน ก่อนการซื้อหนัง...คุณได้พิจารณารายละเอียดต่าง ๆ ไปเรียบร้อยแล้ว ไม่อย่างนั้นคุณคงเลือกไม่ได้ว่าจะซื้อเรื่องไหนดี แต่เมื่อของไปถึงคุณ...จนกระทั่งคุณได้เปิดดูเรียบร้อยแล้ว ไม่อย่างนั้นคุณคงเลือกไม่ได้ว่าจะซื้อเรื่องไหนดี แต่เมื่อของไปถึงคุณ...จนกระทั่งคุณได้เปิดดูเรียบร้อยแล้ว คุณกลับเขียนจดหมายมาบอกว่า...ไม่ชอบ จะขอเปลี่ยนได้ไหม ซึ่งแน่นอนครับว่า...คำตอบของผมก็คือไม่ได้

ลองนึกดูถึงความถูกต้องซิครับ ถ้าหากของซื้อของขายแลกเปลี่ยนแลกคืนกันได้บ่อย ๆ ผู้ขายจะได้อะไร อีกทั้งสินค้าและตัวผู้ขายเองก็ไม่มีความผิด เพียงแต่เมื่อคุณได้ซื้อไปแล้ว...มันไม่ถูกใจคุณเท่านั้น--ซึ่งถ้าคิดอีกประเด็นหนึ่ง ก็อาจคิดได้ว่า...คุณดูจนเบื่อแล้วก็เลยอยากเปลี่ยนเป็นเรื่องอื่น

ขอความกรุณาจากคุณให้ช่วยเห็นใจเราบ้างนะครับ--เราเองก็ไม่ได้กำรี้กำไรเท่าไหร่นัก

น พ ด ล

★เรียนคุณนพดล

ผมอีกคนหนึ่งเป็นแฟนของ *เพ็ญพักตร์* มา 2 ปีกว่าแล้ว ตอนนี้ผมเรียนหนังสืออยู่ที่...แต่เรื่องการสั่งภาพนั้นผมเคยสั่งไปหลายต่อหลายครั้งยังไม่เคยได้รับเลย ไม่ว่าจะซื้อใบธนาณัติหรือใบแลกเงินก็ตามเท่านั้นยังไม่พอ ผมใส่เงินไปในซองจดหมายไปก็แล้ว...ก็ยังไม่ได้รับเลย ตั้งแต่นั้นมา...ผมก็เลยหมดกำลังใจไม่ได้สั่งซื้อภาพเลย ถือว่าดวงของผมซวยก็แล้วกัน

แต่สำหรับ *นางแบบ* ประจำฉบับที่ 71 นี้ คงไม่น่าพลาดนะครับ หวังว่าพี่นพดลคงจะส่งมาให้ผมได้นะครับ และในซองจดหมายนี้ผมไม่ได้ซื้อใบแลกเงินนะครับ แต่ผมใส่เงินไปแล้วในราคา 60 บาทต่อ 1 ชุด เมื่อพี่ได้รับจดหมายติดต่อแล้ว คิดว่าคงได้รับเงินด้วยนะฮะ

ภาพของคนอื่นไม่อยาก ได้ ต้องการภาพของ *แคทรียา ปิยะนันท์* เท่านั้น

สมบูรณ์ บุญเจริญ

อ่านคำระบายความรู้สึกของคุณแล้ว...บอกตรง ๆ ว่าผมเห็นใจจริง ๆ แต่ผมเองก็สงสัยอยู่ในใจเหมือนกันว่า ที่คุณบอกว่าได้สั่งซื้อภาพชุดพิเศษหลายต่อหลายครั้งนั้น...สั่งซื้อมาที่ เพ็ญพักตร์ แห่งเดียว หรือว่าสั่งซื้อไปที่หนังสือฉบับอื่น ๆ ด้วย เพราะทาง เพ็ญพักตร์ แคร์และใส่ใจมากกับการที่ผู้อ่านสั่งซื้อของมาแล้ว ไม่ได้รับ...หรือของ ไม่ถึงมือ--แต่เรื่องราวของคุณ ไม่เคยมีขึ้นมาถึงผมเลยแม้แต่น้อย... เพิ่งจะมีก็คราวนี้นี่แหละที่ คุณได้สั่งซื้อภาพชุดมา...แต่บังเอิญเหลือเกินที่คุณ ไม่ได้ใส่รายละเอียดต่าง ๆ มาว่า ต้องการให้ส่งไปที่ไหน ซึ่งก็คือ...คุณไม่ได้ระบุที่อยู่มานั่นเอง เพราะฉะนั้นทางพนักงานของผมจึงไม่สามารถดำเนินการจัดส่งภาพชุดพิเศษให้ได้

ในกรณีเดียวกันนี้ ถ้าหากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งก่อน ๆ โดยคุณสั่งซื้อภาพชุดพิเศษมาที่ เพ็ญพักตร์ แห่งเดียว เป็นไปได้ไหมว่า...คุณไม่ได้ระบุที่อยู่มาด้วย--เอาอย่างนี้ก็แล้วกันสำหรับการสั่งภาพชุดของ แคทรียา ปิยะนันท์ นั้นขอให้คุณเขียนชื่อ-ที่อยู่ มาอย่างชัดเจน ผมจะให้พนักงานจัดส่งภาพไปให้--ส่วนภาพก่อน ๆ ถ้าหากคุณสั่งซื้อมา ผมอยากให้ช่วยส่งหลักฐานการสั่งซื้อมาด้วย ผมยินดีจะจัดส่งภาพชุดไปให้คุณทุกชุดเลยทีเดียว

รับรองได้ครับว่าภาพชุดจะถึงมือคุณแน่ ๆ คราวนี้

น พ ด ล

คุยกับเพ็ญพักตร์.........

โดย : นพดล รณชัย

ระยะนี้ผมเองไม่ค่อยจะเกริ่นขึ้นต้นยาว ๆ สักเท่าไหร่นัก เพราะต้องการให้คุณ ๆ ที่เป็นเจ้าของจดหมายซึ่งเขียนมาเพื่อต้องการทราบบางสิ่งบางอย่าง...หรือหลาย ๆ สิ่งหลาย ๆ อย่าง ได้รับทราบเรื่องราวนั้น ๆ กันอย่างเต็มที่- - มาฉบับนี้เลยต้องขออนุญาตเขียนบทขึ้นต้นของคอลัมน์ *คุยกับเพ็ญพักตร์* กันยาวสักหน่อย

3- 4 ฉบับมานี้ นักอ่านหลายท่านคงเห็นถึงการเปลี่ยนแปลงใน *เพ็ญพักตร์* กันบ้างไม่มากก็น้อย สาเหตุที่เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นสืบเนื่องมาจาก การที่ผมและทีมงานต้องการจะสร้างความแปลกใหม่ให้กับ *เพ็ญพักตร์* อยู่ตลอดเวลา ไม่ใช่ว่ากี่วัน...กี่เดือน...กี่ปีผ่านไป ๆ ก็ยังคงรูปแบบอย่างเดิมเอาไว้อย่างเหนียวแน่นโดยไม่ยอมหันกลับไปมองเลยว่า ตนเองยังมีจุดบกพร่องอย่างไรบ้าง

แน่นอน เมื่อเราก้าวเข้ามาในแวดวงหนังสือนู้ด ซึ่งมีพรรคพวกเพื่อนฝูงยี่ห้ออื่น ๆ อยู่หลายต่อหลายยี่ห้อ ในความเป็นจริง...เราจึงต้องมีการแข่งขันกัน ไม่ว่าจะเป็นในด้านคุณภาพของหนังสือ หรือในด้านของการตลาด- - เมื่อคำนึงถึงจุดนั้นแล้ว *เพ็ญพักตร์* ยิ่งต้องพยายามหันกลับมามองตัวเองให้บ่อยที่สุดเท่าที่จะบ่อยได้ เพราะเราย่อมมีจุดมุ่งหมายตั้งเอาไว้เบื้องหน้า...และสักวันหนึ่งเราจะไปให้ถึง

การก้าวไปให้ถึงของเรานั้น...ไม่สามารถเกิดขึ้นได้เพราะพวกเราชาวทีมงาน*เพ็ญพักตร์* แต่หากจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อคุณ ๆ นักอ่านให้ความอุปการะและให้ความเมตตาแก่ *เพ็ญพักตร์*

หากหนังสือสักฉบับต้องการให้คุณผู้อ่านเชื่อใจในคุณภาพและความดีเด่นไม่สามารถจะโฆษณาหรือป่าวประกาศออกไปได้ หากทำได้ก็เพียงให้ช่วยบอกกันไปปากต่อปาก ด้วยคำที่ว่า ถ้า *เพ็ญพักตร์* ดีถูกใจคุณก็ *กระซิบ* บอกพรรคพวกเพื่อนฝูงว่าให้ช่วยอุดหนุนกันหน่อย แต่ถ้า ไม่ดี *ตะโกน* บอกกันตรง ๆ เลยว่า...อย่าไปซื้อเสียดายเงิน

ขอฝากข่าวกันสักนิด ตอนนี้ *เพ็ญพักตร์* ต้องการทีมงานเพิ่ม ทั้งประจำ และรับงานเขียน งานแปลเป็นรายชิ้น ใครที่มีความสามารถในการทำบทความ สัมภาษณ์ สารคดี สกู๊ปพิเศษ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องในแนวไหนที่สอดคล้องกับแนวของนิตยสารผมยินดีรับพิจารณา

โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ต้องการเข้ามาร่วมทีมงานกับ *เพ็ญพักตร์* อย่างจริงจัง ถ้าคุณคิดว่ามีฝีมือในการทำหนังสือ พิมพ์ดีดได้ ถ่ายภาพเป็น...รีบส่งจดหมายและผลงานมาที่ *นพดล รณชัย ตู้ปณ. 130 ดุสิต กรุงเทพฯ 10300* ด่วน! อ้อ...อย่าลืมบอกเบอร์โทรศัพท์ที่สามารถติดต่อได้ของคุณมาด้วยนะ กรณีพนักงานประจำนี่...เรารับเฉพาะผู้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพฯเท่านั้น

เขียนมาถึงตรงนี้...คงต้องขอตัดเข้าสู่การตอบจดหมายเลย

★ สวัสดีครับ

กระผมขอเปลี่ยนหนังวีดีโอที่ผมได้ซื้อจากคุณไป 3 เรื่องได้หรือเปล่าครับ มีเรื่อง *คู่เซ็กซ์ 1, คู่เซ็กซ์ 2* และ *เจแปนอีโรติก* เพราะว่าผมไม่ชอบไม่ถูกใจเลย

คู่เซ็กซ์ มีแต่เรื่องราว มีเสียงเครื่องบิน เสียงกลองรบกวน ทำให้เสียอารมณ์หมดเลยครับ

หนังญี่ปุ่นก็มีแต่เซ็นเซอร์มากไปหน่อยจนมองไม่เห็นเลย ดูแล้วหมดอารมณ์...ทำให้เสียอารมณ์อีกด้วย- - หนังไทยมีฉากร่วมเพศกันม้วนละ 1 ฉากเท่านั้น- - เพราะฉะนั้นผมจะขอเปลี่ยนเป็นเรื่องใหม่ได้หรือเปล่าครับ

หวังว่าคุณนพดลคงจะไม่ให้ผมรอคำตอบเก้อนะครับ...ช่วยรีบตอบผมด้วย

เกรียงศักดิ์ สมุทรปราการ

จดหมายของคุณเกรียงศักดิ์ฉบับนี้มีข้อความอย่างที่ได้ลงและคุณ ๆ ก็ได้อ่านกันจบไปแล้ว...รวมทั้งตัวคุณเกรียงศักดิ์เองก็ได้อ่านด้วย ถ้าหากว่าคุณเป็นเพื่อนกับ เพ็ญพักตร์ อย่างมั่นคง...เชื่อแน่ว่าคุณต้องได้อ่านการตอบจดหมายนี้

ก่อนอื่นคงต้องขอออกตัวก่อนว่า ผมเองไม่ได้เป็นคนควบคุมคอลัมน์ หนังเด็ด เพราะคอลัมน์นี้เพื่อน ๆ ที่เป็นแฟนประจำของ เพ็ญพักตร์ ต่างก็รู้กันดีว่า นายคมกริช เป็นผู้รับหน้าที่ควบคุมดูแลอยู่ แต่หนังหลาย ๆ เรื่องที่คมกริชเอามาแนะนำนั้น...ผมเองก็เคยผ่านตามาบ้าง เนื่องจากได้ดูม้วนมาสเตอร์ของหนังเรื่องนั้น ๆ อยู่

ประจำวันที่ 5 ก.ค. - 20 ก.ค. 34

เมษ
13 เม.ย.-14 พ.ค.

การเดินทางแสวงโชคยังก่อเกิดผลดีแก่คุณอยู่ ไม่ว่าคุณจะเดินทางตามลำพังคนเดียวหรือได้เกี่ยวก้อยคล้องแขนคนรักไปด้วยกัน ก็พลันเกิดความสุขแผ่ซ่านทั่วทุกรูขุมขนได้เช่นกัน แต่สุขภาพจะอ่อนล้าจนทำให้หมดสนุกอย่างน่าเสียดายเหลือเกิน

พฤษภ
15 พ.ค.-15 มิ.ย.

กิจกรรมหลาย ๆ ด้านก้าวหน้าด้วยดีตลอดมาและจะก้าวหน้าต่อไปอีกระยะหนึ่ง ช่วงนี้ถ้าคุณคิดไปขุดทองในต่างแดนนั้นฝันจะเป็นจริงได้ แต่ต้องรอบคอบกับเอกสารสัญญาสักหน่อยไม่งั้นต้องช้ำใจภายหลัง ส่วนเรื่องหัวใจที่มีสัญญาต่อกันมันเป็นจริงได้อีกไม่นานนัก

เมถุน
16 มิ.ย.-15 ก.ค.

การเสี่ยงทุกรูปแบบอาจพลิกล็อคเป็นปัญหากลืนไม่เข้าคายไม่ออกไปอีกนาน ดังนั้นควรมุ่งทำงานประจำเพราะมีความมั่นคงในชีวิตดีกว่าและเงินตราจะเพิ่มพูนเป็นหลักฐานต่อไปแน่ ส่วนฐานะของคนรักอาจเกิดชะงักจนคุณไม่สามารถดูดายได้

กรกฎ
16 ก.ค.-15 ส.ค.

คุณจำต้องเป็นผู้เสียสละเพื่อมวลชนต่อไปอีกพักหนึ่ง งานประจำเลยอุ่ม ๆ ดอน ๆ ทำให้การเงินขลุกขลักชักหน้าไม่ถึงหลังกระทั่งเป็นหนี้สินรัดตัวได้ ด้านความรักนั้นบทพิศวาสไม่ถึงกับจืดนักเพียงแต่มันไม่สะใจเราเท่านั้นเอง

สิงห์
16 ส.ค.-16 ก.ย.

ความสำเร็จของคนในความปกครองได้สร้างชื่อเสียงมาถึงคุณด้วย เป็นความปลื้มปีติเสียจนหน้าบานเป็นกระด้งหุบแทบไม่ลง แถมยังบานเบิกกับเงินตราที่หมุนหามาได้อีกต่างหาก มีหวังที่จะได้สืบสัมพันธ์กับคนวัยอ่อนชนิดกลมเกลียวเสียวทรวงใน

กันย์
17 ก.ย.-17 ต.ค.

ภารกิจที่ได้รับมอบหมายมาด้วยความไว้วางใจจากผู้ทรงคุณวุฒิ จะทำให้เกิดความเจริญก้าวหน้าในชีวิตและการงานยิ่งขึ้น อีกทั้งด้วยวิธีพลิกแพลงคะแคงท่าคุณจึงหาเงินได้คล่องมืออีกทางหนึ่ง แต่แล้วมันต้องจากมือคุณไปเพราะการใช้จ่ายไม่ยั้งมือนั่นเอง

ตุลย์
18 ต.ค.-15 พ.ย.

ระยะนี้มีแต่การวิ่งเต้นขยับขยาย เพื่อรองรับการเจริญเติบโตของกิจการในวันข้างหน้าอยู่อย่างขะมักเขม้น โดยมีคนใกล้ชิดช่วยส่งเสริมทุกรูปแบบ และคนรักก็เล่นกับคุณทุกท่าช่วยกันหาเงินตัวเป็นเกลียว โชคลาภเงินทองจึงไหลมาไม่ขาดสาย

พิจิก
16 พ.ย.-15 ธ.ค.

กระแสการเงินของคุณกำลังสะพัดกระฉูดเข้าทะลักออกเป็นจำนวนมากพอกัน ยังจัดว่าเป็นเกณฑ์ที่ดีมาก ผู้ซึ่งอาวุโสกว่าช่วยเหลือด้วยดี เสน่ห์จะแรงจัดผสมผสานกับอารมณ์อันเร่าร้อน เกิดสะสมเป็นแรงอัดให้ต้องแอบระบายออกไปบ้าง

ธนู
16 ธ.ค.-13 ม.ค.

ความเชื่อมั่นของคุณมีมากไปหน่อย เลยไม่ได้รับรู้ความคิดเห็นของผู้อื่นบ้าง แต่ไม่ถึงกับเป็นการปิดประตูตายเสียทีเดียว เพราะมีคนใกล้ตัวคอยช่วยเหลืออยู่อย่างจริงจัง ด้านเพศสัมพันธ์แม้มันไม่เต็มอิ่มนักก็ไม่ถึงกับแห้งแล้งไม่ใช่หรือ?

มังกร
14 ม.ค.-12 ก.พ.

ไฟในตัวคุณจะร้อนจัดเสียจนทำให้ทั้งงานหลักและงานรองโดยไม่ปริปากร้องทุกข์สักแอะเดียว ผู้ใหญ่ท่านเห็นความดีจึงช่วยหนุนคุณอยู่ข้างหลัง ถึงกระนั้นรายได้มันยังน้อยกว่ารายจ่ายอยู่ดี ด้านเพศสัมพันธ์ที่เกิดพลาดท่าหลวมตัวไปจะทำให้คิดมาก

กุมภ์
13 ก.พ.-12 มี.ค.

สิ่งแวดล้อมรอบตัวอาจเปลี่ยนไปบ้างก็เป็นทางที่ดีมากกว่าไม่ดี คุณจะได้ผู้มีประสบการณ์และคนต่างเพศคอยค้ำจุนให้เกิดรายรับอย่างน่าพอใจ สำหรับคุณผู้ชายคงได้ชื่อว่านารีอุปถัมภ์ ซึ่งจะทำให้คุณเป็นสุขอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนเลย

มีน
13 มี.ค.-12 เม.ย.

ผู้คนหลายฝ่ายได้ผนึกกำลังกันช่วยคุณให้พบกับจุดสุดยอดในชีวิตการงาน เงินทองของกำนัลแปลก ๆ จะมีคนมามอบให้อย่างไม่คาดฝันมาก่อน บางทีจะได้พบกับความตื่นเต้นในบทบาทแปลกใหม่ของคนที่มีสไตล์ไม่ซ้ำซาก

คุณแสงแดด พนัสนิคม

เห็นชื่อคุณจดหมายไปถึง '*ศรีภัทร*' ทีแรกรู้สึกเก้กี้ก พิลึกคนอะไรก็ไม่รู้ชื่อ '*ร้อน แสงแดด*' ครั้น- อ๋อบอกเป็นนามแฝง จึงค่อยยิ้มออก กรุณาบอกนามจริงด้วยก็ดี...

ใครก็ตามต้องการรู้ดวงชะตาดีร้ายประการใด หากแจ้งชื่อจริงด้วย มันช่วยให้ดูหมอแม่นขึ้นนะฮะ อย่าคิดว่าเป็นของไม่สำคัญ ที่คุณแสงแดด ต่อว่าเราตอบช้า- ตอบช้า เรื่องนี้...ต้องขอความเห็นใจ พร้อมขอประทานโทษด้วยเหมือนกัน

เกี่ยวกับการวิเคราะห์เจาะดวง มีความจำเป็นต้องใช้ภาษาโหรบ้าง แม้ผู้อ่านผู้ฟังไม่ใคร่รู้ความหมาย เช่นคำว่า '*ชาวราศี*' หรือ '*ลัคนา*' เวลานี้- เขาใช้กันแพร่หลายแล้ว บางคำอ้างถึงตำราโหร ก็มี เช่นคำหนึ่งใช้บ่อย คือ '*ทักษา*' และคำว่า '*ศรี-กาลกิณี*' ดังนี้ '*กุมเล็ง*' นี่ยิ่งบ่อยทีเดียว

ขอเวลานอก แถลงศัพท์โหรสักเล็กน้อย *ดาวกุมกันในดวงกำเนิด* แปลว่า *อยู่ราศีเดียวกัน* ถ้าเล็งก็อยู่ตรงข้ามคนละราศี ดาวหนึ่งโคจรมาเข้าราศีของอีกดาวหนึ่ง หรือของลัคนาก็ได้ นี้เรียกว่า *ทับกันซ้อนกัน* หมายถึงอยู่ในแนวในแถวเดียวกันฮะ บ่งบอกดาวถึงกระแสสัมพันธ์กัน เกี่ยวกันมีผลกระทบต่อดวงชะตา มุมหรือช่วงซึ่งห่างกัน สี่- ห้า ราศีก็ถึงกันสัมพันธ์กัน พูดว่าต้องกันก็ได้ ช่วงสี่ ๆ เป็นมุมฉากเรียกว่า '*จตุโกณ*' ช่วงห้า ๆ เป็นสามเหลี่ยม เรียกว่า '*ตรีโกณ*' ถ้าช่วงสามราศีห่างกันเป็นกึ่งหนึ่งเรียก '*โยค*' ห่างกันทางด้านหน้าด้านหลัง ก็ตามวิธีโหร บอกระยะสัมพันธ์ด้วยการนับจาก- ถึง เช่นนับจากลัคนา ถึงดาวดวงใดดวงหนึ่งข้างหน้าข้างหลังก็ได้ เรียก '*ดาวทำมุมกัน*' คำประเภทนี้ฟังผ่าน ๆ ไปก็ได้ ไม่เสียความหมายอะไรนัก มันเพียงแต่สะดุด ๆ เท่านั้นแหละ นับจุดแรกก็ว่าเป็นหนึ่ง (หรือกุม- ทับ) เป็นเจ็ดว่าเล็ง (สมาสัปต์) เป็นสามว่าโยค (หน้า- หลัง) เป็นสี่ ๆ ว่า จตุโกณ (มุมฉากหักเห) เป็นห้า ๆ ว่า ตรีโกณ (ร่วมธาตุเดียวกันตั้งเป็นรูปปิรามิด) ถ้านับไปถึงหก- แปด- สิบสอง ต่อกัน เรียกว่าเบือนวันทำลายกันให้โทษแก่ชะตา

ชาวราศี- ดูวันที่ของเดือน จากประมาณกลางเดือนหนึ่งถึงกลางเดือนถัดไป ถ้าเป็นวิธีโหรสากล จะบอกตั้งแต่ประมาณวันที่ 19 ถึงวันที่ 21- 22 เดือนถัดไป ศรีภัทร- ใช้หลักโหรไทยอย่างแรก

ลัคนา- คือจุดกำเนิดในราศีตามเวลาเกิด (เรียกตกฟาก) ราศีลัคนานี้ ถือว่าสำคัญยิ่งบอกวาสนาและฐานกำเนิดชีวิตของตัวเรา จุดนี้- รู้ได้โดยการคำนวณไปตามจักรราศีซึ่งมีเวลานาทีกำหนดไว้แต่ละราศี ดูโหราศาสตร์ (เจาะดวง) ต้องทราบวันที่ เดือน ปี และเวลาเกิดที่แน่นอน ทุกคนฝากชีวิตฝากชะตาไว้กับ '*เวลา*' ไม่ต้องสงสัย ฉะนั้น ดวงชะตา จึงเป็นแผนภูมิบอกเรื่องราวของชีวิตมนุษย์ตลอดถึงโลกด้วย

ศรี- เป็นข้างดี กาลี (กาลกิณี) เป็นข้างร้าย ทักษา- บอกความหมุนเวียนของดาวของอายุชะตามันเกี่ยวกับ ดาวเคราะห์ดาวฤกษ์มีแผนกำหนดไว้ เช่นเดียวกันกับจักรราศี ต่างแต่ทักษา- มี 8 ส่วน จักรราศี- มี 12 ส่วน

คุณแสงแดด (แดดเดียวหรือมิใช่) ปากหวาน ชมภาพสีใน '*เพ็ญพักตร์*' ว่างดงามชัดเจน อุ๊ย...ขอบคุ้ณขอบคุณ อยากชมภาพถ่ายของคุณบ้าง บอกว่าเป็นสาวแก่วัย '*สามสิบ*' โอ๊ย...มันเป็นตัวเลขหรอกฮะ อย่าร้อนแดดไปเลยนะจ๊ะ

โอกาสแต่งงาน- มีไหม? ก็มีฮะ มันช้าไปหน่อย ช้า ๆ ได้พร้าเล่มงาม โบราณท่านพูดไว้ แต่มันก็เหมาะแก่คนเกิดวันพุธนะ ตามดวงชะตา คุณเป็นชาวราศีมิถุน เวลาเกิดตกราศีพิจิก ธาตุน้ำ มีดาวเสาร์ (7) กุมชะตา และดาวพุธ (4) เล็งอยู่ด้านตรงข้าม อย่างนี้แต่ง

แสงแดด พนัสนิคม
19 มิถุนายน 2500
พุธ 19:00 นาฬิกา
ลัคนา (๘) 21 องศา
พิจิก. ศรีย สมโภชกาย

งานช้า ต้องรอไปหลายแดด ดาวเสาร์มันถ่วงหน่วงเหนี่ยวสุดเหวี่ยงเมื่ออยู่ธาตุน้ำกุมลัคนา ดาวพุธนั้นก็ไปจากราศีกันย์ เป็นตัวมรณะ กีดกันอีก ดาวศุกร์ (6) ตัวความรัก ตกที่มรณะด้วย (นับแปดจากส.) ณ ราศีนี้ (มิถุน) ดาวหนุ่มคือดาวอาทิตย์ (1) ก็ร่วมราศีมรณะอยู่ด้วย ตรงนี้แหละ ทำให้รอหลายแดด ศรีภัทร ขอทายทักว่า จวนได้แต่งแล้วไม่เกิน 3 ปีข้างหน้า อย่ากลัวไปอยู่หมู่บ้านคานทองเลยฮะ หลังวันเกิดปีนี้ เจ้าหนุ่มจะโผล่หน้า เขาเป็นบุรุษกำพร้าพ่อ ทำงานการติดต่อหรือขนส่งท่องเที่ยว ถ้าคุณมีโอกาสไปทำงานต่างประเทศ ก็พบกันเร็ว เรื่องต่างแดนเหมาะกับดวง

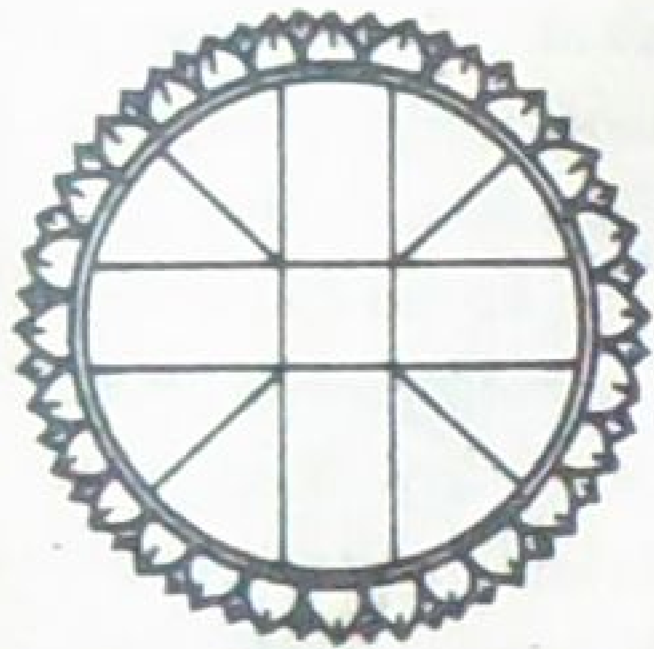
อนาคตมีหลักทรัพย์หรือร่ำรวยเหมือนชาวโลกเขาหรือปล่าว- - แหม, ถามเอาศรีภัทรตัวร้อนผ่าว เพราะดวงคุณดาวทรัพย์ดาวเงินมันท่าดีทีเหลวรวยยาก- - ต้องอาศัยกรรมเก่าหรือโชคฟลุ๊ค อายุตั้งแต่ 35 ถึง 41 '*บุญกุศลส่งให้รวย*' หมั่นทำบุญทำกุศลบ้าง มีวาสนาได้โชคหวยรัฐบาลหรือต่างประเทศด้วยซี่...เสียดายไม่ทราบชื่อจริง ถ้าชื่อตัวมิขัดข้องแล้ว จะมีโชคสองชั้นเร็ว ๆ นี้แหละเด้อ

พ่อ- แม่- พี่น้อง เขาจะพึ่งดิฉันได้ไหม??? คุณแสงแดดเป็นคนใจกว้างในอ่างแคบนะฮะ กลัวแต่พอรวยแล้วจะลืมคำถามข้อนี้ คุณนิสัยขี้เหนียวขี้เสียดายเหมือนกันนี่ อันนี้ทำให้แต่งงานช้าด้วย ความจริง-

บัตรเจาะดวง เอามาดู

ดวงคุณนะพ่อแม่พี่น้องก็ไม่เบียดเบียนอยู่แล้ว

โชคลาภ- - ที่เป็นเรื่องใหญ่ ก็บอกให้แล้ว กล่าวทั่วไปหลังจากวันเกิดแล้ว คุณจะมีลาภมีโชค ช่วงปลาย ๆ ปี หรือได้ทำงานดี ๆ มีรายได้สูง ข้อสำคัญอย่าปล่อยตัวปล่อยใจไปกับความฟุ้งเฟ้อยกยอ เพราะราหู มันกำลังโคจรเข้ามาอยู่ในเรือนทรัพย์ของตัว เรื่องธุระคนอื่นอย่าอาสาทำให้เขาเลย เกิดผลเสียมากกว่าได้หน้า...ไม่คุ้ม

เกณฑ์ชะตาของดวงที่จะเป็นไป ยังต้องต่อสู้ความลำเค็ญอีกหน่อย ถ้าเข้มแข็งหรือกล้าพอ ก็สามารถผ่านได้ตลอด อนาคตแจ่มใส วาสนากำลังมาสู่อยู่หนุนดวงคุณ ได้ดีมีโชคอย่างไร อย่าลืม 'เพ็ญพักตร์' เสียเล่า! สถานะของดวงชะตาบอกยืนยันได้ว่า- ดีแน่ ถ้าผจิญมีคนมาปอง อายุเขา 40- 50 ปี ก็รับพิจารณาคบหากันไปเถอะ อายุใหม่ซื้อหาแหวนหัวนิลสวมนิ้ว หรือเป็นต่างหู จะช่วยนำโชคลาภและความสำเร็จ

ขอให้ คุณแสงแดด สดชื่นด้วยความหวัง

ศรีภัทร เพชรภูมิ

เจาะเปลือก สาวญี่ปุ่น

มาริโกะ อิทซึกิ

อย่างนี้ซิ...ของจริง

หากคุณได้เห็นภาพของเธอในหน้าสี่สีเป็นที่เรียบร้อยอย่างน้อย ๆ ใครหลายคนคงเดากันออกแล้วว่า...หญิงสาวคนนี้ไม่ใช่สาวญี่ปุ่นแบบเพียว ๆ แน่นอน เธอจะต้องมีสายเลือดของเชื้อชาติอื่นผสมผสานเจือปนอยู่ด้วยอย่างแน่นอน เพราะใบหน้าของเธอก็บอกอยู่โต้ง ๆ แล้วว่า...เธอเป็นสาวลูกครึ่ง

"มาริโกะ เป็นคนลูกครึ่งญี่ปุ่น-ฝรั่งเศส คุณพ่อของมาริโกะเป็นคนญี่ปุ่น...คนโตเกียวนี่แหละค่ะ ส่วนคุณแม่นั้นเป็นชาวฝรั่งเศส คุณพ่อเคยเล่าให้ฟังว่า...ท่านพบกับคุณแม่เมื่อครั้งที่ไปเรียนต่อด้านการวาดภาพที่ฝรั่งเศส ปิ๊งกัน ไปปิ๊งกันมา...คุณพ่อจึงเข้าไปพูดคุยจนได้รู้จักกัน แล้วในที่สุดก็มีมาริโกะออกมาเป็นพยานรักให้กับท่านทั้งสอง ตอนนี้คุณพ่อ-คุณแม่ท่านก็ไปมาหาสู่กันอยู่แต่ท่านอยู่กันคนละประเทศนะคะ...เพราะต่างคนก็ต่างทำธุรกิจของตัวเอง"

อ่านมาถึงตรงนี้อาจทำให้หลายต่อหลายคนรู้สึกสงสัยว่า...เอ- - ฐานะก็ดีนี่นาแล้วมาทำงานถ่ายแบบนู้ดหรือเล่นหนังโป๊ทำไม

"อาจเป็นเพราะว่า...เป็นงานที่ดีและก็ได้เงินมากมั้ง เลยทำให้มาริโกะคิดว่านางแบบนี้เป็นงานที่เหมาะสมกับตัวเองดีแล้ว และอีกอย่างหนึ่งในประเทศญี่ปุ่นเนี่ย ไม่มีการดูถูกผู้หญิงที่อยู่ในวงการหนังสือนู้ดหรือวิดีโอ อาร์-เอ็กซ์ เนื่องจากประเทศญี่ปุ่นนี่ผู้คนเปิดกว้างในเรื่องอย่างนี้มาก...ทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับสิทธิ์ขาดในการตัดสินใจของแต่ละบุคคลว่า...จะทำอะไรหรือไม่ทำอย่างไร การเป็นนางแบบนู้ดก็เลยไม่ใช่เรื่องน่าเกลียดและไม่ใช่เรื่องเสียหายอะไร"

มาริโกะมีจุดเด่นอยู่ในตนเองหลายต่อหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็น ใบหน้าที่สวย- หวาน- เซ็กซี่แบบคลาสสิค ผิวที่ขาวนวลผสมสีชมพูอ่อน ๆ เต้านมตูมตั้งขนาด 35 นิ้ว มีเอวเล็ก ๆ เซ็กซี่ขนาด 23 นิ้ว มารองรับกับสะโพกกลมมนที่วัดมาได้ 37 นิ้ว ที่สำคัญ...ถ้าหากคุณสังเกตภาพซึ่งมาริโกะหันหลังโชว์แก้มก้นแล้วละก็...จะเห็นได้ว่าแก้มก้นของเธอไม่มีริ้วรอยปริแตกเลยแม้แต่น้อย- - ลองหลับตานึกดูเอาแล้วกันว่า เวลาที่มีสาวน้อยสุดเซ็กซี่แถมสวยปานนางงามมาอยู่เคียงข้าง แล้วเธอหันก้นที่ไร้ซึ่งแผนที่ประดับอยู่ให้เราได้จดจ้องหรือขยำขยี้นี่...จะรู้สึกเร่าร้อนปานใด

แต่ความจริงของเรา ๆ ท่าน ๆ ก็เป็นได้แค่เพียงการมองดูรูปภาพแล้วก็พร่ำรำพันเท่านั้น

อย่างงี้ต้องบอก *นายคมกริช* ให้รีบ ๆ หาวิดีโอดี ๆ เด็ด ๆ ของเธอมาดูให้ชุ่มปอดกันสักหน่อย

たくさんイカせてくれないカ

ผูกพันกับความมัน

บนยอดคลื่น

หาดทราย ชายทะเล และแสงแดด เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติที่ให้ความสุขแก่

มนุษย์ในด้านการพักผ่อนหย่อนใจ รวมทั้งด้านการกีฬาประเภทต่าง ๆ ที่เราสรรค์สร้างกันขึ้นมาตามแต่จินตนาการจะกำหนดขึ้นให้กลายเป็นความจริง

วินด์เซิร์ฟ เป็นกีฬาอย่างหนึ่งที่ได้รับความนิยมมาหลายปีติดต่อกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน *อเมริกา, ออสเตรเลีย* และ *หมู่เกาะฮาวาย* ที่มีคลื่นลมแรงและคลื่นลูกโต ๆ

อโลฮา คลาสสิค เป็นงานการแข่งขันการเล่นวินด์-เซิร์ฟในฮาวายที่จัดกันขึ้นทุกปีเพื่อให้ผู้ชมได้ตะลึงกับความสามารถของนักกีฬาที่มีกลเม็ดเด็ด ๆ ในการโต้ยอดคลื่นด้วยกระดานที่ดูแล้วออกจะธรรมดา ๆ

ยกตัวอย่าง การแสดงที่เรียกกันว่า *'ชีส โรลล์'* (CHEESE ROLL) ซึ่งนักกีฬาจะหมุนตัวอยู่กลางอากาศหลายรอบเท่าที่จะทำได้ โดยที่กระดานโต้คลื่นยังสัมผัสแน่นอยู่กับเท้าของเขาเหนือยอดคลื่นไม่น้อยกว่า 20 ฟุต

ในแต่ละปี บรรดานักกีฬากล้าเสี่ยงเหล่านี้จะพยายามหาเทคนิคมัน ๆ มาแสดงให้ผู้ชมได้ร้องวี้ดว้ายกันอยู่เสมอ เพื่อความมันในชีวิต รางวัลและสาว ๆ ริมชายหาด แม้ว่าจะต้องเสี่ยงด้วยการบาดเจ็บหรือชีวิต

นักกีฬาวินด์เซิร์ฟที่มีชื่อเสียงที่สุดในงานนี้คือ *ร็อบบี้ แนช* ซึ่งสามารถผาดโผนโจนทะยานอยู่บนยอดคลื่นกลางอากาศได้อย่างน่าพิศวง อย่างเช่น การหมุนร่างเป็นวงกลมถึง 2 ครั้งกลางอากาศ และลงสัมผัสยอดคลื่นได้อีกครั้งอย่างปลอดภัยสวยงาม ทั้ง ๆ ที่คลื่นและลมมีความเร็วไม่น้อยกว่า 30 น็อตต์ ต่อชั่วโมง

นอกจากนักกีฬาชายแล้ว สาว ๆ ใจกล้าก็มีไม่น้อยที่เข้าร่วมการแข่งขันด้วย เพราะรางวัลที่ตั้งไว้นั้นล่อใจไม่หยอก หากชนะที่หนึ่งมีสิทธิ์รับเงินสด ๆ ทันที 120,000 ดอลล่าร์มะกัน

ที่ตั้งรางวัลกันไว้แพง ๆ เพราะกว่านักกีฬาแต่ละคนจะเข้าแข่งได้นั้น ต้องทุ่มทุนกันมหาศาลเช่นกัน ทั้งเวลาและความสามารถที่ต้องหมั่นฝึก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แผ่นกระดานโต้คลื่นที่จำเป็นต้องจัดหากันมาในแบบพิเศษ อย่างธรรมดา ๆ ที่เห็นกันตามชายทะเลบ้านเราน่ะ แค่โดนคลื่นก็หักกลางแล้ว

ใครชอบเล่นวินด์เซิร์ฟ.. หมั่นฝึกหมั่นฝนไว้ให้เหมาะ ๆ เผลอ ๆ อาจมีโอกาสสร้างชื่อเสียงให้เมืองไทยได้โดยไม่รู้ตัว เพียงแต่ต้องลงทุนกันมากหน่อย...เท่านั้น

น่าเสียดายภาพที่ได้มาไม่มีคำบรรยายว่าใครเป็นใคร เพียงน่าคิดว่ากว่าจะถ่ายภาพได้ขนาดนี้ก็ไม่ใช่ฝีมือธรรมดา ๆ

คนบ้านเขาทำอะไรออกมา...มันแสนธรรมด๊า...ธรรมดาสำหรับพวกเขาเสียเหลือเกิน แต่ธรรมดาของเขาน่ะ...มันสุดแสนจะพิสดารพันลึกสำหรับพวกเราซะนี่กระไร

น่าอิจฉาจริง ๆ นี่ขนาดเกิดร่วมฟ้าดินเดียวกันนะ

กรรมของเด็ก

หากจะให้เดา สาวคนนี้คงอยู่ในแวดวงบันเทิงของคนออสซี่ นักวิจารณ์เอารูปมาสาธยายเสียเจ็บแสบกับแฟชั่นทันสมัยของเธอ

ทั้ง ๆ ที่ยังอุ้มท้อง แม่สาวที่มีชื่อว่า *ย้าซ* (YAZ) คนนี้ก็ยังสวมชุดรัดรึงอวดนมอวดท้องโย้ ๆ ของตนเองให้ชาวบ้านตะลึงแล ซึ่งนักวิจารณ์ติว่า สาวแบบนี้คงไม่มีความรักให้กับลูกของตนอย่างแน่นอน เพราะการสวมชุดเช่นนี้ทำให้เด็กต้องอึดอัดไปด้วย

ข่าวเล่าว่า แม่สาวย้าซซึ่งแปลก ๆ นางนี้ ตั้งใจจะให้ตากล้องถ่ายวิดีโอไว้ในขณะที่หมอทำคลอดให้ และจะเอาภาพนั้นออกจำหน่ายให้ผู้คนใจเต้นกันอีก

ทำกันแบบนี้ ก็น่าตำหนิอยู่หรอก เพราะดูออกจะไร้ขอบเขตเสียจริง ๆ!

สุดยอด 10 นางโลม ประวัติศาสตร์จีน ๑๑๑

โดย : ธันว์ ธนูธร

หงเหนียงจื่อ นางโลมจอมยุทธสาว

หงเหนียงจื่อ เกิดในปลาย*ราชวงศ์หมิง* เป็นผู้มีความสามารถทั้งด้านบุ๋นและบู๊ เป็นจอมยุทธสาวที่ท่องไปทุกแว่นแคว้นแดนดินด้วยคุณธรรม ให้การช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก โดยเฉพาะจะกำจัดข้าราชการชั่วนำเงินทองมาช่วยเหลือชาวบ้านผู้ยากไร้..จนมีชื่อเสียงกระเดื่องดังที่สุด

เนื่องจากในปลายราชวงศ์หมิง ฮ่องเต้ทรงอ่อนแอ ภายในราชสำนักเต็มไปด้วยเหล่าขุนนางกังฉิน ข้าราชการปกครองเมืองต่าง ๆ ก็เอาแต่ผลประโยชน์ส่วนตัว ในขณะที่ชาวบ้านอยู่กันด้วยความอดอยากยากจนเดือดร้อนไปทุกหย่อมหญ้า ทั่วทุกหนทุกแห่งได้มีการก่อตั้งสมาคมลับเพื่อเตรียมก่อการร้าย..หวังจะครองเมือง ยิ่งทำให้ชาวบ้านร้านถิ่นเดือดร้อนมากขึ้น สำหรับก๊กใหญ่ ๆ ที่ตั้งพรรคใต้ดินเพื่อหวังยึดอำนาจนั้น ก๊กของ *จางเสี้ยนจง* มีกำลังอยู่ในมือมากมาย โดยการเตรียมก่อการร้ายในเมือง ส่วนก๊กของ *หลี่จื้อเฉิง* ตั้งกำลังอยู่ใน *ด่านกวนจง* โดยเฉพาะก๊กหลังนี้ เป็นก๊กหนึ่งที่สร้างความป่าเถื่อนโหดร้ายให้ชาวบ้านมากที่สุด มีการปล้นสดมภ์ทรัพย์ชาวบ้าน แม้แต่ทหารในบังคับบัญชาก็ไม่สามารถควบคุมได้อย่างเด็ดขาด จึงมีการฉุดคร่าอนาจารหญิงสาวอย่างมันอารมณ์ โดยไม่กลัวอาญาแผ่นดินใด ๆ ทั้งสิ้น

สถานการณ์ย่อมสร้างวีรบุรุษเสมอ ดังนั้น ใน *อำเภอจี่* จึงได้ก่อเกิดวีรบุรุษขึ้นผู้หนึ่งชื่อ *หลี่เหยียน* ซึ่งทนเห็นชาวบ้านต้องเดือดร้อนอย่างรุนแรงไม่ไหว ตัดสินใจนำทรัพย์สินเงินทองของตระกูลออกมาบริจาคช่วยเหลือชาวบ้านผู้ตกทุกข์ได้ยาก มิคาด ข้าราชการปกครองกลับกล่าวหาเขาเป็นคนทรยศชาติบ้านเมือง มีแผนก่อการร้าย จึงทำการจับกุมเข้าคุกโดยไม่มีการไต่สวน

ช่วงจังหวะนั้น จอมยุทธสาวหงเหนียงจื่อได้ผ่านมาทางอำเภอจี่ ได้สดับตรับฟังถึงความดีของหลี่เหยียนที่ถูกจับกุมเข้าคุกโดยไร้ความผิด จึงบุกแหกคุกช่วยเหลือหลี่เหยียนออกมาเป็นผลสำเร็จ แต่มิคาด หลี่เหยียนกลับเป็นคนซื่อสัตย์เถรตรง วันรุ่งขึ้น เขากลับเดินเข้าไปในจวนปกครองมอบตัวใหม่อีกครั้ง เพื่อต้องการสู้คดี มิคาด คราวนี้ข้าราชการชั่วกลับยัดเยียดข้อหาร้ายแรงเพิ่มขึ้น พร้อมกับประกาศจะบั่นหัวประหารชีวิตเขา หงเหนียงจื่อรู้เข้า...ได้บุกไปช่วยเหลือเขาอีกครั้งหนึ่งแล้วพาหลบหนีออกจากอำเภอจี่ ข้าราชการกรมเมืองโกรธแค้นถึงกับสั่งให้เผาคฤหาสน์ของเขาให้เป็นเถ้าถ่าน ทั้งยังฆ่าทุกชีวิตในบ้านตระกูลหลี่หมดสิ้นไม่เหลือแม้แต่สัตว์เลี้ยง

หลี่เหยียนรู้สึกปวดร้าวใจยิ่งนัก หมดความไว้เนื้อเชื่อใจต่อการปกครองของแผ่นดินหมิง ตัดสินใจเข้าไปเป็นสมัครพรรคพวกของหลี่จื้อเฉิง โดยรับตำแหน่งเป็นเสนาธิการในเวลาต่อมา

จากการที่หงเหนียงจื่อช่วยเหลือหลี่เหยียน และได้ร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยกันในระหว่างทาง หัวใจหนุ่มสาวทั้งสองได้ก่อเกิดความรักขึ้นต่อกัน แต่ความรักนี้เป็นเรื่องของหัวใจอันเป็นเรื่องส่วนตัว ในขณะที่แผ่นดินกำลังได้รับความเดือดร้อน จึงกลายมาเป็นอุปสรรคในความรัก เนื่องจากทั้งสองต่างก็มีปณิธานอันแน่วแน่ที่จะกอบกู้แผ่นดินให้สงบสุข ต้องการให้ประชาชนอยู่ดีกินดี หนุ่มสาวทั้งสองจึงตัดสินใจแยกทางกันชั่วคราวเพื่อกอบกู้ความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนชาวบ้านทั่วไป

เป้าหมายครั้งต่อไปของ

หงเหนียงจื่อในการกำจัดขุนนางชั่วก็คือ *เฉียวอินอี่* ขุนนางชั่วที่กอบโกยผลประโยชน์ส่วนตัวทั้งการเงินและอำนาจแห่ง *เมืองไคฟง* ดังนั้น หงเหนียงจื่อจึงพาสาวใช้ประจำตัวฝีมือเยี่ยมชื่อ *เสี่ยวเชี่ยน* อำลาจากหลี่เหยียนด้วยความรักอาลัย เดินทางถึงเมืองไคฟง หลังจากนั้น หงเหนียงจื่อและเสี่ยวเชี่ยนได้ปะปนตัวเข้าไปอยู่ใน *สำนักนางโลมเซียวเซียงก่วน* อันเป็นสำนักนางโลมเลื่องชื่อที่สุดแห่งเมืองไคฟง เพื่อรอคอยโอกาสและจังหวะเหมาะ ๆ กับการปฏิบัติงานกำจัดคนชั่ว โดยทำการปลอมแปลงชื่อแซ่ใหม่มาเป็น *จางเชี่ยนเยี่ยน*

ด้วยความงาม และความสามารถ ตลอดจนเสน่ห์อันเร้าใจของหงเหนียงจื่อ ชั่วเวลาไม่นานนักชื่อเสียงของนางก็ดังกระฉ่อนไปทั่วทั้งเมืองไคฟง เป็นนางโลมเจ้าเสน่ห์ที่มีหนุ่ม ๆ และข้าราชการทั้งหลายให้ความสนใจและลุ่มหลง แขกเหรื่อมักต้องการเชยมาร่วมหาความสุขจนเกิดการแก่งแย่งเป็นประจำ

ในที่สุด โอกาสเหมาะกำลังย่างกรายมาถึง เมื่อผู้ตรวจการแห่งเมืองไคฟงได้ว่างลง เฉียวอินอี่พยายามวิ่งเต้นเพื่อให้ได้ยึดครองตำแหน่งใหญ่นี้ จึงได้อัญเชิญเหล่าขุนนางตลอดจน *เศรษฐีว่าน* แห่งเมืองไคฟงมาเลี้ยงดูปูเสื่อ เพื่อหวังจะให้ทุกฝ่ายให้การสนับสนุนเป็นแรงผลักดันให้เขาก้าวสู่ตำแหน่งดังกล่าว ในการเลี้ยงดูปูเสื่อครั้งนี้ ได้กำหนดตัวนางโลมจางเชี่ยนเยี่ยนไว้ให้การต้อนรับขับสู้ และให้ความหฤหรรษาแก่แขกในครั้งนี้ ซึ่งมีหรือที่หงเหนียงจื่อจะยอมทิ้งโอกาสงาม ๆ เช่นนี้

ในงานเลี้ยงต้อนรับขับสู้ครั้งนี้เอง จากการสนทนาระหว่างเศรษฐีว่านกับเฉียวอินอี่ หงเหนียงจื่อจึงรู้ความนัยว่า แท้ที่จริงแล้วเศรษฐีว่านมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับ *ขันทีเฉาฮั่วฉุน* แห่งราชสำนักที่กุมอำนาจใหญ่อยู่ในมือ นอกจากนั้น นางได้ทราบอีกว่าเฉียวอินอี่ได้ตระเตรียมเงินทองทรัพย์สินหนึ่งแสนตำลึง เพื่อเป็นทุนในการผลักดันตนเองขึ้นสู่ความเป็นใหญ่ โดยจะทำการขนทรัพย์สินเงินทองดังกล่าวนำเข้าเมืองหลวงในวันรุ่งขึ้น หงเหนียงจื่อจึงใช้เสน่ห์ยั่วยวนถามโน่นถามนี่ โดยเศรษฐีว่านกับเฉียวอินอี่คิดว่าเป็นการถามพูดคุยธรรมดาของนางโลมสาวผู้หนึ่งเท่านั้น

คืนนั้น เฉียวอินอี่ตกลงใจค้างหาความสุขกับหงเหนียงจื่อในสำนักนางโลมชื่อดังแห่งนั้น ในขณะที่เฉียวอินอี่กำลังหลงใหลหลับตาฟังการบรรเลงเพลงขับกล่อมจากหงเหนียงจื่ออย่างสบายอารมณ์อยู่นั่นเอง หงเหนียงจื่อฉวยโอกาสดึงใบมีดที่ซ่อนอยู่ในตัวพิณใช้ความว่องไวของฝีมือเสียบมีดใส่ร่างของเฉียวอินอี่จนสิ้นใจตาย

เมื่อจัดการเฉียวอินอี่ตามเป้าหมายได้แล้ว ก็เป็นอันหมดภาระหน้าที่ของหงเหนียงจื่อ ที่จะอยู่ในสำนักนางโลมชื่อดังแห่งนี้อีกต่อไป จึงพาเสี่ยวเชี่ยนรีบรุดเดินทางไปสู่เส้นทางที่จะมีการขนเงินทอง โดยดักรออยู่ในศาลาแห่งหนึ่งของเส้นทางซึ่งขบวนขนเงินต้องเดินทางผ่าน

ที่แท้แล้ว เศรษฐีว่านเป็นคนมีจิตละโมบ รวมทั้งหลงใหลความงามของหงเหนียงจื่อ จึงได้นัดมาเจอกันระหว่างทางในการเดินทางเข้าสู่เมืองหลวง นั่นคือโอกาสอันดียิ่งของหงเหนียงจื่อที่ฉวยจังหวะนี้กำจัดเศรษฐีว่านไปอีกคนอย่างไม่ต้องเปลืองแรงใด ๆ ทั้งสิ้น หลังจากนั้นนางได้กำชับเสี่ยวเชี่ยนให้รีบนำเงินหนึ่งแสนตำลึงดังกล่าว ไปมอบให้เป็นเงินทุนในการก่อหวอดของหลี่จื้อเฉิง ส่วนนางได้เดินทางรุดเข้าเมืองหลวง

เมื่อหงเหนียงจื่อเดินทางไปถึง *ปักกิ่ง* จึงรีบรุดเข้าสู่คฤหาสน์ของขันทีเฉาฮั่วฉุนทันที โดยอ้างว่านางคือ *ว่านเหมินกู* น้องสาวของเศรษฐีว่านแห่งเมืองไคฟง โดยอ้างว่าเศรษฐีว่านถูกหลี่จื้อเฉิงจับตัวไปได้ นางหนีเล็ดรอดมาได้สำเร็จ เพื่อมาขอความช่วยเหลือจากขันทีเฉาฮั่วฉุน

หงเหนียงจื่อไม่คาดคิดมาก่อนว่า แท้ที่จริงแล้วเฉาฮั่วฉุนนั้น แม้จะเป็นขันทีก็จริง แต่ไม่เคยได้รับการตอนมาก่อนเลย เมื่อเฉาฮั่วฉุนเห็นความงามของนาง ถึงกับหลงใหลพัวพันไม่ยอมเลิกรา ตลอดเวลา หงเหนียงจื่อจึงไม่กล้าทำสิ่งใดรุนแรงในขณะนั้น เนื่องจากแผนการณ์ที่วางเอาไว้ยังไม่ถึงจังหวะ นางจึงจำเป็นต้องใช้เสน่ห์คอยหลอกล่อเฉาฮั่วฉุนตลอดเวลา จนกระทั่ง เสี่ยว-

เชี่ยนที่นำเงินไปมอบให้หลี่จื้อเฉิงเสร็จเรียบร้อยแล้วจึงเดินทางมาสมทบ โดยใช้แผนลวงบอกต่อเฉาฮั่วฉุนว่า- - ขณะนี้หลี่จื้อเฉิงได้ยกทัพมาปักหลักอยู่นอกเมืองเรียบร้อยแล้ว ถ้าหากเฉาฮั่วฉุนไม่ยอมร่วมมือเป็นไส้ศึกคอยเวลาเปิดประตูเมืองให้ละก็ แม้แต่ชีวิตของเศรษฐีว่านก็จะถูกกำจัดไปด้วย และถ้าหากหลี่จื้อเฉิงยกทัพเข้าเมืองสำเร็จ ชีวิตของเฉาฮั่วฉุนจะต้องถูกจัดการแน่นอน

เฉาฮั่วฉุนนั้น แท้จริงแล้วเป็นคนขี้ขลาดตาขาว เมื่อประจักษ์ว่า อำนาจราชศักดิ์ในสำนักราชวงศ์หมิงกำลังจะเสื่อมสิ้น หากแม้นไม่ยอมร่วมมือด้วยโอกาสหน้าก็ยากที่จะเสวยสุขได้อีกต่อไป

ดังนั้น เมื่อหลี่จื้อเฉิงยกทัพเข้าบุกกรุงปักกิ่ง เฉาฮั่วฉุนจึงเป็นผู้เปิดประตูเมืองหลวงให้ด้วยน้ำมือตนเอง ทหารของหลี่จื้อเฉิงจึงสามารถบุกเข้าสู่เมืองหลวงและยกกำลังรุกเข้าสู่วังหลวงอย่างรวดเร็ว

ซืองส่องเต้ หลบหนีออกจากวังสำเร็จ แต่เมื่อมองเห็นสภาพบ้านเมืองแห่งราชวงศ์หมิงต้องล่มสลายในน้ำมือของพระองค์ จึงตัดสินใจใช้กระบี่เชือดคอตัวเองสิ้นพระชนม์ในที่สุด ด้วยความละอายใจต่อบรรพบุรุษแห่งราชวงศ์หมิง

ภายหลังที่หลี่จื้อเฉิงบุกตีเมืองหลวงสำเร็จ คราวนี้ เขาจึงเผยธาตุแท้ความโหดเหี้ยมให้เป็นที่ประจักษ์ โดยทำการสั่งฆ่าเหล่าขุนพลคู่ชีวิต คู่ทุกข์ คู่ยาก ที่ร่วมแรงร่วมใจก่อการร้ายครั้งนี้จนสำเร็จ สืบเนื่องจากหลี่จื้อเฉิงหวั่นเกรงว่า จะกลายมาเป็นเสี้ยนหนามในการครองความยิ่งใหญ่ของเขาในอนาคต ความรู้สึกของหลี่เหยียนกับหงเหนียงจื่อในขณะนั้น รู้สึกอเน็จอนาถใจต่อการกระทำดังกล่าวของหลี่จื้อเฉิง จนหมดกำลังใจที่จะกู้ชาติกู้แผ่นดินอีกต่อไป กระนั้น ด้วยคุณธรรมที่ต้องการปกป้องแผ่นดินทั้งสองจึงเตรียมการกอบกู้แผ่นดินขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

ขณะนั้น ยอดขุนพลแห่งราชวงศ์หมิง *อู๋ซันกุ้ย* กับ *ภรรยาสาวเฉินหยวนหยวน* ก็เป็นฝ่ายชักนำกองทหารต่างชาติซึ่งก็คือ *ชาวแมนจู* นำทัพบุกเข้ามาทางด้านชายแดน เมื่อหงเหนียงจื่อรู้ข่าวนี้จึงพยายามอาศัยความสัมพันธ์ส่วนตัวที่สนิทกับอู๋ซันกุ้ยยับยั้งไม่ให้กองทัพแมนจูบุกเข้าสู่แผ่นดินหมิง โดยหารู้ไม่ว่าอู๋ซันกุ้ยเจ้าเล่ห์เพทุบายเปลือกนอกนั้นยินดีร่วมมือกับหงเหนียงจื่อ แต่เบื้องหลังลึก ๆ กลับชักนำกองทหารแมนจูบุกเข้ามาทาง *ด่านซันไห่* ด้วยกองกำลังอันมากมายมหาศาลของแมนจู ได้บุกตีตะลุยเข้าสู่เมืองหลวงอย่างรวดเร็วจนสุดที่จะต้านทานได้อีกต่อไป หลี่จื้อเฉิงฉวยโอกาสหลบหนีออกจากเมืองหลวงปักกิ่ง หวังจะไปหลบซ่อนตัวอยู่ในมณฑลเสฉวน

หลี่จื้อเฉิงเข้าใจผิดคิดว่าหลี่เหยียนเป็นผู้ชักนำกองทัพต่างชาติเข้าแผ่นดินจึงลอบวางยาพิษฆ่าหลี่เหยียนตาย หงเหนียงจื่อรู้ข่าวด้วยความเจ็บปวดในความโหดเหี้ยมของหลี่จื้อเฉิง จึงสาบานว่าจะต้องฆ่าหลี่จื้อเฉิงเป็นการแก้แค้นให้ได้ โดยรวบรวมกองกำลังขึ้นจากสมัครพรรคพวกในอำเภอจี่ ตลอดจนลูกน้องเก่าของหลี่เหยียน แต่นางต้องเผชิญศึกทั้งสองด้าน

หนึ่งนั้น พยายามกอบกู้สถานการณ์บ้านเมืองหวังจะกำจัดกองทัพแมนจูที่บุกยึดแผ่นดินหมิงสำเร็จไปแล้ว

ในขณะเดียวกันก็วางกำลังไล่ล่าหลี่จื้อเฉิงอีกทางหนึ่ง ทว่า...ด้วยอำนาจอันยิ่งใหญ่ของกองทัพแมนจูก็สามารถบุกยึดครองแผ่นดินหมิงทั้งหมดได้สำเร็จในเวลาต่อมา พร้อม ๆ กับการล่มสลายของราชวงศ์หมิง และชาวแมนจูได้ก่อตั้งราชวงศ์ใหม่ขึ้นมาเป็น *ราชวงศ์ชิง* แล้วร่องรอยของหงเหนียงจื่อก็หายสาปสูญแต่นั้นเป็นต้นมา

อีกด้านหนึ่ง หลี่จื้อเฉิงนำทหารที่เหลือพันกว่าคนเดินทางหลบหนีมาจนกระทั่งถึงหุบเขาเปลี่ยวแห่งหนึ่งใน *ย่านหูเป่ย* ต้องเผชิญกับสิงสาราสัตว์ซึ่งดุร้ายด้วยความยากลำบาก จนกระทั่งคราวหนึ่งได้พบ *ศาลเจ้าเสียนตี้* อันเป็นศาลเจ้าร้างทรุดโทรม ซึ่งโดยปรกติแล้วหลี่จื้อเฉิงเป็นผู้ที่หลงเชื่อและนับถือพระเจ้าเสียนตี้เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว เมื่อได้พบศาลเจ้าเสียนตี้เช่นนี้ จึงรู้สึกปลื้มปีติดีใจว่าเคราะห์ร้ายที่ได้ประสบกำลังจะผันเปลี่ยนสู่ความดีแน่นอน จึงรีบจัดแจงอาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวใหม่เพื่อเข้าไปกราบไหว้ด้วยความนับถือ โดยสั่งไม่ให้มีทหารติดตามตัวเข้าไปแม้แต่คนเดียว

ไม่มีใครคาดคิดมาก่อน ในขณะที่หลี่จื้อเฉิงกำลังกราบไหว้พระตรงหน้านั่นเอง ได้ปรากฏแม่ชีสองรูปอย่างกะทันหัน พร้อมกับบุกเข้าจู่โจมฆ่าหลี่จื้อเฉิงสิ้นใจตายตรงนั้นเอง

ที่แท้แล้ว แม่ชี 2 รูปดังกล่าว ก็คือ หงเหนียงจื่อ กับ เสี่ยวเชี่ยน ที่ปลอมตัวหลบหนีการตามล่าของกองทัพแมนจู หลบซ่อนตัวในศาลเจ้าร้างแห่งนี้ ดังนั้น เมื่อมีโอกาสได้พบศัตรูผู้ฆ่าสามีของนาง จึงจัดการฆ่าหลี่เฉิงเป็นการแก้แค้นให้แก่หลี่เหยียนเป็นผลสำเร็จ

หลังจากนั้นต่อมาอีกหลายปี เมื่อทหารแมนจูสามารถปักหลักอย่างแน่นหนาในแผ่นดินหมิง พร้อมกับสถาปนาขึ้นเป็น *ราชวงศ์ชิง* เหล่าข้าราชการในบริเวณศาลเจ้าร้างแห่งนั้นได้พยายามสอบสวนถึงการตายของหลี่จื้อเฉิง

แต่ทว่า--ชาวบ้านในละแวกนั้นบอกว่า สองแม่ชีที่ฆ่าหลี่จื้อเฉิงนั้น ได้สำเร็จเป็นเซียนไปนานแล้ว

红娘子

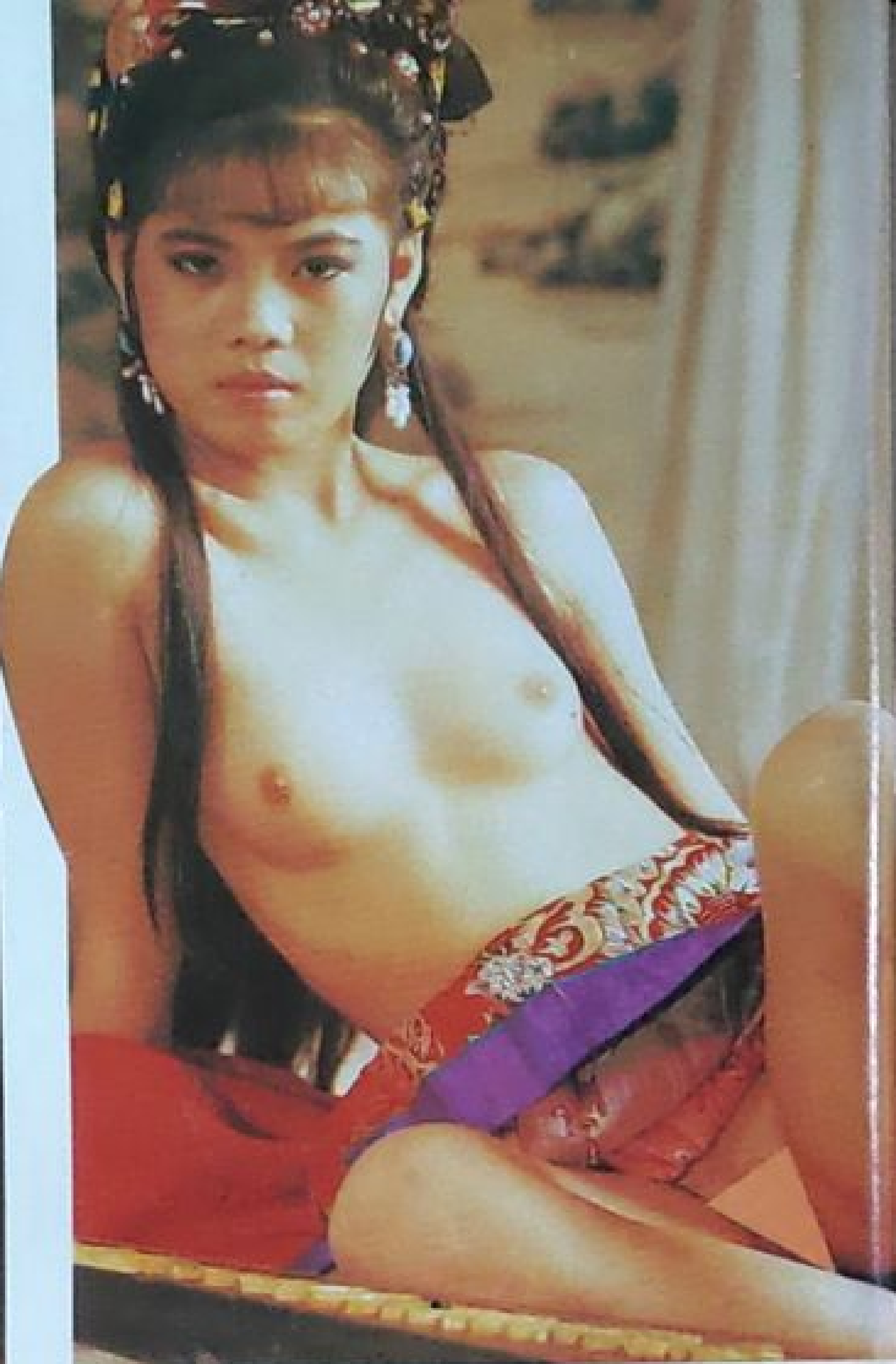

สุดยอด...อัลบั้ม

ที่รวมภาพชุดของนางแบบในหลายหลากลีลาซึ่งคุณใฝ่ฝันหา

อัดแน่นด้วยภาพแจ่มชัด...สีสวยสดใส

รอคุณ
อยู่บน
แผง
หนังสือ
ทั่ว
ประเทศ
แล้ว
วันนี้...
ในราคา
เพียง
150
บาท

